

Direniş ve katliam unutulmadı!

19-22 Aralık, TC'nin saldırısına karşı hem hapishaneler hem dışarıya açısından direnişin sergilendiği tarih olarak kayda geçti. Bugün hala sorumluların yargılanması için mücadele devam ediyor. 19-22 Aralık'ın 11. yılında her yerde protestolar vardı.

Sayfa 18

Emekçiler sağlıkta yıkıma karşı g(ö)revdeydi!

Sağlıkta Dönüşümün (yıkımın) sac ayaklarından biri olan **Kamu Hastaneleri Birlik Yasası**'nın da KHK ile çıkarılmasının ardından kamu emekçileri **21 Aralık** günü g(ö)reve çıktı!

Sayfa 6

Özgür gelecek

Sayı: 23 Yaygın süreli

28 Aralık 2011-10 Ocak 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

2011 yılında neler oldu?

2011 yılını geride bırakırken, durup bir düşünelim önce... Geleceğe emin adımlarla yürüye-bilmemiz için yakın geçmişimizi sık sık hatırlamaya ihtiyacımız var çünkü.

Özgür Gelecek gazetesini olarak 2011 yılının son sayısı olan bu sayımızda okurlarımız için bir dosya hazırladık. 2011'de işçi-emekçi mücadelesinden Kürt meselesine, kadın sorunundan dünya halklarının mücadelesine kadar neler yaşadığımız bir hatırlayalım istedik.

İşçi - 4/5

Köylü - 7

Kürt meselesi - 9/10

Kadın - 12/13

Gençlik - 15

K. Afrika ve Ortadoğu - 16/17

Hapishane - 20

Dünya ve Kriz - 22/23

Çevre - 29

Umudu büyütenler kazanacak!

K. Afrika'dan Ortadoğu'ya, Yunanistan'dan ABD'ye dünya halklarının sokaklara döküldüğü 2011 yılını geride bıraktık. Tunus'ta işsiz üniversite mezunu bir gencin kendini yakmasıyla ateşlenen halk isyanlarından çok şey öğrendik.

2011 yılı ülkemiz açısından da unutulmaz anlara tanıklık ettiğimiz bir yıl oldu. TC'nin sınırlarını aşan Kürt halkı, yıl boyunca sokaklarda eyleme durdu. Bu senenin en büyük yarası ise Wan depremi ile açıldı.

2012 yılına "KCK operasyonları" gölgesinde

giriyoruz. Binlerce Kürt siyasetçinin tutuklanmasının ardından aydın-yazarlar, akademisyenler, avukatlar derken sıra devrimci, demokrat ve yurtsever basın emekçilerine geldi. Ama bu devran böyle gitmez. Bu düzeneğin de çarkı kırılır. Bu da ancak halkın örgütlü direnişi ile başarılabilir.

Wan depreminin yaralarının sarıldığı, egemenlerin düzenlerinin çarkının kırıldığı bir 2012 yılı dileğiyle... Yeni yılınız kutlu olsun!

Umudumuzu kıramayacaklar...

Direncimizi de...

Özgür gelecek'ten

Umut; Düş mü gerçek mi?
✓ Sayfa 2

2011'in menziline çıktığımız, 2012'nin kapsama alanına girdiğimiz şu günlerde, **umuda dair** bir tartışma yürütmenin belki de tam zamanı...

SINIRLI BİR YASAMI SINIRSIZ BİR DAVAYA ADAYANLARA...

5 Şubat'ta

PROGRAM

İlçay Akkaya
Agiré Jijyan
Pınar Sağ
İsyan Ateşi

5 Şubat
2012
Saat
15.00'te
buluşalım!

YER

Hasan Ali Tutsak
Kültür Merkezi
Kartal'da

İLETİŞİM

0212 521 34 30
0216 306 16 02

PARTİZAN ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ

5 Şubat'ta buluşalım!

Devrim mücadelesi uğruna yaşamlarını feda eden şehitlerimizin bizlere bıraktığı miras ile ilerliyoruz mücadele dolu günlere.

Şehitlerimizi anmak ve tutsaklarla dayanışmak için 5 Şubat'ta Kartal'da **Hasan Ali**

Yücel Kültür Merkezi'nde Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak saat 15.00'te başlayan bir etkinlik düzenliyoruz.

PŞTA

Bilet için irtibat:

0212 521 34 30

0216 306 16 02

Umut; Düş mü gerçek mi?

2011'in menziline çıktığımız, 2012'nin kapsama alanına girdiğimiz şu günlerde, **umuda dair** bir tartışma yürütmenin belki de tam zamanı. Çünkü, bizim için büyük, ancak sınıf mücadelesinin zaman diliminde kısacık bir anı kaplayan 2011'i, **gözümlü ve tutuklularla** kapatıyoruz. Yılın son dakikalarına düşen bu görüntüler, aynı zamanda tüm bir yılın prizmasından yansıyan renkleri barındırıyor aslında. San ki 2011'in tüm yaprakları sonuna kadar kullanılmalıymış hissi uyandıran, bu **baskı ve zulüm iklimi** anlaşılan yeni yılda da peşimizi bırakmayacak! Yılın son demlerinde karşımıza çıkan bu fotoğrafa daha yakından bakalım istiyoruz.

Gözümlü alınan gazetecilerin **zafer işareti**, gülümseyen yüzler ve çakmak çakmak gözlerle çekilmiş fotoğraflardan söz ediyoruz. **Çağdaş, Zeynep ve Evrim'in** fotoğraflarından. Aralarında matbaa çalışanlarının da olduğu 49 gazeteci aynı saatte (buna dikkat) gözümlü alındı, 36'sı tutuklandı. Madalyonun bir yüzünden yansıyan ilk gerçek çağrışım. Savcıların ciddiye alınabilecek hiçbir soru sormadığı; **tamamen keyfi**, gerekçe bulma ihtiyacı bile duyulmayan bir operasyon. Ya da başka bir deyişle; **baskı ve zulüm**, Kürt halkına yönelik **inkâr, imha ve asimilasyon!** Amaç

belli, Kürt halkını ve onunla dayanışma içinde olan devrimci, ilericilerinin sesinin kısılması. İşte bu küçük kare gerçekte tüm bir yılın özetini veriyor. Korku, baskı, gözümlü ve tutuklama; devlet terörü ve sınırsız bir vahşet ikliminin devletin aynasından yansıyan, yılın son günlerine kazınan silüetini!

Silvan'da, Kazan Vadisinde kimyasallarla katledilen gerillaların, kurşunla bedeni delik deşik edilen **Yıldırım Ayhan** ve **Murat Elibol'un**, evladı göz göre göre infaz edilen **Siti** ananın çığılgından, yılın son yapraklarına acıyla kazınanlar. 36 gazetecinin tutuklanmasını veren bir haber veya fotoğraf bağrında tüm bu acıların izdüşümlerini taşıyor elbette. Maden kazalarında can veren, kimisi henüz toprak altından bile çıkarılmayan işçilerin, Wan'da aşıktan ölen bebeklerin feryadı da var bu resimde! Zulüm ve korkuyla terbiye edilen, **"acaba sıra bizde mi?"** sorusu zihinlerine kazınan bir toplum fotoğrafı yaşananlar. Ne demişti İlker Başbuğ zamanında, **"kazanma umudunu kırmak gerekir?"** Ne demişti Erdoğan, **"Maden cinayetleri bu işin doğası"**, ya bakanı **"Ne güzel öldüler?"** Peki ya Ragıp ve Büşra hocanın, avukatların tutuklanmasına; **"Ben KCK operasyonlarını sonuna kadar savunuyorum."** Peki Kürt halkının dostla-

rına **"kimse kusura bakmasın!"**. **"Sınır ötesi operasyonlardan KCK operasyonlarına hepsi koordinasyon içine tartışılmış, kararlaştırılmış planlanmış ve yürütülmektedir"** sözleri Beşir Atalay'a ait değil mi? Hani bağımsız-tarafsız yargı, adil yargılama!

Muktedirlerin neredeyse koca bir yılda en önemli hedefiydi umut! Kazanma-başarı, özgür bir dünya umudunu gasp etmek üzerine şekillendi tüm oyunlar, buna göre kurgulandı tüm senaryolar! Ne ki **bu iş biraz zordu.**

Çünkü, ne kadar budadılsa umut, dünyanın dört bir yanında topraktan adeta fıskırdı. Kuzey Afrika ve Ortadoğu'dan Avrupa'ya; Asya'dan Amerika'ya hemen her yerde kendine bir yurt edindi, filizlerinden yeniden yeşerdi. Umudun, **sıfır noktasında** havan topları altında görkemli bir direnişle evlatlarına sahip olunan **Kürt halkının** elindeydi kimi zaman.

Kimi zaman, YSK kararına karşı sokağı tutuşturanlara aitti. Umudun bazen, direnişi yeni yıla devreden **Kampana-Savranoglu** işçilerinin çadırına konuktu. Bazen, **Hopa'da** AKP'ye meydan okuyan gençlerin hücrelerinde sabahladı. **Gerze'den**, Erzurum **Tortum'a**; Trabzon **Solaklı'dan** ve **Nazimiye-Peri** suyuna kadar uzanmıştı umut. Gün geldi Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs marşıyla **"Rojbaş gerilla"**ya ev sa-

hipliği yapacak, renken renge girecek, dilden dile aktarılacak ve bugüne uzanacaktı. Wan halkıyla enkaza gömülse de, toprak altından yeniden yeşerecek ve yaşama sınırsız sarılacaktı. **Korku Cumhuriyetinde** en çok korkulan olacaktı, **en çok karalanan**, üzerine en fazla gidilen ama hiçbir zaman ele geçirilemeyen!

Umudun ışık gibiydi, zebanilerin korkusu da bundandı! Peki ya **umut** düş müydü? Eşit, özgür, insanın insanca yaşayabildiği bir dünya düş müydü? Herkesin dilini, kültürünü özgürce yaşayabildiği; yaratıcılığın zincirlerinden boşandığı, insanın doğayla bütünleştiği bir dünya mıydı umut? Belki de evet! **Belki de umut biraz düştü.** Düş, birazda umut. **Düşten besleniyordu gerçek** ve yeniden onu büyütüyordu.

Ya da umuttan besleniyordu düş ve ona güç katıyor, onu ateşliyor yaşama enerjisi aşıyordu. Yoksa **umut, hem düş hem de gerçektir! Gerçektir çünkü umut adına, ete kemiğe bürünüyor, dile geliyordu! Ve düştü; dünyanın sınırlarını aşan başka bir dünyada kimsenin ulaşamayacağı bir evrendeydi.** Takvim yaprakları yeni yıla döndüğünde düşünün gerçeğin amansız, soluksuz serüveni yeniden başlayacak. Düşünüş umut yeniden gerçeğe sarılacak, büyüyen umut, düşü körükleyecekti. **Sahi umut; düş müydü gerçek miydi?**

Daha nitelikli bir gazete ve daha örgütlü bir faaliyet

Kartal: Daha nitelikli bir yayın ve daha da örgütlü bir faaliyet ekseninde gerçekleştirilen gazete-okur toplantılarının bir ayağını da İstanbul Anadolu yakasında gerçekleştirdik. Gazetenin her yönünün - çıkışı aşamasından kitleye ulaşana dek- örgütlenmesinin kaçınılmaz olduğu bilinciyle gerçekleştirilen toplantıda gazeteye önerilerin yanısıra genel gündemlere dair tartışmalara da değindik.

Gazetemiz üzerine yaptığımız tartışmalarda gazetemizin 2 haftalık periyotta olduğu ve bu noktada gündemin gerisine düşmesinin "doğal" olduğu ancak kendimizi örgütlediğimiz ve gazete dağıtımlarında yaptığımız sohbetlerle bu durumun aşılabileceğini konuştuk. Yanısıra kitlelerin gazetemiz Özgür Gelecek'te kendini bulması ve bunun örgütlenme çalışmalarında kolaylık sağlayacağı üzerine görüş birliğine vardık.

Nitelikli bir gazetenin kitlelerin gündemini örgütlemesinin yanında örgütlü yoldaşlarımızın politik seviyesini artıracak yazıların yer

almasını toplantı içerisinde verilen örneklerden biri oldu. Elbette çalışmalarımızdaki başarının verimin sadece yazıların okunmasıyla sınırlı olmayacağını biliyoruz. Bu açıdan süreklileşen toplantılarla bu durumu aşabileceğimizi konuştuk.

Karikatür, Kürtçe yazı, kentsel dönüşüme dair yazılar, eğitim dizileri, aydınlardan yazılar -her ne kadar da KCK tutuklaması ile ülkemizde aydın kalmaya da- spor vb. öneriler toplantıda sunuldu. Tüm bunlarla birlikte gazete dağıtımları üzerine de konuşma fırsatı bulduk. Gazete dağıtımlarında yaşanan sıkıntıları aşmak için ilk elden dağıtım öncesi gazete toplantılarının gerçekleştirilmesi ve dağıtımların buradan doğru yapılmasını planladık.

Ve son olarak düzenli gazete değerlendirilmelerinin yapılmasını konuştuk. Değerlendirmelerin hem bizleri örgütlemeye hem de kitleleri örgütlemeye çalışmalarımızın önünü açacağına bir kez daha altını çizdik.

Merhaba;

Dönemin başbakanı Bülent Ecevit hapishanelerin teslim alınmadan IMF programının uygulanamayacağını söyledikten sonra Amerika'ya gitti. Devlet 20 hapishaneye eş zamanlı olarak saldırdı, 28 devrimci tutsağı vahşi biçimde katletti.

19-22 Aralık'ın üzerinden 11 yıl geçti. Ne sokakları zapt edebildi devlet ne de devrimci ve komünist tutsakları teslim alabildi.

Halka zulüm üzerine kurulu sistem ve bu sistemin egemenleri kendilerine karşı başkaldırsız gün görmemektedir. Bir avuç asa-

lağın milyonlarca işçi ve emekçiyi sömürmesi üzerine kurulu düzeni sürdürdüğü sürece başkaldırlar, sokakların ve zindanların haykırışı hep olacaktır. Ne katliamlar ne de katmerli zulüm onları korktukları sondan kurtarabilecektir.

11. yılını büyük bir gururla andığımız **19-22 Aralık** direnişimizin mirasını bize bırakan ve bu mirasın en değerli parçası olan şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Anılarını mücadelemizde yaşatacağız...

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nden Tutsak Partizanlar

ÖZGÜR GELECEK DÜŞÜNÜ GERÇEKLEŞTİRMEK İÇİN YOZLAŞMAYA KARŞI DURALIM

21 OCAK CUMARTESİ 19:00

KONSER

ERDAL ERZİNCAN
ERDOĞAN EMİR
MEHMET EKİCİ
GRUP İSYAN ATEŞİ

konuşmacılar
SİRRI SÜREYYA ÖNDER
TEMEL DEMİRER

YER:
ALYANS DÜĞÜN SALONU
TUZLUÇAYIR MAMAK

ÖZGÜR GELECEK GAZETESİ
BAKİŞ KÜLTÜR SANAT MERKEZİ

DİVRİĞİ KÜLTÜR DERNEĞİ

GENÇLİK ŞÖLENİ

RENKLERİN KARDEŞLİĞİ

AGİRE JİYAN
AHIRKAPI ROMAN ORKESTRASI
ALİ NAFİLE
BANDİSTA
ERDAL BAYRAKOĞLU
HASAN YUKSELİR
TOLGA SAG
NURAY ZAMAN OZ
DKD TIYATRO GRUBU
DKD MUZİK GRUBU

Sunum: Yigit TUNCAY

08 OCAK 2012 PAZAR SAAT:14:00
BAĞCILAR OLİMPİK SPOR SALONU
Fevri Çakmak Mah. Fatih Cad. 9/A BAĞCILAR
İLETİŞİM TEL: (0212) 292 29 20 FAX: (0212) 292 29 29

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@tmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut
Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk
Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsaray Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk.
Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212
27 50 **Avrupa Büro:** Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

2011'den devreden; Direniş ve Umut; Kazanmak İçin Daha Fazla Nedenimiz Var!

Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının kırdığı fay hattının, dünyanın dört bir yanında ciddi sarsıntılar, kaynamalar ve çatışmalar yarattığı 2011'de; ülkemizde de sınıf mücadelesi değişik görüngüler altında, ivmesini giderek yukarı çeken bir grafikte yol aldı/almayı sürdürüyor.

Diktatörlerin neredeyse kadir-i mutlak ilan edildiği bir coğrafyanın denizlerinden kopan fırtınaların; kıyısına vurduğu, etrafını kuşattığı ve her gün giderek içine daha fazla çektiği ülkemiz egemenlerinin, pozisyon belirlemesi zorunlu. Zira, isyan hareketleri emperyalistleri de sallar, köşeye sıkıştırır, teşhir ederken; yaşam ünitesini onlara teslim edenlerin bundan muaf olması mümkün değildi. Nitekim, Türk hâkim sınıfları, daha mürekkebi kurumadan üzerine atıldıkları BOP senaryosundaki rollerine henüz provalar bile başlamamışken hazır ve nazırdı.

Emperyalist karargâhların, isyanlar ve kalkışmalar koduyla öngördükleri geleceğin bir bölümünü içine alan 2011, Türk egemen sınıfları cephesinden de, içerde ve dışarıda önemli adımlar attıkları bir yıl oldu. Alınacak yolu bu denli değerli kılan ise; sürecin hassasiyeti ve yakıcılığı ekseninde devletin yeni ihtiyaçlara uygun bir şekilde restore edilme gerekliliği. Siyasi temsilini AKP'de bulan Türk egemen sınıflarının, 12 Eylül referandumunda yakaladığı motivasyonu ileri taşıma zorunluluğu, yalnızca sömürüden beslenen doğaların değil aynı zamanda emperyalistlerin bölgeyi de içine alan denklemdeki rolünden kaynaklanıyordu.

Çözülme üzere bekleyen bir yığın sorun vardı ve zaman onların **aleyhine** işliyordu. Adeta bir kara delik gibi her gün yeni bir ülkeyi içine çeken ve doymak bilmeyen **kriz** gerçeği söz konusuydu ve de bundan ne yazık ki kaçış yoktu. Kurtuluş ise garanti değildi. Finans kapitalin kalbi addedilen Wall Street bile eylemcilerin sloganları ile yankılanırken, iyimser olmak için çok da neden yoktu! Efendilerinin bu çaresizlik ve köşeye sıkışmışlık hali, Türk hâkim sınıflarının hareket alanına dair koordinatları da çiziyordu. Dış politikada ibrenin, "komşularla sıfır sorun"dan **sıfır** soruna yönelmesini de burada aramak gerekir. Füz

kalkını tartışmaları ve Libya'ya yönelik işgal sırasında açığa çıkan görüntü de bunu doğrulamaktadır. Arabayı kullanan yerli uşaklar olsa da, direksiyon efendilerin elindedir. Bu seyahatte halkların kanı üzerinden sergilenen performans ise karakterlerine uygundur. Libya halkının geleceği üzerinden yüzüzcü pazarlık yapılmış, benzer bir proje de Suriye için hazırlanmaktadır.

Ya Bizdensin ya da Sen Bilirsin!

Türk hakim sınıflarının 2011'e Hizbullah üyelerini serbest bırakarak başlaması, nasıl bir güzergâh izleyeceğine, nişangâha kimi koyacağına ilişkin de önemli ipuçları verecekti. 2011'in abartısız tüm yapraklarına sirayet eden, **sarı kırmızı** ve **yeşilin** anlattığı da buydu. Restorasyon süreci, bu parametlerdeki gelişmeleri de hesaba katarak "**güncellenecekti**". Elbette bu süreç boyunca amaca uygun bir söylem tutturulmaya azami çaba sarf edilecek, toplum bilincine enjekte edilecek zehirde, diğer birçok kavramın yanında "**yüzleşme**", "**hesaplaşma**", "**demokratikleşme**" sıkça kullanılacaktı.

"**Müslüman demokrat**", "**değişimden yana**", "**askeri vesayete karşı sivilleşme**" kavramları ile "**demokratik bir ülke**" retoriği, AKP'nin temel düsturu olacaktı. Her adım, AKP lehine, her değişiklik "**askeri vesayetle hesaplaşma**" adı altında servis edilecekti. Yıl daha ikinci ayını doldurmadan Balyoz Planı çerçevesinde generaller, muvazzaf askerlerin tutuklanması, Genelkurmay Başkanının emekli edilmesi bu kapsama alınacaktı. Seçim sürecinde söz konusu söylemler tavan yapacak ve hizmet projeleriyle (Kanal İstanbul, İstanbul'a yeni havaalanı vb.) beslenecekti. Kontrgerilla artıkları, piyasaya sürülerek geçmişle "**hesaplaşılacak**"tı.

Mecliste anayasayı değiştirecek yeterlilikte bir oy oranı peşinde koşan AKP, bunun için ne gerekiyorsa yapacaktı. Önce aynı kulvarda at koşursalar da, farklı olanların, tehdit potansiyeli taşıyanların, sesi Ergenekon operasyonu ile kısılacaktı. Yüzde 50'lik bir eşiği yakalamayı başaran AKP'nin gölgesi, toplumun tüm gözeneklerine daha fazla sirayet edecekti. Yeni anayasa gündemi sürekli

ısıtılacak, gerçekte emekçilerin zararına her değişiklik demokratikleşme, sivilleşme olarak takdim edilecekti. Yılın son perdesi Dersim sahtekârlığı ile kapanacaktı.

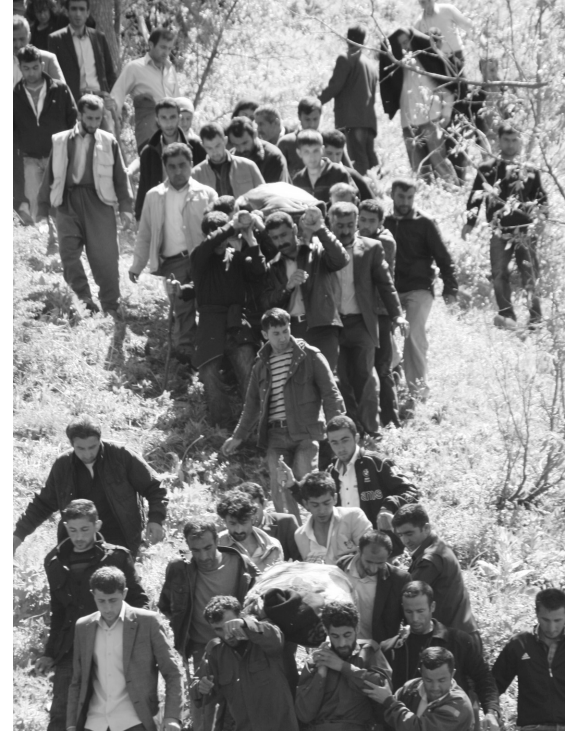
Nedim Şener ve Ahmet Şık da Ergenekon parantezine alınacak, böylelikle bu operasyonların sınırlarına dayanılmaz sıra diğerlerine gelecekti. Kuşkusuz AKP'nin en büyük baş ağrısı Kürt Ulusal Hareketiydi. YSK kararı ile Kürt halkının temsilcilerine yönelen devlet, aldığı yanıt karşısında geri adım atsa da saldırılarının boyutunu, çapını genişletecekti.

"**Herkes terörle arasına mesafe koysun**" sözleri, Türk egemen sınıflarının gerçekleştireceği siyasi soykırım kampanyasına hazırlıkların şifreleriydi. Temmuz'da Amed Silvan'da yaşanan çatışma aradıkları fırsatı. Devlet, Kürt halkının tüm değerlerine, kurumlarına, topyekun bir saldırı konseptini devreye soktu. Bu yönelimin devlet cephesinden adı KCK'ydı. Emperyalistlerin bölgedeki hamlelerini etkileyebilecek bir önem arz eden Kürt ulusal sorununa Türk egemen sınıfları da bu anlamı yüklemekten geri durmayacaktı.

Krizden Kaçış Yok...

Çatışmanın en ileri mevziinde burası olsa da savaşın seyrini etkileyecek bir dizi faktör daha bulunmaktadır. Orta ve Uzun Vadeli Program, Torba Yasa'daki yapısal değişiklikler ve Ulusal İstihdam Stratejisi ile yeni bir güzergâha doğru yol alan emek cephesini de hesaba katmak gerekir.

Zira, sözünü ettiğimiz program yaşama geçtikçe, öfkenin derecesinde esaslı bir yükseliş olacaktır. Sağlıkta Dönüşüm-piyasalaşmada hatırı sayılır bir mesafenin alındığı, çalışma yaşamına esnek koşulların damgasını vurduğu, örgütsüzlüğün emekçilerin büyük bir alanını kapladığı ve örgütlenmenin önüne türlü engeller çıkarıldığı atmosfer, isyan tohumlarını da beraberinde taşımaktadır. Cari açığın tarihe rekora koştuğu, tüm çarpıtmalara karşın işsizliğin düşmediği, emekçilerin "**güncellenmiş**" asgari yaşama mahkum edildiği bir iklimin böyle devam edemeyeceği açıktır. 2011 yılını ülke genelinde yüksek katılımlı bir grevle kapatan sağlık ve kamu emekçilerinin yalnızca bugüne değil geleceğe dair de söyledikleri vardır. 2011'in lokal eylemler dışında geniş çaplı, kitlesel eylem ve direnişlere tanıklık etmemesi yanıltıcı olmamalıdır. AKP'nin işi işbirlikçi sendikalara bile bırakmayan çaptaki yöneliminin perde arkasında da bu gerçek vardır. Bu sefer, 2008'de "**teğet geçen**" emperyalist küresel krizin, etkisini yorumlamak için daha fazlasına gerek kalacaktır. Özelleştirmelerden, IMF ve DB'den al-

nan paralarla ayakta durabilen ekonomi, kaygan bir buz üstünde adeta istim üzerinde gitmektedir. Yunanistan'ı batıran, İtalya ve İspanyayı sallayan, ABD'nin kalbine saplanan, İngiltere'yi resesyona sürükleyen sokan ve giderek derinleşen kriz, kuşku yok ki domino etkisini sürdürecektir.

Son Sözü Direnenler Söyleyecek!

Meclisin zaten sandalye sayısında öte bir anlam ifade etmeyen varlığına bile tahammül gösterilmemekte, işler Kanun Hükmünde Kararnemelerle halledilme yoluna gidilmektedir. AKP, bu anlamda da TC tarihinin rekorlarına sahiptir. AKP'li olmayan, farklı düşünen, farklı konuşan, muhalefet eden, kimliğine, onuruna, diline sahip çıkan; geleceğini ellerine almak isteyen her kesime yönelen azgınca saldırı bu yüzdendir.

"Zulümle âbad" olunmak istenmesinin nedeni gelecekte duyulan korkudur. Zira, sistemin her gün bir dikişi patlamakta ve toplumsal muhalefetin bileşenlerini de tetikleemektedir. İnternet sansürüne karşı gösterilen tepkinin eklendiği, YGS eylemleri; 1 Mayıs'ta ülkenin dört bir yanında göz dolduran kalabalıklar önemli mesajlar vermektedir. Bu tabloda dikkat çekici yanın arayış içinde, mevcut tabloya tepkili ama örgütsüz geniş bir kesim olması yönelinecek kesimi, hedefi de tarif etmektedir. Direniş, mücadele ve çatışma henüz toplumsal muhalefete rengini vermese de 2011'de sıklıkla karşımıza çıkmıştır. Kürt halkının; ileri cephelerde, askeri ve siyasi operasyonlarla hesaplaşan pratiğini ayrıca ele almak gerekir. Çatışma ve mücadelenin, hesaplaşma ve mevzilenmenin esas olarak tüm sürece yön verdiği bu cephede, sınıf mücadelesi oldukça şiddetli bir boyutta yol almaktadır.

İşçi ve emekçiler, Kürt ulusu ve diğer milliyetler, 2011'den direniş ve mücadeleden beslenen bir sinerji devraldı. Bu sinerji, gelecekte umutlu olmak adına aranacak nedenlere kaynaklık edecektir. Son söz buradan çıkacaktır!

2012'de suyu yatağında arayalım!

Giderek derinleşen ekonomik siyasal kriz, sistemin kolonlarını sarsarken 2012 yılına yine mutluluk senaryoları ile birlikte giriyoruz.

2011 yılı boyunca işçi sınıfına yönelik saldırılarını yoğunlaştırmasına yol açtığını geçtiğimiz yıla şöyle bir göz atarak görebiliriz.

Derinleşen kriz ve büyüyen korkular

Giderek derinleşen ekonomik siyasal kriz, sistemin kolonlarını sarsarken 2012 yılına yine mutluluk senaryoları ile birlikte giriyoruz. Kapitalizmin krizi gün geçtikte daha güçlü bir şekilde hissediliyor ki dünya ölçeğinde yarattığı sarsıntılar bunun en somut örneği... Krizi yönetememe, devlet bütçelerinin günden güne açık vermesiyle daha da derinleşirken; siyasal arenada krizden kurtulmak adına devreye sokulan saldırılar kitlelerin öfkesini büyütüyor. "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" diyen burjuva ideologların bu yorumu bile bunun bir kanıtı.

IMF ve DB'den borçlanma ile yürütülen "krizin teğet geçeceği" yalanının yavaş yavaş sonuna geliniyor. Bunun yarattığı korku, bugün başta hükümet temsilcileri olmak üzere kimi egemen sınıf temsilcilerinin alelacele işsizliğin düştüğü, ekonominin düzeldiği gibi yalanlara daha çok başvurmalarına neden oluyor.

Egemenlerin bu durum karşısındaki çabası dikkat çekicidir. Sürdürülen politikalar ve bunların ideolojik aygıtlar aracılığı ile nasıl hayata geçirildiği oldukça önemlidir. 2011 yılında AKP'nin devletin üst yapı kurumlarında örgütlenme çabası oldukça ciddi boyutlara yükseldi ve özellikle referandum sonrası önemli bir güce sahip oldu.

Bu "kudretin" 2011 yılı boyunca işçi sınıfına yönelik saldırılarını yoğunlaştırmasına yol açtığını geçtiğimiz yıla şöyle bir göz atarak görebiliriz.

2011'de kriz ve saldırganlık

2011 yılı içinde gerçekleşen genel seçimlerin egemenler açısından önemli bir özelliği vardı. Önceki pratikler görmezden gelinerek kitlelere bir "istikrar" dan bahsedildi. "İstikrar"ın genel çerçevesi seçim sürecinde "iyimsen" propagandalar ile çizildi. Seçimler sonrasında ise yürütülen çalışmaların bir önceki dönemlerden en önemli farkı da

seçim sonuçlarına paralel bir şekilde saldırıların daha pervasız olduğu gerçeğidir.

2011 yılında işçi-emekçilere yönelik kapsamlı saldırıların başında **Torba Yasa** geliyor. Yıllardır süren özelleştirme ve taşeronlaştırmanın ardından böylesi bir yasa ile saldırının startı verildi. Hemen ardından "**Bölgesel Asgari Ücret Uygulaması**", "**Özel İstihdam Büroları**" ve kazanılmış hak olan "**kıdem tazminatı hakkının gaspı**" gündeme getirildi.

Egemenlerin torbasından işçi-emekçiler için bir umut çıkmazdı elbet! Torba Yasa'nın kitleler nezdinde **meşruluk** kazanması için ön planda tutulan ve propaganda edilen konu **vergi affı** oldu.

Mevcut yasanın işçilere yönelik getirdiği yıkıma bakacak olursak;

2011'de Torba yasa ile birlikte;

- *Kamu yönetiminin üst düzey yöneticilik makamları, hükümetle gelip gidecek "siyasal kadrolar"a dönüştürüldü.*

- *3 milyon işsize karşın, sadece 170 bin kişinin faydalanabildiği İşsizlik Fonu'nun prim gelirlerinin yarısının, taşeron firmalara, özel istihdam bürolarına aktarılmasının yolu açıldı.*

- *Belediye işçilerine sürgün yolu açıldı.*

- *Kriz bahane edilerek, ödenmeyen işçi ücretleri işsizlik fonundan, yani yine işçinin cebinden ödendi.*

- *Kamuda daha az engelli istihdam edilmesi öngörüldü.*

- *Stajyerlik uygulamasında ücretler düşürüldü.*

- *İşyeri denetimleri, iş müfettişlerince değil Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığında çalışan herhangi bir memur tarafından yapılabilecek bir iş olarak görüldü.*

- *Özel sektörde 10 yılın üzerinde yöneticilik yapmış kişiler, kamu kurumlarının başına getirilecekler. Böylece kamu yararı ilkesi değil, piyasa koşullarına uyum sağlanması öncelik haline getirildi.*

- *Grev yasakları genişletilerek, en temel sendikal eylemlerin "memuriyet-*

ten çıkarılma" ile cezalandırılmasının önü açıldı.

- *Kısmi süreli iş sözleşmesiyle çalışanlar ile ev hizmetlerinde 1 ay içerisinde 30 günden az çalışan sigortalılara, eksik günlerine ait genel sağlık sigortası primlerini kendi cebinden 30 güne tamamlama yükümlülüğü getirildi. Eksik primlerini tamamlamadıkları takdirde sağlık hizmetlerinden yararlanamayacaklar.*

İşsizlik

2011'in en önemli sorunlarından birisi de **işsizlik** oldu. İşsizliğe çözüm adı altında **Özel İstihdam Büroları** gündeme getirildi. Tam olarak hayata geçirilmesinde de hayata geçirilmesi 2012 yılına devredilen saldırılardan biri olarak işçi sınıfının karşısında duruyor.

Bürolar aracılığıyla işçilerle sözleşme yapılacak ve sözleşme uyarınca işçilerin istemedikleri yerlerde ve koşullarda dahi çalıştırılmak üzere patronlara kiralanacak. Bu kapsamda işçinin hiçbir söz hakkı olmayacak. İşçinin kaderi patronun eline verilecek. Ayrıca işçinin kiralandığı işyerinde grev veya lokavtın gerçekleşmesi durumunda işçiye yarım maaş verilecek.

Yine hayata geçirilmeyen ama geçirilmesi beklenen konulardan bir tanesi de **bölgesel asgari ücret** uygulamasıdır. Uygulama ile birlikte asgari ücrete zam yapılmayacağı gibi "bölgesel gelir dağılımına göre!" asgari ücretlerde kesintiler gerçekleşecek. Yapılan kesinti ise devlet bütçesine aktarılacak!

Özelleştirme

2012 yılına girerken yeni özelleştirme ve taşeron salgını bizleri beklemektedir. 2011 yılı kapsamında bir başarı gibi gösterilen özelleştirmeler işçilerin güvencesizliğinin tescillenmesi olmuştur. Güvencesizlik taşeronlar ile birlikte teminat altına alınmıştır! Özel İstihdam İdaresi Başkanlığı'nın "2011 performans raporu"nda yer alan özelleştirmeler şöyle; "*Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş.'ye bağlı 18 adet elektrik dağıtım şirketinden 7'si (Başkent, Sakarya, Meram, Osmangazi, Çamlıbel,*

Uludağ ve Çoruh Elektrik Dağıtım A.Ş.) özelleştirildi. 3 adedinin (Akdeniz, İstanbul Anadolu Yakası ve Toroslar Elektrik Dağıtım A.Ş.) özelleştirilmeleri ile ilgili süreç devam ediyor. Şeker fabrikalarını bünyesinde barındıran Türkşeker'in 25 fabrika/tesisi 6 bölgesel paket halinde özelleştirilme kapsamı altına alındı. TCDD'ye bağlı Mersin, Bandırma, Samsun Limanları'nın devri yapılmış olup, İzmir ve Derince Limanları'nın özelleştirilmesi için yeniden ihaleye çıkılması süreci başlatılmıştır." (ÖİB resmi web sitesi/2011 faaliyet raporu)

TEDAŞ, şeker fabrikaları ve TCDD'nin özelleştirmesinin önümüzdeki yıllarda sonlandırılması beklenirken, özelleştirme kapsamına alınan sektörler şunlar: Otoyollar ve Türk Telekomünikasyon.

Özelleştirme kapsamına alınacak otoyollar; Edirne-İstanbul-Ankara Otoyolu, Pozantı-Tarsus-Mersin Otoyolu, Tarsus-Adana-Gaziantep Otoyolu, Toprakkale-İskenderun Otoyolu, Gaziantep-Şanlıurfa Otoyolu, İzmir-Çeşme Otoyolu, İzmir-Aydın Otoyolu, İzmir ve Ankara Çevre Otoyolu, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü ve Çevre Otoyolu.

Başkent Doğalgaz Dağıtım'ın % 80'lik hissesi de özelleştirme kapsamına alındı. Türk Telekomünikasyon A.Ş'nin özelleştirilmesi 2012'ye devreden özelleştirmeler kapsamında yer alıyor. 30 Ekim 2011 ile birlikte toplam özelleştirilen kaynaklar 47 milyar dolara ulaşmaktadır.

Kıdem tazminatının gaspı

1980 itibarı ile dünyaya yayılan neo-liberal politikalar ekonomik ve sosyal alanda ciddi yıkımlara neden oldu. Toplumun umutlarını çökertmek ve mücadele hatlarını yok etmeyi amaçlayan politikanın asıl hedefi kapitalizme taze kan taşımaktır. Türkiye'de de neo-liberal politikalar ile birlikte emek cephesine dönük ciddi saldırılar gerçekleşti. Esnek çalışma bu kapsamda hayata geçirildi.

2010 yılında önerilen Torba Yasa'nın 2011'de kabul edilmesiyle birlikte emek cephesine yönelik saldırılar daha **dizginsiz** bir hal aldı. 12 Haziran seçimlerinin ardından kıdem tazminatının işsiz kılınması tekrar gündeme geldi. 1936 yılında ilk iş yasası ile yasallaştı. Yasa ile 5 yılı tamamlayan işçi 15 günlük brüt ücret tutarında kıdem tazminatı payı alma hakkını kazandı. Bugün kayıtlı işçiler açısından fiili bir iş güvenliği sağlayan bu hakkın gaspı işçi sınıfına dayatılan güvencesizliğin asıl adı olmaktadır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı **Ömer Dinçer**'in "Bu eylem planı, işgücü piyasalarının talepleri ile eğitim sisteminin çıktıkları arasındaki uyumun sağlanmasına yönelik önemli bir adımdır... Çok geniş kapsamlı bir istihdam politikası belirlenecek, Türkiye'nin değişen dünya şartları karşısında bulunduğumuz durumu değerlendiren uzun dönemli istihdam politikaları ve işsizliği önleme stratejilerini teyit edeceğiz" açıklaması ile saldırının boyutu tahmin edilebilmektedir. Emek cephesine yönelik 2011 yılının 2012'ye devrettiği en kapsamlı saldırı da kıdem tazminatının gaspı olacak.

İşçi cinayetleri

3 Şubat'ta OSTİM'de yaşanan patlamanın ardından iş cinayetleri tekrar gündeme geldi. Sağır sultanı oynayan egemenler sürecin yarattığı atmosfer nedeniyle 2011'de hemen tüm "iş kazalarına" dair açıklama yaptılar. Ancak yapılan açıklamalarındaki timsah gözyaşları ve pişkinlik tüm açıklığıyla kamuoyuna yansıdı. "Güzel öldüler", "kaderlerinde varmış" şeklinde yapılan açıklamalara bir de "tuzsuz gözyaşları" eklenerek kendilerini aklamaya çalıştılar. 2011'de yaşanan iş cinayetlerinde toplam **443 işçi** hayatını kaybederken, 2844 işçi de yaralandı. İş kazalarındaki yaralanma sonucu malulen emekli olan işçiler için koşullar "Torba Yasa" ile birlikte ağırlaştırıldı.

Direnişler

2011'e girerken TİS görüşmelerinde uzlaşma sağlanamaması üzerine Birleşik Metal-İş Sendikası grev kararı aldı. Sürecin hızlı başlaması moral ve motivasyonu yükseltirken; her işyerine farklı zam uygulamasının kaldırılmasını isteyen işçilerin ilk grev adresi İtalyan patentli olan **Doruk Ev Gereçleri Fabrikası** oldu. 650 işçinin greve gitmesiyle birlikte fabrikada üretim durduruldu.

2011'de metal sektöründe greve giden işyerleri şöyle: **Demisaş**, Kroman Çelik, **Çayırova Boru**, Yücel Boru, **Areva**, Arfesan, **Bosal**, Bekaert, **Sarkuysan**, Standart Depo, **Aksan Metal**, Çimsataş, **Remas**, **RSA**, **Prysmian**, **SCM**, **Poly Metal**, Paksan Makine, **Başöz Enerji** ve **ABB**.

Grev sonucunda ise MESS'ten istifalar da başladı. MESS'in süreci çözümsüz bıraktığını belirten Çemaş Döküm A.Ş. istifa etti. Yüksek Hakem Kurulu'na gönderilen işyerlerinden **Makine Takım**, Akkardan, **ISUZU**, Anadolu Motor, **Şenkaya** ve Çimtaş'ın tespit ve denetim için üyelikleri bir süre durduruldu. 15 bin işçinin katıldığı grev, kazanımla sonuçlandı.

Büyük bir kazanımla başlayan süreçte patronların saldırıları da hız kesmeden devam etti. "Kadro fazlalığı var" gerekçesiyle PTT bünyesinde İstanbul'da 105, Ankara'da da 82 işçi atıldı. İstanbul ve Ankara'da başlayan direniş 200 günü aşarken, mahkeme işten atmaları haklı bularak davayı düşürdü!

2011 yılında metal grevi dahil grev ve direnişlerin yaşandığı toplam işyeri sayısı 59. Direniş ve grevlerin dağılımı ise şöyle:

Metal Sektörü: TİS görüşmelerinde toplam 29 grev yapıldı. Greve 15.133 işçi katıldı. Grev kazanımla sonuçlandı.

Kimya sektörü: 6 direniş gerçekleşti. Direnişe 47 işçi katıldı. Direnişler sona erdi. Hukuki süreç devam ediyor.

Deri sektörü: Sendikal örgütlenme kapsamında 5 direniş gerçekleşti. Direnişe 67 işçi katıldı. 3 direniş sona erdi. Süreç hukuki olarak devam ediyor. Diğer 2 direniş ise (Kampana ve Savranoğlu) devam ediyor.

Gıda sektörü: İşten atılmaları karşı 1 direniş gerçekleşti. Direnişe 120 işçi

katıldı. Sendikal örgütlenme kapsamında gerçekleştirilen bir direniş 2 işçi katıldı. Direniş sona ererken, süreç hukuki olarak devam ediyor.

Enerji sektörü: İşten atılmaları karşı 2 direniş gerçekleşti. 150 işçi katıldı. 1 direniş kazanımla sonuçlanarak 120 işçi işe geri döndü. Diğerinde ise direniş bitirildi. Hukuki süreç devam ediyor.

Gazetecilik: TİS görüşmeleri kapsamında 5 grev gerçekleştirildi. Greve 550 emekçi katıldı. Süreç devam ediyor.

Tekstil sektörü: 1

Taşeron işçi direnişi: 9 direniş gerçekleştirildi. Direnişe toplamda 195 işçi katıldı.

2011 yılında 16.459 işçi direniş ve grevlerde yer aldı. Direnişlerin hepsinin DİSK ve Türk-İş bünyesinde bulunan sendikaların aracılığı ile gerçekleştiği tahmin edilebilir.

Taşeronlaştırma ile geleceksizleştirilen ve güvencesizleştirilen işçi sayısı oldukça fazladır. Özelleştirmeler ile birlikte bu kapsam 2012'de genişleyecek gibi görünüyor. Yine AKP döneminde Memur-Sen'deki üye sayısı 2011'de "mucizevi" bir artış göstererek 516.000 oldu. 2002 yılında 42.000 bin üye sayısı olan sendikaların AKP'nin hükümet yaşıyla eşdeğer 9 senede geldiği aşama dikkat çekicidir. AKP'nin kadrolaşma sürecinin sendikal alanda da kendini gösterdiğini anlayabiliyoruz bu veriyle.

2012 ve sonrasında ise bu tablonun hakimiyet kazanacağı düşünülürse, taşeron işçiler içinde örgütlenmenin önemi bir kez daha ön plana çıkmaktadır.

Hizmet sektöründe sendikal süreç

İşçi sınıfı mücadelesinde 2011 yılının önemli konularının başında sendikal ihanetlerin teşhir olmuşluğu ve işçilerin buna karşı başkaldırısı yer aldı.

Belediye-İş İstanbul Şubelerinin, Belediye-İş Genel Merkezi'ne yönelik muhalif örgütlenmesi 2011'de hareketli bir süreci yaşattı. Bu zaman diliminde Belediye-İş Genel Merkezi tarafından İstanbul şubelerinin birçok yetki ve hakkına el konulmak istendi. Özellikle Belediye-İş Genel Kurulu'nun ardından saldırılar daha da artmaya başladı.

İstanbul 1 ve 5 No'lu Şubelerin "artık Belediye-İş içinde sınıf çalışması yapılmaz" söylemi altında istifa ederek rüşvet iddiaları eşliğinde "kürkçü dükkana dönüşü" (Hak-İş'e geçişleri) süreci hareketlendiren etkenler arasında yer aldı.

Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş'in İBB'de yetkiyi alma çabaları ile birlikte sendikalarda oyun ve entrikaların nasıl düzenlendiğini bir kez daha görmüş olduk! Patron ve Hizmet-İş'in özellikle Belediye-İş 2 No'lu Şube'yi saf dışı bırakma çabaları kapsamında Torba Yasa'da kimi yetkiler kullanılmaya

başlandı. Belediye-İş'ten istifa etmeyen işçiler sürgün edilmek istendi. Yol ve Bakım Hizmetleri'nde yaşanan sürgünlerin önüne geçmek amacıyla Belediye-İş İstanbul Şubelerinin radikal eylemlerine tamдық olduk. Belediye-İş üye sayısının azalması ile birlikte Belediye-İş içinde örgütlenme çalışmalarına ağırlık verildi. Eğitim çalışmaları, işyeri gezilerinin sıklaştırılması, coşkulu eylemlerin örgütlenmesinde DDSB'nin rolü büyüktür.

Türk-İş Kongresi ve Sendikal Güç Birliği

2011'de tanık olduğumuz bir başka konu ise Türk-İş Genel Kurulu'dur. Türk-İş içinde artan gerici örgütlenmenin önüne geçmek amacıyla 10 sendika (**Basın-İş**, Belediye-İş, **Deri-İş**, Hava-İş, **Kristal-İş**, Petrol-İş, **Tek Gıda-İş**, Tez Koop-İş, **TÜMTİS** ve TGS) biraraya gelerek **Sendikal Güç Birliği**'ni kurdu. Kuruluş aşamasında amaçlarının Türk-İş Genel Kurulu olmadığını, ancak Genel Kurula önem atfettiklerini belirten platform çalışmalarına bu yönde ağırlık verdi.

Platformun yarattığı atmosfer işçiler için ciddi anlamda umut vaat etti diyebiliriz. Ancak platformun pratik ayaklarında yetersizlik ve zaafı olduğunu söyleyebiliriz.

Yapılması gereken işçileri biraraya getirmek parçalı gücü bütünleştirerek büyümektir. Ancak platformun bu yetersizliği Türk-İş 21. Genel Kurulu'na da yansıdı diyebiliriz. Türk İş 21. Genel Kurulu'na muhalif bir liste ile çıkan platform seçimleri kaybetti. Mustafa Kumlu 223 oy alırken platform adayı Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaş'ın 127 oy aldı.

Grevler ve direnişler devrimin okuludur

Devrim mücadelesinin politik kadrolarının yaratılması kitleleşmeye paralel arz etmektedir. Bu çabanın sınanması ancak cüretli adımlarla belirlenir. Örgütlenme çabasındaki kararlılık devrime bağlılık, sosyalizmde kararlılık ve komünizme inancı doğurur. Kaypakaya yoldaş; "Grev ve direnişler devrimin okullarıdır. Bu bilinçle buralarda yer aldım" (**Sorgu'dan**) derken devrim için politik kadroların eğitim alanlarından birini işaret etmiştir.

Bu anlamıyla 2011 yılında işçi hareketlenmelerindeki tablo devrimci mücadelenin geldiği aşamanın bir yansımasıdır. 2011'de devrimcilerin grev ve direnişlere olan ilgisinin pek olumlu bir noktada olduğu söylenemez. Bu yüzden de oluşan tablonun devrimcilerden bağımsız olmadığı gerçeği söz konusudur.

2011 yılının dersleri 2012 yılının ödevleri olmak zorundadır. Bu zamana kadar yaptıklarımız ve yapamadıklarımız için daha fazla cüret söz konusu olmalıdır. 2012 yılı devrimin görevleri kapsamında suyu yatağında arayacağımız bir yıl olsun dileğiyle...

21 Aralık'ta emekçiler sağlıkta yıkıma karşı g(ö)revdeydi!

Nisan ayında KHK (Kanun Hükümünde Kararname) çıkarma yetkisini eline alan hükümet, Haziran başından Kasım sonuna kadar birçok konuda 12 KHK çıkararak bir rekora imza attı. KHK ile hükümet yine komprador burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden, çalışma hayatını gasp eden birçok düzenleme yaptı.

Sağlıkta Dönüşüm'ün (yıkımın) son ayağı olan **Kamu Hastaneleri Birlik Yasası** da KHK ile çıkarıldı. Sağlıkta dönüşüm yasaları; SSGS Yasası, Aile Hekimliği Yasası ve Kamu Hastaneleri Birlik Yasası'ndan oluşmaktaydı. Her bir yasa sağlıkta özelleştirmenin parçalarıydı. Tüm bu saldırılara karşı kamu emekçileri **21 Aralık** günü g(ö)revdeydi.

ANKARA

Grev karar alındıktan sonra iş yerlerimizde yoğun şekilde el ilanları dağıtarak, çalışanlarla KHK ve KHK'nın bir ürünü olan Kamu Hastaneleri Birlik Yasası tartışıp greve çağrı yaptık.

Grev çalışması Sağlık Bakanlığı'na bağlı hastanelerde baskı ile karşılaştık. Grev öncesi SES Ankara Şube'de yaptığımız toplantıda yaşadıklarımızı anlatan arkadaşlarımızın; çalışanların "**21 Aralık'taki greve katılmayacağım**" diye imza almaya zorlandığını, greve katıldıkları takdirde sürgüne gönderilmekle tehdit edildiklerini öğrendik.

Grev günü erkenden grev önlüklerimizi giyip, hasta ve hasta yakınlarına ve sağlık emekçilerine çağrıda bulunduk. Hasta ve hasta yakınları geçmiş günlerde yapılan grevlerin aksine sağlıkta dönüşümün (yıkımın) çelişmesini yaşamaya başlamış olsa gerek ki grevi yoğun ilgi ve destekle karşıladılar.

Grev günü TTB ve ATO ile buluşup Sağlık Bakanlığı önünde sağlık meclislerimizi kurduk. Sonrasında biz iş bırakmaya devam edip, KESK'in eylemine katılırken TTB ve ATO üyeleri iş yerlerine geri döndüler. (**Ankara DDSB**)

İSTANBUL

KESK ve TTB'nin çağrısıyla gerçekleştirilen grev, Avrupa Yakası'nda **Cerrahpaşa** ve **Çapa Tıp Fakülteleri** önünde bir araya gelen kitlenin buradan sloganlarla **Beyazıt Meydanı**'na doğru yürüyüşe geçmesiyle başladı. Binlerce emekçi, Beyazıt Meydanı'nda buluştu.

Konuşmalardan önce KCK operasyonları adı altında basın emekçilerine yapılan saldırılar, basın emekçilerinin makinelerini yere bırakmasıyla protesto edildi.

Anadolu Yakası'nda sabahın erken saatlerinden itibaren iş bırakan KESK üyeleri Kadıköy Meydanı'nda buluştu. Süreyyapaşa Hastanesi'nde g(ö)reve yüzde 100 katılım sağlanırken Anadolu Yakası'ndaki hemen hemen tüm hastanelerde yüzde yüze yakın katılım oldu. Haydarpaşa Numune Hastanesi'ndeki

eylemde hasta ve hasta yakınları da sağlıkçıların dövizlerini taşıdı. İstanbul Üniversitesi öğrencileri de dersleri boykot ederek greve destek verdi.

Ellerine kelepçe takan öğrenciler

"**Arkadaşların tutuklu haberin var mı? Tutuklu öğrencilere özgürlük**" yazılı pankart taşıdılar. Mitinge direnişte bulunan **Kampana işçileri** de destek verdi.

İZMİR

İzmir'de grev 21 Aralık günü sendikaların, devrimci ve demokratik kurumların farklı kollardan Konak Meydanı'na yürümesiyle başladı. Direnişte olan **Savrançoğlu işçileri** ve **Hugo Boss işçilerinin** de katıldığı mitingde basın metnini KESK, Hukuk, TİS ve Uluslararası İlişkiler Sekreteri **Ali Kılıç** okudu.

Basın açıklamasından sonra SES, halkın sağlık meclisini kurmak üzere miting alanından ayrılarak Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi'ne gitti. Mitinge Özgür Sağlık Öğrencileri ve Halkların Demokratik Kongresi yoğun katılım gösterdi. Miting Grup Yeldeğirmeni'nin ezgileriyle son buldu.

MERDİN

Tüm Türkiye'de kamu çalışanlarının "**İnsanca Bir Yaşam İçin**" örgütledikleri grev T. Kürdistanı'nda da yankısını buldu. 21 Aralık'ta hayatı durdurmak için bir araya gelen sendikalar ve meslek örgütleri hayatı tam olarak durdurasalar da katılım oranının yüksek olduğu bir grev gerçekleştirdi. Devletin KCK operasyonlarıyla gerek siyasal alanına yönelik gerçekleştirdiği baskılara ve birçok tutuklu ve gözaltında sendikacının bulunmasına rağmen gerçekleştirilen grev kitlede moral ve coşku yarattı. Grev gününe kadar grev havasının pek yaşanmadığı Merdîn ve ilçelerinde grev günü sağlık emekçileri bütün hastanelerde acil dışında hiçbir sağlık hizmetini vermeyerek örgütlü katılımı sağlamışlardır.

Merdîn Devlet Hastanesi'nde sadece bir beyin cerrahının grevi kırmaya çalışmasına emekçiler, fiş kesmeyip hasta göndermeyerek tavır koydular. Kızıltepe Devlet Hastanesi çalışanları hastanenin kapısını kilitleyerek hastaneye girişleri engellemişlerdir.

Sağlık emekçileriyle beraber eğitim emekçilerinin de greve katılımı yüksek düzeyde olmuştur. Öğretmenlerin üçte birinin ücretli olduğu düşünülürse, geriye kalan kadrolu öğretmenlerin büyük

bir oranı derslere girmeyerek okul bahçesinde grev önlükleriyle grevi büyütmeye çalışmış ve öğrencilerin de büyük bir kısmı okula gelmeyip grev alanına gelerek destek sunmuşlardır.

21 Aralık'ta gerçekleşen grev daha önceki yıllarda gerçekleşenlere göre katılımın ve örgütlü duruşun daha yüksek

olmasıyla öne çıkıyor. Bu grevden öğrenmemiz gereken birçok nokta var. Özellikle sağlık emekçilerinin örgütlenmesinde ve greve katılımında ciddi artış önemli. Ki bu örgütlenme ve katılımdaki artışın sendikaların yapmış olduğu örgütlenme çalışmalarıyla ilgisi yoktur, kitlelerin kendiliğinden gelen bir örgütlenmedir. Bu bize önümüzdeki yıllarda bölgede sendikal örgütlenmelerin kendini ciddi şekilde dayatacağının görüntüsünü vermektedir. Bu sene Merdîn'de yeni yeni örgütlenmesini gerçekleştiren ve Kızıltepe'de temsilcilik açan Dev Sağlık-İş'in de greve katılımı, feodal ilişkilerle işe alınan taşeron işçilerin artık feodal değerlere ses çıkartarak işten atılma pahasına da olsa sınıf eksenli bir düşünüş içerisinde girdiklerini göstermektedir. (**Merdîn DDSB**)

DERSİM

Devlet hastanesi önünde toplanan yaklaşık bin kişi kortej oluşturarak sloganlarla Yeraltı Çarşısına kadar yürüdü. Kamu emekçilerine içerisinde Partizan'ın da olduğu çok sayıda kurum ve halk da destek verdi.

BURSA

Bursa'da da sabah saatlerinde başta **Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi** olmak üzere diğer devlet hastaneleri önünde toplanan sağlık emekçileri iş bırakarak grev yaptı.

Orhangazi Parkı'na yürünmesinin ardından hak gasplarına karşı açıklama yapılarak bu saldırılara karşı emekçiler örgütlenmeye ve mücadeleye çağrıldı.

MERSİN

Mersin'de grev, Mersin Devlet Hastanesi'nde yüzde 100, Toros Devlet Hastanesi'nde yüzde 90, Kadın Doğum ve Çocuk Hastalıkları Hastanesi'nde yüzde 70 katılımıyla gerçekleşti. BTS'nin örgütlü olduğu demiryollarında ise tren garında istasyon amirleri dışında çalışan olmazken yolcular istasyona gelmeyerek ulaşım emekçilerine destek oldular. Beledi-

yelerde ise Tüm Bel-Sen üyeleri, iş bıraktı.

Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı yürüyüş, Mersin Tıp Fakültesi Hastanesi'nden Metropol Meydanı'na doğru yapıldı. 21 Aralık grevi, 2009 yılında yapılan GSS ile ilgili eylemden sonra Mersin'de yapılan en kitlesel eylem oldu.

ADANA

İki farklı koldan Uğur Mumcu Meydanı'na yürüyen kamu işçileri taleplerini dile getirerek, Kanun Hükümünde Kararname demokrasisine son verilmesini istedi. Adana Tabip Odası Başkanı **Resmiye Kaya**, Sağlıkta Dönüşüm politikaları ile ne kadar para o kadar sağlık döneminin başladığını ifade etti.

MALATYA

Malatya'da grev nedeniyle emekçiler Emeksiz Meydanı'ndan Soykan Parkı'na yürüdü. Burada konuşma yapan Eğitim-Sen Malatya Şube Başkanı **Ali Ekber Baytemur**, taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda eylemlerini sürdüreceklerini söyledi.

ANTEP

Kamu emekçileri Kırkayak Parkı'nda bir araya geldi. Polis ablukası altında Demokrasi Meydanı'na yürüyen kitle, burada meclis kurdu. Meclis kürsüsünde konuşma yapan emekçileri, AKP'nin politikalarını eleştirdi. Konuşmaların ardından KESK dönem sözcüsü **Ömer Faruk Koç** basın açıklaması yaptı. Koç, "**Sadece kendimiz için değil, insanca bir yaşamı hak eden bu ülkenin bütün insanları için grevdeyiz**" dedi.

TARSUS

21 Aralık grevi Tarsus'ta grev kararına uyan yüzlerce emekçinin katılımıyla kitlesel ve coşkulu gerçekleşti. Bazı okullardan toplu gelerek günün erken saatlerinden itibaren Eğitim-Sen Tarsus Şube binasında toplanan eğitim emekçileri, hep birlikte söylenen türküler ve grev üzerine gerçekleştirilen sohbetlerle eylem saati beklendi.

Saat 12.00'de destekçi kurumların da katılımı ile Yarenlik Alanı'na kitlesel ve coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirildi. Saat 12.30'da yapılan basın açıklaması ve çekilen halayların ardından eylem sonlandırıldı.

AKP'nin 2011 Parolası: Tarımda; Yalancılık- Hayvancılıkta; Sahtekârlık

AKP hükümetinin 12 Haziran seçimlerinde her iki kişiden birinin oyunu aldığı seçim başarısının damgasını vurduğu 2011 yılında, söz konusu "başarı"nın özellikle de üretici köylülüğe, tarım alanına nasıl yansıdığı incelenmeye değer. Zira, köylülük, sesinin zayıf çıkmasının da etkisiyle en fazla yok sayılan ve gelişmelerden en fazla etkilenen alanlardan.

Köylü AKP Döneminde "Yaşadı"!

AKP'nin "başarısı"nın köylülüğe nasıl yansıdığına bakmadan önce "haksızlık" etmemek adına öncelikle tarım alanındaki temel hedeflerine bakmamızda fayda var. AKP seçim beyannamesinde, tarım hedeflerini; Tarımsal milli gelir 150 milyar dolara, ihracat 40 milyar dolara çıkarılacak, Türkiye tarımda 2023'te dünyanın ilk 5 ülkesi arasında yer alacak, sulanabilir 8.5 milyon hektarlık alanın tamamı 2023'e kadar sulamaya açılacak, tarımsal girdilerde destekler artarak devam edecek, 2011-2015 döneminde 3 bin yeni tarımsal tesis açılacak, koyun ve keçi yetiştiriciliğinde modern ve profesyonel işletmelerin kurulmasına yönelik teşvik ve destekler artarak devam edecek, desteklemeler bütün bölgelerde ve ürünlerde havza modeline göre uygulanacak, tarımda arazi toplulaştırması 2023'te tamamlanacak şeklinde ilan ediyordu.

Anlaşılan o ki AKP, bu hedeflerine 2011 yılında yaklaştığını düşünüyor. Zira, Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı **Mehdi Eker**'in başı, 2012 yılı bütçe görüşmeleri sırasında AKP hükümetinin tarım ve hayvancılığa yönelik bir yıllık icraatlarını anlatırken nerdeyse arşa degecekti. "Uçuk vaatler" ile değil "gerçekçi vaatler" ile milletin karşısına çıktıklarını iddia eden Eker, Türk çiftçisinin, 2002'de 65 ton buğday satarak bir traktör alırken, 2011'de 51 ton buğdayla aynı traktörü aldığını, özetle "yaşadığını" iddia etti! Sahiden öyle mi, 2011 yılında tarım ve hayvancılık alanında bunlar mı oldu?

Tarım ve Hayvancılık Can Çekişti!

Türkiye ekonomisinin genelinde ve tarım sektöründe, mevcut büyüme

rakamlarının yüksek oranlı borçlanmaya dayalı olduğu zaten biliniyor. Bu süreç tarım sektöründe daha hızlı bir şekilde işliyor.

Gelinen aşamada, köylülerin borcu 20 milyar TL'yi aştı. 2011 yılı içinde Torba Yasa kapsamında köylülerin Ziraat Bankası'na olan borçları yeniden yapılandırıldı ama köylülerin borcu nasıl ödeyeceği hala meçhul. Bunun en önemli nedeni köylünün kullandığı girdilerin fiyatları ile ürettiği ürünlerin üretim, fiyatları arasındaki makasın köylü aleyhine her geçen gün biraz daha açılması.

Köylülerin takipteki kredileri ise yüzde 2 artarak 378 milyon TL'ye ulaştı. Gübre fiyatlarında yüzde 55 ile yüzde 91 arasında artış gerçekleşti. Başta mazot olmak üzere köylünün sulama ve elektrik giderlerinde de enflasyonun üzerinde bir artış oldu. Giderek daha fazla köylü mahkemelik olurken, borçlarını ödeyemeyen köylüler topraklarını düşük fiyattan satmak zorunda kalıyor. Tohum, traktör ve zirai ilaç satışları belirgin biçimde düşüyor. Pek çok köylü, ödeyemediği borçlar yüzünden topraklarını satışa çıkarttı.

Türkiye İstatistik Kurumu tarafından sonuçları yayımlanan "**Tarımsal İşletme Yapı Araştırması**" Türkiye'de toprak mülkiyetinin eşitsiz yapısına ayna tutuyor. Çalışmaya göre, köylülerin yüzde 79'u 100 dekardan daha az toprağa sahip. Bu kesim, toplam tarım arazilerinin yüzde 34'ünü ekip biçiyor. Toprakları 100 dekardan büyük olan yüzde 21'lik kesim ise, toplam tarım arazilerinin yüzde 66'sını elinde bulunduruyor. Kırsal bölgelerde işsizlik de her geçen yıl artıyor. 2004 yılında köy ve kasabaların genelinde 414 bin işsiz varken bu rakam 2011 Mart ayı itibarıyla 623 bin kişiye yükseldi.

İthal Et; Hayvancılığın Tasfiyesi

Önce Haziran 2010'da çıkarılan bir kararnameyle "geçici" olarak, Aralık 2010'da bitmek üzere Et ve Balık Kurumu (EBK)'ne sıfır gümrükle 100 bin ton et ithal etme yetkisi verildi. Sonra bu süre 2011 Aralık'ına kadar

uzatıldı. Ardından özel sektöre de ithalat yetkisi verildi. 2010 yılı sonu itibarıyla 60 bin ton et ithal eden EBK, 2011 yılının sonuna kadar sıfır gümrük vergisiyle 40 bin ton daha et ithal edebilecek. TC tarihinde ilk kez kurbanlık hayvan ithalatı da bu dönemde yapıldı. Uzun yıllardan sonra karkas et ithalatı ilk kez bu hükümet döneminde başladı ve devam ediyor.

Hayvancılık sektörü 1980'den sonra en büyük çöküşü son iki yılda yaşadı. Hayvan varlığı azaldı. Hayvan ithalatında alınan gümrük vergisi yüzde 30'dan yüzde 15'e indirildi. Türkiye'de sadece 2010'da 368 milyon dolarlık canlı hayvan, karkas et ithalatı yapıldı, 2011'in ilk 6 aylık döneminde bu rakam 680 milyon dolardı. Böyle devam etmesi halinde bu rakam yıl sonunda 1 milyar 400 milyon dolara ulaşacak. Bunun sonucunda 70-80 bin besici işsiz ve aç kalacak!

Çelişkiler Keskinleşecek!

Gerçek rakamlar bize AKP hükümetinin köylüleri 2011 yılı boyunca **aldattığını** ve her gün biraz daha **yoksullaştırdığını** söylüyor. Hemen her kesimden oy almakla övünen AKP, önümüzdeki yıl da yukarıda bir kısmına yer verdiğimiz politikaları uygulamayı sürdürecektir! 2011 yılı boyunca lokal düzeylerde kimi zayıf tepkiler ortaya koysalar da üretici köylülüğün büyük bir **örgütsüzlük** yaşadığı açık. AKP'yi (egemenleri) böylesine pervasız kılan da aslında bu. Köylülerin tarımsal alanlarını yok eden, çevreyi ve suyu kirleten HES'lere karşı daha hareketli bir yıl geçirdiğini ise söylemek mümkün!

Birçok bölgede köylüler HES yapımına karşı ciddi direnişler gerçekleştirdi. Bu anlamda önemli örneklerde ortaya koydu. Ne ki söz konusu üretim alanında yaşanan sorunlar olduğunda benzer bir hareketlenmeden söz etmek mümkün değil. Köylülüğün, toplumsal muhalefetin bugünkü tablosu içinde aldığı konum kuşkusuz köylü örgütlenmelerinin (ziraat odaları, kooperatifler vb.) devletle kurduğu ilişkinin niteliğinde gizli.

Ne ki sorunu yalnızca burada aramak devrimcilerin bu resimdeki rolüne dair haksızlık olacaktır. 2011 yılı köylüler için de oldukça zorlu geçti ama önümüzdeki yılın daha kolay geçeceğine ilişkin herhangi bir veri yok. Aksine gidişat, yeni yılın yıkımı büyütmeye aday olduğuna işaret ediyor. Ötelenen ekonomik ("teğet geçen") krizin, yeni yılda etkisini daha boyutlu hissedeceği düşünüldüğünde köylüler cephesinde sokağın daha ciddi bir alternatif olarak duracağı açık. Geçtiğimiz yıllarda Ege ve Karadeniz'de yaşanan büyük köylü mitinglerinin yeniden tekrarlanmayacağını kim iddia edebilir?

Şirnex'te açlık grevi

Şirnex'te emek ve demokrasi güçleri Emek Platformu olarak 3 Aralık'tan itibaren 1 günlük açlık grevi başlattılar. Her hafta cumartesi günü KESK binasında saat 12'den Pazara kadar yapılan açlık grevi, Şirnex Cumhuriyet Meydanı'nda yaptıkları basın açıklamasıyla başlıyor.

KESK'e yönelik yapılan gözaltı ve tutuklamalarla birlikte, siyasi ve askeri operasyonların son bulması için başlatılan açlık grevine Şirnexli emekçiler destek bekliyor. Bugüne kadar yeterli desteği görememekten yakınan Emek Platformu bileşenleri açlık grevine kararlılıkla devam edeceklerini belirttiler.

(Merdin DDSB)

BAMİS ve BATİS'ten asgari ücret eylemi

Bursa: Asgari Ücret Belirleme Komisyonu'nun toplandığı 15 Aralık günü **BATİS** ve **BAMİS** üyeleri, insanca yaşam için gerekli olan ücretin verilmesi talebi ile yürüyüş yaptı. Bahar Tıp Merkezi önünde toplanan sendika üyeleri, Kent Meydanı'na yürüdü. Burada kitle adına **BATİS** Genel Başkanı **Metin Burak** basın açıklamasını okudu. Burak; uluslararası anlaşmalara ve anayasanın eşitlik ilkesine aykırı olduğu gerekçesiyle asgari ücretin en düşük memur maaşıyla aynı düzeyde olması için Bursa 6. İş Mahkemesi'ne açtıkları davanın ret edilerek idare mahkemesinde açılması gerektiğini ve idare mahkemesinin de davayı ret etmesi durumunda davayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne taşıyacaklarını belirtti.

Savrançoğlu'nda direniş sürüyor!

İzmir: Savrançoğlu direnişi 140'lı günleri de geride bıraktı. Ve direniş tüm moral ve coşkusu ile devam ediyor. Şimdiye kadarki süreçte, mecliste bir basın açıklaması gerçekleştirildi ve direniş süreci içerisinde hukuki vb. birçok kanal zorlanmaya devam ediyor.

Faaliyetine Rodeo Deri olarak devam eden fabrika; kaçak yollarla 1 tonun üzerinde atık suyu dereye akıtarak çevreye verdiği zararı sürdürüyor. Bu noktada İZSU'nun tuttuğu tutanağı ve Fabrika'nın çıkarması gereken izin için gününün dolmasının beklendiği direnişe kararlılık ve direnişin başarısına güven hâkim.

Direniş çerçevesinde; Menemen'de ciddi bir destek de oluşmuş durumda... Son olarak Halkların Demokratik Kongresi bir etkinlik yaparak gelirini işçi direnişine bağışladı. İzmir'deki diğer sendikaların ve Sendikal Güç Birliği'nin de desteklediği direniş fabrikanın önünde açılan çadırda geceli gündüzlü bekleyişle sürüyor.

Yeni yılda işçi kıyımı

İzmir: Çiğli Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Billur Tuz Fabrikası'nda çalışan 130 işçi sendikacı oldukları için 1 Ocak'tan itibaren işten çıkartılacak. Fabrikada işçi çalıştıran **Dinç, Espirit** ve **Erka** isimli 3 taşeron şirket işçilere tebligat göndererek 31 Aralık 2011'de sözleşmelerinin bitmesi sebebiyle işlerine son verileceği bildiriminde bulundu. Konuya ilişkin bilgi veren Tek Gıda-İş Genel Başkan Danışmanı **Gürsel Köse** işçilerin sendikalarına üye olduklarını belirterek taşeron şirketler tarafından yapılan bu bildirim işçileri korkutmak ve sendikadan uzaklaştırmak için yapıldığını kaydetti. Asıl işverenin taşeron değil Billur Tuz yönetimi olduğunu kaydeden Köse 2 Ocak'tan itibaren fabrika önünde direnişte olacaklarını belirtti.

Suriye: "İşgal Ya Da Esad Faşizmi" Çözüm Halkın Devrimci İradesi!

ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden'in ziyaretinin ardından toplanan ve Başbakan Erdoğan'ın hasta yatağından kalkarak başkanlık ettiği Yüksek Askeri Şura'da Türk ordusunun "harbe hazırlık" durumu değerlendirildi. Hemen ardından ABD Savunma Bakanı Panetta'nın Türkiye ziyareti, her ne kadar füze kalkıyla ilgili olduğu belirtilse de Suriye'ye yönelik işgal senaryolarının gündemin öncelikli konusu olduğunu gösteriyor. ABD'den üst düzey devlet yetkilileriyle yaşanan bu yoğun trafik Suriye'ye yönelik işgal planlarında TC'nin sıkı kontrol altında olduğunu bir kez daha kanıtladı.

TC devleti harbe hazırlığını gözden geçirirken Suriye'nin füze denemelerini de içeren askeri tatbikatlarını yoğunlaştırması karşılıklı olarak savaşa göre konumlanıldığını gösteriyor. Ancak karşılıklı hamlelerle daha da karmaşık bir hal alan işgal senaryolarının önümüzdeki süreçte yaşanacak gelişmelere göre şekil alacağı anlaşılıyor. ABD, Avrupalı emperyalistler ve TC, bir yandan yalan haber ve propagandalarla işgale zemin yaratmaya çalışırken diğer yandan işbirlikçi muhalefeti güçlendirmeye çaba harcıyorlar. Türkiye'de ve Batılı emperyalist ülkelerde yapılan toplantılar, işbirlikçilerin silahlandırılması ve Suriye içinde provokatif eylemlerin örgütlenmesi öne çıkan uygulamalar oldu.

Suriye'yi ekonomik ve diplomatik olarak çıkmaza sokmak amacıyla BM ve Arap Birliği aracılığıyla atılan adımlar ise bir diğer noktayı oluşturuyor. Fakat tüm bu çabalara karşın henüz istenilen sonuç ve hedeflerin yaratılmadığı görülüyor. Rusya ve Çin BM Güvenlik Konseyi'nden işgal kararının çıkmasını engellerken Esad yönetimi ise kimi tavizlerle durumu normalleştirmeye çalışıyor. Arap Birliği'nin ve BM'nin gözlem ve yaptırım kararlarını belli şartlar altında kabullenmesi Suriye yönetimi zaman kazanmaya ve bu süreçte muhalefeti etkisizleştirmeye çaba harcıyor. NATO Genel Sekreteri Rasmussen'in Suriye'ye müdahaleye hiç niyetleri olmadığını açıklaması emperyalizm cephesinde de durumun hazır olmadığına

yorumlanabilir. **Suriye'nin Libya'da olduğu gibi ciddi bir petrol kaynağına sahip olmaması** özellikle Avrupalı emperyalistlerde işgale karşı daha ağır bir tutumu yaratıyor. Emperyalizm ve TC destekli işbirlikçi muhalefetin istenilen seviyeye ulaşmaması ve Suriye içindeki halk muhalefetinin emperyalist müdahaleye karşı olması hem emperyalist işgalin başarısını hem de işgal sonrası bir yönetim oluşturmaya zorluklarına işaret ediyor. Her durumda işgal senaryolarını belirleyen esas etkeni iç muhalefetin örgütlenmesi ve yönlendirilmesi oluşturuyor.

Suriye muhalefetinin durumu

Suriye içindeki gerçek durumun ne olduğu konusunda ise ne yazık ki bilgilerimiz çok yetersiz. Bu durumda "at izi ile it izi"nin birbirine karıştırılma riski artıyor. Muhalefetin neredeyse tümüyle işbirlikçilikle yaftalanıp doğrudan veya dolaylı olarak Esad yönetiminin safında yer alınması veya henüz parçalı ve dayanımsız bir yapıdaki halk muhalefetine gerçekliğini aşan payeler biçilmesi iki farklı kolaycı yaklaşımı oluşturuyor. Suriye'deki gerçek durumu anlamak için kökleri içeride olan halk muhalefeti, bunun sınıfsal ve ulusal baskıyla ilgili nedenlerini doğru tespit etmemiz gerekiyor. Bu açıdan Suriye işçi sınıfının, köylülerin ve Kürtlerin sistemle olan sorunları dikkat çekiyor.

Emperyalizmin yönettiği hakim uluslararası medya ve TC, bugüne kadar Suriye'de yaşanan olaylara mezhepsel bir içerik kazandırmaya çalıştılar. Esad'ın Alevi-Nusayri kökene sahip olması, İran ve Lübnan Hizbullahı ile ilişkiler buna destek olarak sunuldu. Oysa Esad yönetiminin sınıfsal bileşimine bakıldığında Nusayri ağırlıklı askeri bürokrasi ile Sünni ağırlıklı büyük burjuvazinin ittifakına dayalı olduğu görülüyor. Esad yönetimi 2000'li yıllarda ülkenin neo-liberal dönüşümüne hız vermiş ve özelleştirmeleri yaygınlaştırmıştı.

Körfez ekonomilerini sarsan 2008 krizinin göçmen işçilerin geri dönüşüne yol açmasıyla, bugün muhalefette önemli bir yer tutan Dera gibi kimi şehirler işçi hareketinin merkezi haline geldi. Neo-liberal politikalar ve 2008 krizi, işçi sınıfındaki huzursuzluğu artırdığı gibi kır küçük üreticilerini de büyük bir tasfiyeyle yüz yüze bırakmıştı. Kriz, kuraklık ve devletin petrol desteğinin kaldırılmasıyla beraber yaşanan tasfiyede, 1 milyon 100 bin köylünün şehirlerin varoşlarına doluştuğu belirtilmektedir. Tüm bunlar halk muhalefetinin sınıfsal özelliklerine işaret etmektedir.

Kürtlere, Suriye'de de imha-inkar-asimilasyon

Yine son dönemde Esad'la Suriye Kürtleri ve hatta PKK'nin işbirliği üzerine yoğun bir yalan propaganda üretildiğini görüyoruz. Suriye yönetiminin Kürt sorununa yaklaşımında aslında TC devletinden, Esad'ın da Erdoğan'dan özel bir farkı bulunmuyor. İnkâr, imha ve asimilasyon ortak politikayı oluşturuyor. Ne var ki ortaya çıkan halk muhalefeti ve emperyalistlerin müdahale olasılıkları Esad yönetimini Kürtlere belli tavizler vermeye zorluyor.

2004'teki Qamişlo katliamında sergilenen direnişte de görüldüğü gibi **Suriye Kürtleri sessiz ve örgütsüz değiller**. Tam tersine Suriye'deki sistem karşıtı mücadelede en diri unsuru oluşturuyorlar. Değişik yapıda birçok Kürt partisinin var olduğu düşünüldüğünde bunlardan bazısının Esad yönetimiyle bazısının ise emperyalistlerin yönlendirdiği işbirlikçi muhalefete ilişkiler içerisinde olması şaşırtıcı olmamalıdır. Ancak Kürt muhalefetinin ağırlıklı olarak emperyalist müdahaleye karşı olduğu ve Esad yönetimine karşı demokratik reformları savunduğu açıktır. Tüm bunlar göstermektedir ki halk muhalefetinin emperyalistler ve Esad yönetimi üzerinden tartışılması doğru değildir. İçerisinde Kürt örgütlerinin de olduğu, değişik sınıf ve kökenlerden Suriye'nin bağımsız ve gerçek halk muhalefeti tam da bu mücadeleler içinde şekillenmektedir.

Müslüman Kardeşler, "Suriye Ulusal Konseyi", "Özgür Suriye Ordusu" gibi işbirlikçi oluşumlar halkın gerçek muhalefetini kendi kanallarına aktarmak istiyor. Esad yönetimiyle çıkarları ters düşen bu unsurlar, reform talebindeki orta burjuva kesimleri de etkilemek derdindedir.

TC'nin Suriye hassasiyeti!

Yaşanan gelişmeler içerisinde TC devletinin Suriye "hassasiyetine" özel olarak yoğunlaşmak gerekiyor. TC'nin

hassasiyetinin temel bir nedenini emperyalist efendilerine olan bağımlılığı oluştururken Suriye'nin bölgesel dengelerdeki konumu durumu daha da militarize ediyor. Suriye'yle olan uzun sınır hattı, ortak sorun Kürtler, Antakya, İran, füze kalkımı... gibi başlıklarla denklemler uzayıp gidiyor.

İktidarda kaldığı sürede Esad yönetiminin Kürtlere demokratik birtakım haklarını vermek zorunda kalması ya da olası bir işgal, iç savaş, parçalanma durumunda aynı Irak Kürdistanı'nda olduğu gibi Kürtlerin özerkliğe kavuşması TC'nin en büyük korkusunu oluşturuyor. TC bu konuda Esad yönetimine baskı oluşturmaya çalışırken aynı zamanda Esad sonrası senaryolara uygun olarak Müslüman Kardeşler ve yeni kurulan işbirlikçi oluşumların Kürtlerin ulusal haklarına karşı tutumunu garantiye almak istiyor. Aynı amaçla sınırlı bir işgal ya da tampon bölge senaryoları da masada duruyor. Bu senaryo işbirlikçi muhalefete Suriye içinde bir üs oluşturma amacını da içinde barındırıyor. TC'nin dış politikası her zaman olduğu gibi çoğunlukla iç politikanın bir aracı olarak işlev kazanıyor. Sınır ötesi için bu adımlar atılırken sınır içinde ise en başta Kürtler olmak üzere tüm muhalefet güçlerine yönelik tutuklama saldırısı en üst boyutlara çıkarılıyor.

Tüm bu tabloda esas olarak emperyalizm ve TC'nin işgal planlarına karşı sesimizi yükseltmek tarihsel bir görev olarak kendini gösteriyor. Ancak bunu yaparken Esad yönetiminin faşist niteliğini unutmamak, iki kötülükten daha küçük olanın aklanmasına hizmet etmemek gerekir. Bu tutum sadece teşhir ve protestolar bakımından değil her ülkenin kendi özgün ve bağımsız devrimci alternatifinin yaratılmasına odaklanmak açısından da böyledir. Ortadoğu'daki halk ayaklanmaları bu konuda önemli deneyimler barındırmakta ve mesele belli kalıplara sığdırılmayacak kadar yoğun ve zengin bir içerik taşımaktadır.

Kürt halkından devlete

Ne kadar çabalarsanız çabalayın yeni yıl bizim olacak!

2011 yılını geride bırakırken, durup bir düşünelim önce... Değil bundan bir 20 yıl öncesini, geçen ay yaşadığımız ve tarihe geçecek olan olayları bile hatırlamakta zorluk çeken bir nesil olarak buna çok ihtiyacımız var. Çünkü 2011, öyle sıradan bir yıl değildi. Hele de Kürt meselesinde bugün gelinen noktayı anlamak için bu yılı iyice incelememiz gerekecek.

Mart ayı ile birlikte startı verilen seçim çalışmaları sırasında kurulan "**demokratik çözüm çadırları**" ve "**sivil itaatsizlik eylemleri**" Kürt halkını

ulusal hareket etrafında kenetleyen ve hızlı gelişen bir süreç oldu. Bu süreçte katledilen her gerilla, YSK tarafından verilen veto kararları Kürt halkını sokağa döktü ve başta Kürdistan sokakları olmak üzere her yer sarı-kırmızı-yeşile bezendi!

Kürt halkının Uludere'de TC'nin sınırlarını aşarak gerillaları sahiplenmesi, Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu olarak girilen seçimlerin zaferle sonuçlanması, boykot ve "demokratik özerklik" gibi politikaların açıklanması, ateşkesin sonlanmasının ardından PKK'nin

TC'ye kayıp verdirilmesi... Tüm bunlar devletin köşeye sıkışmasını ve psikolojik üstünlüğün ulusal harekete geçmesini ve büyük bir coşku sağlamıştı.

Buna daha fazla tahammül edemeyen TC, özellikle Temmuz'da Silvan'da 20 askerin ölmesiyle sonuçlanan çatışmanın ardından bir yandan ırkçı saldırıları devreye sokarken bir yandan da MGK'da değişiklikler yaparak "yeni konsept" in adımlarını örüyordu. Askeri ve siyasi operasyonları sıklaştıran TC, Genelkurmay Başkanlığı'na Necdet Özel'i getirerek, askeri operasyonlarda yeni bir döneme girildiğini gösterdi. Ki zaten bu süreçten sonra gerillaların birçoğunun kimyasalla katledilmesi ve neredeyse tamamının cenazelerine işkence edilmesi bunun kanıtı oldu.

"Yeni konsept" in esas adımları ise Ekim'de Çukurca'da yapılan baskınlarda onlarca askerin öldürülmesinin ardından geldi. Başbakan Erdoğan'ın medya ile yaptığı toplantıda açıkladığı "yeni konsept", etkisini hemen ertesi gün gösterdi. Bundan sonraki süreçte ulusal harekete yönelik haberlere polisten servis edilmediği sürece yer vermeyen medya, "yeni konsept" in özelliği olan manipü-

lasyonun en önemli aracı olarak görevine başladı. Özellikle Kartepe deniz otobüsünü kaçırarak HPG'li Mensur Güzel'in infaz edilmesi olayında ilk sınavını "başarıyla" geçmiş oldu.

"Kendimizi deneyeceğiz" maskesiyle adeta katliama çevrilen Wan depremi, devletin Kürt halkına yönelik intikam aracı haline dönüştü. "Krizi fırsata çeviren" TC, bu yolla hem ulusal harekete karşı psikolojik üstünlüğü ele geçirme planlarını hızlandırmış hem de "kentsel dönüşüm" adı altında tüm Türkiye'de gerçekleştirmeye çalıştığı talan için zemin hazırlamış oldu!

Şimdi bir yanımız askeri operasyonlara karşı gerillaların yanında yoldaşça atıyor, bir yanımız siyasi operasyonlar karşısında mahkeme kapılarında nöbette, bir yanımız da Wan'da yanan ve donan çocukların gelecek hayallerini emanet aldığımız ölüm soğuşunda. Tüm bu yaşananların gölgesinde yeni bir yıla giriyoruz. Yeni yılın, "ne kadar direnirseniz direnin, devlet daha güçlüdür" manipülasyonları karşısında Kürt halkının devletten büyük bir güç olduğunu kanıtlanacağı -ki elbet kanıtlanacaktır- bir yıl olması dileğiyle...

OCAK

"Be ziman jiyan na be!"

* BDP ve DTK'nın "**iki dilli yaşam**" kampanyasına katılım çağrısı yapmasıyla anadil talebinin öne çıktığı Ocak ayında özellikle T. Kürdistanı'nda birçok kampanya, eylem ve etkinlik düzenlendi. Bu dönemde mahkemeye çıkan Kürt siyasetçilerin "**anadilde savunma hakkı**" engellendi.

* 13 Ocak'ta Amed'de görülen KCK davasının 15. duruşması sırasında 50 bin kişinin katıldığı bir miting düzenlendi. Eş zamanlı olarak onlarca ilde düzenlenen eylemlere kolluk kuvvetleri saldırdı. 2 gün boyunca devam eden duruşmada kimlik tespitine siyasetçiler "**Li virim**" diye cevap verdi.

* İran'ın Kürt gençleri üzerinde artan baskıları ve **Hüseyin Xizri**'yi idam etmesi yapılan birçok eylemle protesto edildi.

ŞUBAT

"Bila gorên komî bên vekirin"

* Şubat ayı, "**toplu mezarları açılması**" ve "**Hakikatleri Araştırma Komisyonu'nun oluşturulması**" taleplerinin ön plana çıktığı ay oldu. Bu ayda özellikle Bitlis-**Mutki**'de 18 kişinin kemiklerine ulaşıldı. İHD, yaptığı açıklama ile 1989-2010 yıllarını kapsayan araştırmalar sonucunda 114 toplu mezarın tespit edildiğini ve buralarda 1.469 kişinin kemiklerine ulaşıldığını söyledi.

* Başbakan R. T. Erdoğan, **Cumartesi Anneleri** ile görüştü.

* 15 Şubat eylemleri öncesinde gözaltı ve tutuklama terörünü tırmandıran

devletin hedefinde bu kez **yurtsever gençlik** vardı. 150'den fazla kişinin gözaltına alındığı 15 Şubat eylemleri sırasında Amed'de **Mustafa Malçok** isimli Kürt genci bedenini ateşe vererek baskıları protesto etti.

* Aralarında PKK'nin öncü kadrolarından **Mahsum Korkmaz**'ın da bulunduğu 200 insana ait kemiklerin olduğu **Newala Qasaba**'da birçok bölgeden gelen 70 bin kişi ile görkemli bir eylem düzenlendi.

MART

"Evimiz artık çözüm çadırı!"

* Bu sene Kürt Ulusal Hareketi'nin "**Ji bo jiyanek bi rûmet an azadî an azadî**" sloganıyla örgütlediği Newroz'da akıldan kalan görüntülerden biri de Silopi'de Newroz mitingi sonrası kitleye saldıran polis ile **Sabahat Tuncel**'in "Güvenlik Şube Müdürü" ne attığı **tokat** oldu. İstanbul'da ise Newroz kutlamalarına devletin kiralık katili **Ayhan Çarkın** da katıldı. Çarkın, yargısız infazlarla ilgili yaptığı açıklamalarla tüm yıl gündemdediydi.

* Barış Anneleri İniyatifi öncülüğünde "**Kürt sorununun kalıcı çözümü için Demokratik Çözüm Çadırları**" birçok bölgede kuruldu. Çadırlara yönelik devlet saldırısı ilk günlerden başladı. Çadırlar binlerin eylem ve direniş adresi oldu.

* "**Askeri ve siyasi operasyonlara son verilmesi**", "**Seçim barajının kaldırılması**", "**Siyasi tutukluların serbest bırakılması**" ve "**Anadilde eğitim**" talepleri için BDP ve DTK, 24 Mart'ta "**sivil itaatsizlik**" eylemlerini başlattı.

* Diyarbakır D Tipi Hapishane'de tu-

tulan ve PKK davasından yargılanan **Ferit Orak**, baskıları protesto etmek için bedenini ateşe verdi.

NİSAN

"YSK'nın veto kararı halkın direnişiyle aşıldı"

* Nisan ayının ilk haftasında 14 gerilla şehit düştü. Özellikle Hatay Hassa'da katledilen 7 HPG'li "sivil itaatsizlik" eylemlerinin "**7 karanfilli**" simgesi oldu.

* 12 Haziran seçimlerine hazırlık amacıyla birçok devrimci, demokrat ve yurtsever kurum bir araya gelerek "**Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu**" nu oluşturdu. YSK, **Leyla Zana**, **Hatip Dicle** gibi Kürt siyasetçilerinin olduğu 12 milletvekili adayının, adaylığını iptal etti. YSK'nın **veto kararı**, başta T. Kürdistanı olmak üzere her yerde kitlesel ve çatışmalı eylemlerle protesto edildi. Amed Bismil'de yapılan eylem saldıran polis, lise öğrencisi **Halil İbrahim Oruç**'u katletti. Ayrıca yine Bismil'de polisin attığı gazdan dolayı **Kazım Şeker**, kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi. Direniş karşısında YSK veto kararını geri çekti.

* İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde gezen Kürt genci **Mehmet Çelik** puşi taktığı için biri polis, iki kişi tarafından bıçaklanarak katledildi. Ağrı Patnos'ta 8 yaşındaki **Baran Özyolcu** isimli Kürt çocuğu, Tugay Komutanlığı yakınlarında bulunduğu cismin patlaması sonucu yaşamını yitirdi.

MAYIS

"Botan halkı TC'nin sınırlarını aştı"

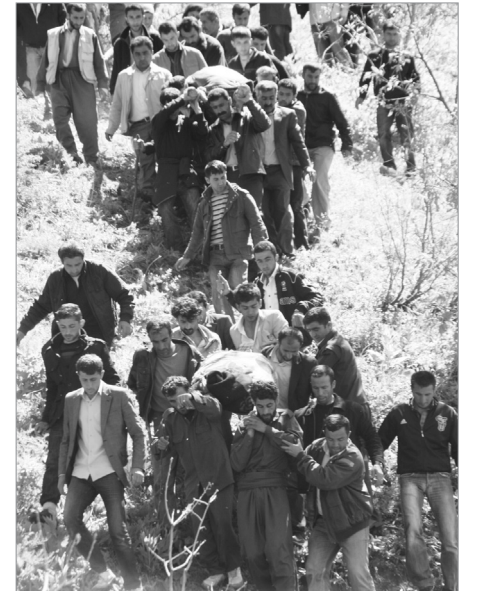
* T. Kürdistanı'na PKK'nin ateşkes ilan etmiş olmasına rağmen milyonlarca

dolarlık askeri harcama yapan TC ordusunun başlattığı operasyonlarda Şırnak Uludere'de **10 gerillanın** şehit düşmesi binlerin sokağa dökülmesi ile protesto edildi. 10 gerilladan 5'inin cenazesinin "kurda kuşa yem olması için arazide bırakıldığı" ortaya çıkınca sabrı taşan Kürt halkı, TC faşizminin sınırlarını aştı. Cenazeleri almak için askerin barikat kurmasına ve ateş açmasına rağmen Federal Kürdistan Bölgesi'ne geçti. Tarihi bir andı.

* Van'da bulunduğu cismin patlamasıyla **Murat Polat** isimli çocuk öldü.

* Blok eylemlerine yönelik saldırılarda kullanılan gaz bombası ile stokunu tüketen TC, yeni gaz bombaları almaya karar verdi. Gaz bombası ve "orantılı güç" tartışmaları bu süreçte doruktaydı.

* CHP Dersim adayı Hüseyin Aygün'ün **Zazaca** hazırladığı pankartların 12 saat içerisinde CHP genel merkezinden gelen emirle kaldırılması Kılıçdaroğlu balonunun ikiyüzlülüğünü gösterdi.

HAZİRAN

"Hatip Dicle kırmızıçizgimizdir!"

* Amed Çermik'te koyun otlatan **Umut Petekkaya** isimli Kürt çocuğu arazide bulunan askeri atıkların patlaması sonucu yaşamını yitirdi.

* Blok'un, 22 milletvekili sayısı 36 oldu. Seçim sonuçlarının kutlanmasına bile tahammül edemeyen devletin saldırılarında Şırnak'ta fenalaşan 54 yaşındaki **Hatice İdin** yaşamını yitirdi.

* Amed'den milletvekili seçilen tutuklu **Hatip Dicle**'nin YSK tarafından milletvekilliği düşürüldü. Yerine AKP adayı **Oya Eronat** meclise girdi.

* Dersim Çemizgezek'te çıkan çatışmada TKP/ML TIKKO gerillası **Yurdal Yıldırım** ve HPG gerillası **Mazlum Erenci** şehit düştü. Gerillaların dost güçlerle işbirliği içinde olduğunu gösteren bu eylemde şehit düşen Erenci TMK mağduru ve onun şehit düşmesi ile TMK mağduru çocuklar bir kez daha gündeme geldi.

TEMMUZ

"Devlet boykot kararı ile tıkandı"

* Yılın 7. ayına damgasını vuran olaylar kuşkusuz ki Blok milletvekillerinin **meclis boykotu** ve DTK tarafından ilan edilen "**demokratik özerklik**" oldu.

* 16 Temmuz'dan itibaren Federal Kürdistan Bölgesi'ne saldıran faşist İran ordusu, onlarca PJAK gerillasını katletti ve birçok üst rütbeliyi subayını kaybetti. TC devletinin ortağı olduğu operasyonlarda ortak hedef Kandil'di. Binlerce kişi 31 Temmuz'da **Esendere Sınır Kapısı**'nda nöbet tutmaya başladı.

* Amed **Silvan**'da 14 Temmuz'da yaşanan çatışmada 20 askerin ölmesinin ardından Kürt işçi ve emekçilere linç girişimleri düzenlendi. İstanbul Caz Festivali sırasında Kürtçe türkü söyleyen sanatçı **Aynur Doğan**'a yönelik ırkçı saldırı gerçekleşti. Sivil faşistler sokaklarda gövde gösterileri yaparak onlarca BDP binasını tahrip etti. Bu ayda en öne çıkan linç saldırısı **İstanbul Zeytinburnu**'daki olaylar oldu.

* ırkçı saldırılara karşı yapılan eylemlere de saldıran devlet, Şırnak Silopi'de **Doğan Teyboğa** isimli bir çocuğu da gaz bombası ile katletti. Amed'de de polis ile tartışan **Mehmet Şirin Çiftçi**, tartışmadan 1 hafta sonra aynı polis tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

* Diyarbakır 5 No'lu Hapishane'de başlatılan ölüm orucunun yıldönümünde Muş Bulanık'ta **Evrin Demir** ve Antalya'da **Mehmet Ayık** bedenini ateş verdi.

* Karadeniz'de PKK gerillalarına yönelik operasyonlarını genişleten TC askeri, Samsun'da 16 yaşındaki **Gökhan Çeçintaş** isimli çocuğu "PKK'li zannettiği" için kurşun yağmuruna tutarak katletti.

* Oldukça yoğun geçen Temmuz ayının son günlerinde Genelkurmay Başkanı **Işık Koşaner** ve kuvvet komutanlarının istifası, TC devletinin yeni bir saldırı konsepti için hazırlık yaptığının ilk ipucu olarak karşımıza çıkıyordu.

AĞUSTOS

"Bebek katili TC, sınır ötesinde!"

* DTK'nın çağrısıyla "Canlı Kalkan" eylemleri başlatıldı. Eyleme saldıran devlet, BDP'li **Yıldırım Ayhan**'ı katletti.

* Genelkurmay Başkanlığı'na "Kimyasal Necdet" lakabıyla tanınan **Necdet Özel** getirildi. Bu ayda katledilen HPG'li-lerin çoğunluğu kimyasal ile katledildi.

* Kandil'e hava saldırısı başlatan TC, bölgede başta 6 aylık **Solin bebek** olmak üzere 4'ü çocuk 7 Kürt köylüsünü katletti.

EYLÜL

"Barış ayı değil savaş ayı!"

* **1 Eylül Dünya Barış Günü** kapsamında yapılan eylemlere yüz binlerce insan katıldı. Devlet sözcüsü AKP'nin "Kürt sorununu çözeceğine inanan" liberal-demokratlar (!) bile bu konudaki hayal kırıklıklarını dile getiriyorlardı.

* Seçim sürecinde oluşturulan Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu çalışması "**Kongre Hareketi**" adını alarak kendini deklare etti.

* Askeri operasyonların yoğunlaştığı Hakkari'de, köyler bombardımana tutuldu. Bu saldırılarda 3 Kürt köylü katledildi.

* "Anadilde eğitim" talebiyle öğrenciler okulu bir hafta boykot etti. HPG, Kürt çocuklarına yönelik asimilasyon politikalarına karşı 12 öğretmeni rehin aldı.

* Siirt'te HPG tarafından üstlenilen ve özür dilenen bir pusuda **4 genç kadının** ölmesi, yine Ankara'da patlama yaşanması üzerine, devlet; burjuva-feodal medya aracılığıyla kara propagandasını yoğunlaştırarak psikolojik üstünlüğü ele geçirmeye çalıştı. Batman'da PKK ile polis arasında çıkan bir çatışmada etrafa rastgele ateş açan polis, başka bir araçta bulunan 8 aylık hamile **Mizgin Doru** ile kızı **Sultan**'ı katletti. Ayrıca bir inşaata girerek çatışmaya devam eden HPG gerillalarını da katleden polis, inşaatta bulunan inşaat işçisi **Fethullah Tokay**'ı da öldürdü. Ve tüm bu katliamlarını PKK'nin üzerine yıkmaya çalıştı.

EKİM

"Kürt halkına düşman Devlet ve Deprem"

* Kürt halkı Ekim'e ev baskınları ve gözaltı-tutuklama terörü ile uyandı. Yüzlerce kişi "KCK operasyonları" adı altında gözaltına alındı, tutuklandı.

* Öcalan'a yönelik tecridin devam etmesine karşı 9 Ekim'de TUHAD-FED öncülüğünde Gemlik'e yürüyüş öncesi otobüsler engellenerek, eylem yasaklandı. Gemlik'te adeta OHAL ilan edildi.

* Devletin gerilla bedenlerine yaptığı işkence, bedenleri parçalanmış 2 HPG'linin ayakları bağlanmış şekilde "Vatan bir bütündür parçalanamaz" yazısı önünde çekilen fotoğraflarıyla somutlandı.

* Tüm muhalif kesimleri biraraya toplama iddiasıyla yola çıkan Kongre Hareketi 15-16 Ekim'de Ankara'da ilk kurultayını gerçekleştirdi.

* Hakkari **Çukurca**'da PKK tarafından yapılan baskınlarda devletin açıklamasına göre **24**, HPG'nin açıklamasına göre **81 askerin** yaşamını yitirmesinin ardından devlet, tüm maskelerini çıkararak faşist yüzünü açıkça sergiledi. Başbakan Erdoğan burjuva-feodal basın ile bir toplantı düzenleyerek basına "ayar" verdi ve manipülasyon dönemi için düğmeye bastı. Devlet eliyle ırkçı dalga yeniden yükseltildi ve onlarca BDP binası tahrip edildi, Kürt öğrencilere-emekçilere linç saldırıları örgütlendi. Bu süreçte en öne çıkan ırkçı saldırı, **Elazığ**'da gerçekleşti. Elazığ'da halk günlerce sokağa çıkmadı.

* 23 Ekim'de **Wan depremi** gerçekleşti. Devlet, Kürt halkından intikamını almak için depremi bir fırsat olarak kullandı. Öncelikle yurtdışından gelecek yardımları "**kendi gücümüzü görmek istiyoruz**" diyerek reddeden devlet, bilinçli olarak arama-kurtarma ekiplerini bölgeye geç yolladı. Wan'da ekiplerin yetersiz olması ölü sayısının artmasına neden oldu. Depremden ardından ırkçı saldırılar sürdü. Medya, sosyal paylaşım siteleri ırkçı yorumların adresi oldu. Devrimci, demokrat ve özellikle yurtsever kurumların, belediyelerin çalışmaları belli anlamlarda yaraları sarsa da afetin büyüklüğü karşısında yeterli olmadı.

* Kimyasal silahlarla Hakkari Kazan Vadisi'nde 24 HPG gerillasının katledildiği öğrenildi.

* KCK operasyonlarında yeni bir dalga geliştiren devlet, bu kez aralarında yayımcı **Ragıp Zarakolu** ve Prof. **Büşra Ersanlı**'nın da bulunduğu aydın yazarları tutukladı. Devletin Kürt sorununa "**dokunamı yakarım**" mesajıydı bu!

KASIM

"Şimdi yaşananlar için kim özür dileyecek?"

* Kazan Vadisi'ne gidenler, parçalanmış gerilla bedenlerini toplamak zorunda kaldı. Bölgede katledilen HPG'li sayısı böylelikle 36'ya yükselmiş oldu. Yeni konseptin bir parçası olarak, bu olay medyada hiç yer almadı.

* Wan'da halkın mağduriyeti derinleşirken, Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın "**evlerinize dönün**" çağrısı yaptı. Ancak bu çağrının ardından **9 Kasım**'da 2. büyük deprem gerçekleşti. Bu depremden evlerine dönenler yaşamını yitirdi. "Sağlam" raporu verilen Bayram ve Aslan Otellerinde kalan başta gazeteciler ve diğer illerden iş için gelen işsizler olmak üzere onlarca kişi enkaz altında kaldı. Erdoğan, Wan'ın "afet bölgesi" olmasının "terör örgütüne yar-

dım etmek" anlamına geleceğini açıklarken; enkaz başında bekleyen ve daha sonra da çadır için sırada bekleyen öfkeli halka gaz bombasıyla saldırdı. Deprem bölgesine giden Erdoğan, "**Ağustos'a kadar bekleyin**" diyerek adeta depremedelerle dalga geçti. Erdoğan'ın "önerisine uymayan" çocuklar soğuktan hastalığa yakalanarak ya da çadırlarda çıkan yangınlarda yanarak yaşamını yitirdi. Wan'da kalamayan depremedeler, göç etmek zorunda kaldı.

* İzmit-Gölcük arasında sefer yapan Kartepe isimli deniz otobüsünün HPG'li **Mensur Güzel** tarafından Öcalan'a yönelik tecrid saldırısının sona erdirilmesi için kaçırılması eylemi, Güzel'in devlet tarafından katledilmesi ile son buldu.

* Siyasi operasyonların artması üzerine birçok ilde "İrademe Dokunma" denilerek mitingler düzenlendi. Mitingler sürerken "KCK operasyonları"nda sıra bu kez avukatlardaydı. Başta İstanbul ve Amed olmak üzere 16 kentte 70 avukat gözaltına alındı, 34'ü tutuklandı. KCK operasyonlarına karşı bu kez "**Ez li virim**" kampanyası başlatıldı. Bu kampanyada binlerce kişi kendini ihbar etti.

* Meclis grup toplantısında Dersim katliamı için "**Devlet adına özür dilemek gerekiyorsa, böyle bir literatür varsa, ben özür dilerim**" diyen Erdoğan, devletin ikiyüzlülüğünün simgesi olmayı hak etti.

ARALIK

"Özgür basın susturulamaz!"

* Hapishanelerde bulunan 8 bin PAJK ve PKK'li tutsak süresiz dönüşümlü açlık grevine girdi. Devrimci tutsaklar da açlık grevine girerek dayanışma eylemi yaptı. Öcalan üzerindeki tecridi protesto eden **Fırat İzgün** isimli çocuk Mardin'de, **Memduh Değer** Muş E Tipi Hapishane'de bedenini ateşe verdi.

* Devlet, Wan'daki depremi adeta "firsata çevirme" peşindeydi. Hiçbir adım atmayarak halkın göç etmesini sağlayan devlet; araziye ranta açmaya başlamıştı bile. Devlet deprem üzerinden "kentsel dönüşüm" saldırılarına zemin hazırlarken, çocuklar soğuktan ve yangınlardan ölmeye devam ediyordu.

* "Ez li virim" kampanyası kapsamında miting gerçekleştirilen Amed'de, miting sonrası polisin kitleye saldırmasının ardından Wan'da depremden kaçarak ailesinin yanına gelen **Murat Elibol** isimli Kürt genci vurularak öldürüldü.

* KCK operasyonlarında bu kez sıra basın emekçilerindeydi. DİHA, ETHA ve Özgür Gündem bürolarına yapılan baskınlarda 36 gazeteci tutuklandı.

Deprem bina yıkıntısı, ırkçılık insanlık yıkıntısı demektir

Depremi ardından 2 ay geçmesine rağmen Wan halkı hala naylon çadırlarda yaşamak zorunda kalıyor, yanan sobalar ve soğuk neden olduğu hastalıklar çocukların yaşamını yitirmesine neden oluyor (şu ana kadar 82 çadırın yandığı kentte, 5 çocuk yanarak can verirken, 11 kişi de yaralandı) ve Wan halkını daha fazla göçe zorluyor. Ancak Wan'ı terk etmek zorunda kalan depremzedeler, gittikleri yerlerde ırkçı saldırılara ve ayrımcılığa uğrayarak bir kez daha mağdur ediliyorlar.

Akrabalarının ya da arkadaşlarının evlerine sığınan depremzedeler, burada iş bulamadığı için maddi zorluk yaşıyor. Gittikleri yerlerde belediyelerden, valiliklerden yardım alamayan depremzedeler, kiralarını dahi ödeyemiyor, ceplerindeki üç kuruş parayı da İŞKUR'a gidip geldikleri yollarda harcamak zorunda kalıyorlar. Maddi zorlukların yanı sıra, hiç tanımadıkları yerlere kendilerine yabancı muamelesi yapılan kadınlar, gittikleri bölgeye alışmıyor, bu da kadınların yaşadığı bunalımı derinleştiriyor.

Düzce'nin Akçakoca İlçesi'ne yerleşen Wanlı aileler, okula giden çocuklarının sürekli baskıya maruz kaldığını ve ırkçı muamele gördüğünü söyleyerek, Wan'a geri dönmeyi planlıyor. Diğer yandan Mersin Valiliği tarafından Silifke ilçesi Atakent 23 Nisan Spor ve İzcilik Kampı'na yerleştirilen deprem mağduru öğrenciler, öğrenim gördükleri okulda ırkçı

saldırıya uğradı. Saldırıda 6 öğrenci yaralanırken, depremzedelerin evine gelen Vali yardımcısı "akıllı olun!" dedi.

Bütün bu yaşanan ırkçı saldırılar, buna sessiz kalan ve dolayısıyla da olayların sorumlusu olan devletin afete ve Kürt halkına bakışını özetliyor. Ancak şu da bir gerçek ki, bu ırkçı yaklaşımlar Wan halkında telafisi mümkün olmayan yaralara neden olacaktır...

Wan, ranta açılıyor

Bu süreçte depreme dair öne çıkan konu Afet Taslağı oldu.

10 Aralık'ta Wan'a giden Çevre ve Şehircilik Bakanı **Erdoğan Bayraktar**, burada "Wan'a konteynır yaşıyor" şeklinde toz pembe bir cümle kurdu. (Kendisi hayal dünyasında yaşayan Bayraktar'ın ifadelerinin gerçeği yansıtmadığını anlamak için kahin olmaya gerek yok. Hala naylon çadırlarda yaşayan halkın varlığı tek başına yetiyor.) Afet Taslağı hakkında da bilgi veren Bayraktar, Wan'ı

ranta açacaklarını ilan etmiş oldu.

Taslağa göre, TOKİ veya ilgili belediye afet bölgelerinde kamu ve özel sektör işbirliğine dayalı yöntemler uygulamaya, kat veya hasılat karşılığı inşaat yaptırmaya da yetkili olacak! Meslek örgütlerini de projesine dahil etmekten kaçınılan taslağa göre, afet alanlarını yalnızca hükümet belirleyebilecek.

TOKİ, özellikle kentin yoksul mahallerinde kamulaştırmaya gidiyor. Depremzedelerin evleri, çok

cüzi bir miktar para karşılığında ellerinden alınarak yeni evler yapılacak, yapılacak yeni evler de fahiş fiyatla depremzedelere satılacak!

Tam netleşme de ihalelerin sınır bölgelerindeki karakol yapımı ihalesine giren şirketlere de ihalelerin verildiği iddia ediliyor. Böylelikle bu şirketlerin ödüllendirildiği ve devlete yakın şirketlerin palazlandırıldığı açık!

Wan hala kanıyor! Devletin yardım etmediği Wan'da yaralar, yine halkın kendi dayanışması ile sarılıyor. Bunun en güzel örneği Amedli çocuklardan gelenler... Amedli çocuklardan Wanlı çocuklara gönderilen mektuplar ve küçük hediyeler... Annesinden harçlığını alan küçük bir Amedli çocuğun iki paket marnayı satın alarak Wan'a göndermesi, resim defterini, yarılanmış silgisini ve hayallerini resmettiği mektupları Wan'a gönderen çocuklar, dünyanın en büyük dayanışmasını sergiliyor. Ve insanlık dersi veriyor.

"Polise tokat" a 10 TL ceza!

Şırnak'ın Silopi ilçesindeki Newroz kutlamalarının ardından polis kitleye gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırmıştı. Newroz'a katılan BDP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel'in, tazyikli su ve gaz bombası ile yapılan saldırının ardından çıkan olaylarda Güvenlik Şube Müdürü Başkomiser Murat Çetiner'e attığı tokat hâlâ hafızalarda. Bunun üzerine Konya'da Polis Emeklileri Derneği Sebahat Tuncel'e "polise tokat" davası açmıştı. Dava 13 Aralık günü sonuçlandı ve mahkeme, Tuncel'in 10 TL manevi tazminat ödemesine karar verdi.

Halkın üzerine gaz bombaları ve tazyikli su sıkarak kolluk güçlerine halkı rencide etmek bir yana fiziki şiddet uygulamasına rağmen "nedense" ceza verilmiyor. Bu sebeple yaşlısı-genci, kadını-çocuğu yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı Newroz kutlamalarına saldıran o polise atılan tokadı Tuncel değil, halk atmıştır. Son dönemde Tuncel'in devlet cephesinden pervasızca saldırılara ve suçlamalara maruz kalmasının sebebi özellikle kadın kimliğinden kaynaklıdır. Hem de Kürt halkının sorunlarının, sevinçlerinin ve eylemlerinin yanında olmasındandır.

33. yılında Maraş'ı unutmamak, unutturmayacağız!

Maraş: Maraş Katliamının 33. yıldönümünde Alevi Bektaşî Federasyonu öncülüğünde bir anma gerçekleştirilecekti. Ancak Narlı İlçesi'nde biraraya gelen binlerce insanın yürüyüşüne izin verilmedi. İçişleri Bakanlığı'nı arayan CHP Maraş Milletvekili'ne, "**Yürüyüşe izin verilmeyecek, yapılabilecek başka bir şey de yok**" yanıtı geldi. Jandarma barikatını aşmaya çalışan kitle ise cop, gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırıya maruz kaldı.

Aralarında BDP Van Milletvekili **Nazmi Gür**, Sanatçı **Ferhat Tunç** ve Alevi Bektaşî Federasyonu Başkanı **Ali Balkız** ve genel sekreteri Kemal Bül-

bül'ün de bulunduğu kitle daha sonra Maraş merkeze gitmek üzere araçlara bindi.

Bu sırada Cemevi önünde yığınak yapan jandarma barikat kurarak kitlenin gitmesini engelledi. Bunun üzerine kitle araçlardan inerken, Nazmi Gür, Ferhat Tunç ve Kemal Bülbul, jandarmanın barikatı kaldırması için yetkililer ile görüştü. Yapılan görüşmenin ardından kitle Narlı Belediyesi İtfaiye Müdürlüğü önüne kadar geldi. Ancak burayı da ablukaya alan yüzlerce jandarma, kitlenin önüne tekrar barikat kurdu.

Bunun üzerine jandarma yetkilileri ile tekrar bir görüşme yapıldı. Görüşme

sonuç vermeyince Maraş Valisi ile görüşüldü. Vali ile yapılan görüşme de sonuç vermeyince kitle jandarma barikatının üzerine yürüdü. Barikatı aşmaya çalışan kitleye jandarma saldırdı. Tertip Komitesi ile vekillerin araya girmesi üzerine kitle tekrar Cemevi önüne yürüdü.

Burada bir süre bekleyen kitle ardından Maraş-Antep yolu üzerine çıkarak yolu trafiğe kapattı. Yolda söylenen şar-

kılar eşliğinde halaya duran kitle, jandarma ve yetkililerin tutumunu protesto etti. Kitleyi ablukaya alan jandarma, birkaç kişiyi gözaltına almak isteyince kitlenin taş ve sopalı tepkisiyle karşılaştı ve kitleye saldırdı. Saldırıda 5 kişi gözaltına alındı.

ANKARA

Maraş katliamında yaşamını yitirenler 33. yıldönümünde Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirilen bir basın açıklamasıyla anıldı. Basın açıklamasına katliamın tanıklarının anlatımıyla başlandı. Yapılan açıklamada Maraş ve Çorum'da "cami yaktılar", 6-7 Eylül olaylarında "Atatürk'ün evini yaktılar", Dersim ve 1915'te "isyan" yalanlarının 90'lı yıllarda "bayrak yaktılar" yalanına dönüştüğü ifade edildi.

Murat Elibol ölümsüzdür!

"Buradayım, irademe sahip çıkıyorum!" diyen Wan Yüzüncü Yıl Üniversitesi öğrencisi **Murat Elibol**, Amed'de yapılan mitinge katıldıktan sonra sokak ortasında silahla ateş edilerek öldürülmüştü. Aydın Erdemlerin, Şerzan Kurtların kanlarıyla palazlandırılan şovenizm dalgası bu

kez de Murat'ın kanıyla gösterdi kendini.

15 Aralık'ta Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde toplanan öğrenciler bir yürüyüş gerçekleştirerek "KCK operasyonlarını" protesto etti ve hala Murat Elibol'un

katilini arayanlara katilinin devletin faşist, şovenist zihniyeti olduğuna bir kez daha dikkat çekti.

Denizli BDP binasına faşist saldırı

İzmir: 14 Aralık günü Denizli BDP il binasına saldırı düzenlendi. Gazi Bulvarı'nda bulunan binaya yapılan saldırı sonucu binanın camları kırıldı. Saldırıyla ilgili açıklama yapan BDP il yöneticisi **Sıdk Eker**, saldırının gece saat 22.00 sularında arabadan pompalı tüfekte ateş edilerek gerçekleştirildiğini belirtti. Eker, polislerin kişilerin araçlarını takip ettiklerini ancak yakalayamadıklarını ve kullanılan aracın plakasının sahte olduğunu kaydetti.

Daha önce onlarca kez saldırıya maruz kalan BDP binası, merkezi polis karakoluna çok yakın bir yerde bulunuyor.

Göğün yarısı

2011'den bugüne ve yarıya devreden görevler

Bir mücadele yılını daha geride bırakarak yeni bir yıla 2012'ye doğru son adımlarımızı atıyoruz. Geride bırakılan yılı değerlendirmek "adetten" olmanın ötesinde, önümüzü görmek, eksikleri tespit ederek yeni bir yılda katlanmış bir coşku ve planlamayla adımları sıklaştırmak için önemlidir. Ve elbette bu köşenin sınırlarının çok ötesindedir. Ama yine de en öne çıkan pratiklerimiz üzerine birkaç şey söyleyelim.

Tarihimize karşılaştığımızda bizim için son derece yeni bir mücadele alanı olmasına karşın geriye dönüp bu birkaç yıla baktığımızda önemli işler yaptığımızı, kadın çalışmasında belli bir çerçeve oluşturabildiğimizi, kimi zaman istikrar konusunda sıkıntılar yaşamış olsak da meselenin hiç gündemimizden düşmediğini, kendimizde ve çevremizde etkide bulunduğumuzu, bu çalışmaya olan ihtiyacın aslında ne kadar da somutlaşmış ve kendini dayatır olmuş olduğunu vb. vb. görmek mümkün değil.

2011 yılına bakarsak, bir önceki yılın 25 Kasım ve öncesinde birçok yerde yapılan etkinlik, eylem vb. sürecinin ardından 8 Mart hazırlıkları bizim için aynı zamanda örgütlenme faaliyeti ve bunun sonucunu 8 Mart etkinliklerinde aldığımızı düşünüyoruz. Faaliyetimizin bulunduğu yerlerde Yeni Demokrat Kadın çalışması yaparak ve yürüyüşlerde de bu pankart altında kendimizi ifade ederek kurumsallaşmada adım attık, erkek kitlesinin hep kadınlardan daha fazla olduğu klişeyi kendi açımızdan örneğin İstanbul ayağında kırdık diyebiliriz.

8 Mart sürecine dair (çözümünü bu yıla devretmiş) bir tartışmanın da içerisinde bulduk kendimizi. Bu zamana kadar yaptığımız, belki "yasak savma" olarak aşağılamayacağımız ama **emekçi kadınların sorunlarını ve taleplerini** ciddi oranda yok saydığımız, kadın kelimesinin geçtiği her yere bir de erkek ekleyerek **sınıfsal özü tamamladığımızı** zannettiğimiz, görsellikte dahi kadının yanına bir erkek yerleştirmeden **emekçi vurgusunu** eksik bulduğumuz, 8 Mart toplantılarında bir **erkek yoldaşımızı göndermekten** "gizliden" "gurur duyduğumuz" uzun yıllardan sonra bu çalışma bize gerçekten "iyi geldi" ve kadının (da) tek başına emeği temsil edebileceğini **"fark ettik"**. Kadın olduklarını sadece resimlerini 8 Mart'ta taşıdığımızda hatırladığımız şehit kadın yoldaşlarımızın onurlu yürüyüşüne emekçi kadın kitlelerini katma çalışmasının bu **olmadığını** gördük vb. vb.

Bu farkındalığın önümüzdeki yılın 8 Mart sürecine etkileri mutlaka olacaktır. En azından bugün şunu açık ve net olarak söyleyebiliriz ki, 8 Mart'ın devrimci, emekçi özü kesinlikle etkinliklerine erkek emekçilerin katılımıyla ölçülemez, onların varlıkları (illa da) 8 Mart'ı devrimleştirmez. Bu bilinç ve anlayış belki genel anlamda çok basit bir çıkarsama da olsa bizim açımızdan yeni, kabul edilmesi zorlu (ve de zorunlu) bir yoldur.

2011 yılında kadın örgütlenmemizin eylemsel düzlemde en önemli pratik çıkışı 8 Mart ise, örgütsel ve politik alandaki etkinliği, gideceği yolun temel politik ve pratik yönelimini belirleyeni, irademizi ortaya koyan ve bu iradeyi birleştiren çıkışı ise Nisan ayında gerçekleştirdiğimiz "Yüzleşiyoruz, Hesaplaşıyoruz, Örgütleniyoruz" şiarıyla düzenlediğimiz **Yeni Demokrat Kadın Kurultay Hazırlık Konferansı**'ydı.

Çalışma alanları arasındaki koordinasyonun temellerini attığımız, yoğun araştırma-inceleme faaliyetiyle bezenmiş bir hazırlık sürecinin ardından gerçekleştirdiğimiz Konferansımızla birlikte nereye ve nasıl yürüyeceğimizi temel hatlarıyla ortaya koyduk. Bu çalışma da 2012'ye yeni bir görev devretmiştir.

Konu başlıklarımızı daha da derinleştireceğimiz, farklı illerdeki çalışmalarını merkezileştirme "işini" sonuçlandıracağımız, dilimizi (ve aslında onun yansıttığı anlayışı) ortaklaştırmada ana sorunları aşacağımız bir Kurultay bizi bekliyor ve önümüzdeki yılın politik faaliyetinin temelinde bu çalışma yer alacaktır. 2012'yi "örgütlenme" yılı ilan ediyorsak, bu Kurultay kadın çalışması açısından temel görev haline gelmektedir.

Nihayetinde ele aldığımız iki temel başlık da sonuçlanmış-donmuş meseleler değildir ve önümüzdeki yıla büyük görevler yükleyerek geride kal(ma)mışlardır. Hem bu görevleri tamamlamak ve hem de yenileriyle yüzleşmek için irademizi ortaya çıkarmaya ve daha fazla harekete geçirmeye ihtiyaç var.

2011'in Fatma Şahin'li ayları

2011 yılında kadınlar için en önemli gelişmelerden biri 12 Haziran seçimlerinin hemen öncesinde "Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı" yerine "Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı" kurulmasıydı. Elbette kadınların bu konudaki hiçbir talebi dikkate bile alınmaksızın bu değişikliğe gidildiğini söylemeye pek de gerek yok. Bakanlığın yeni logosu ise çarpıcı: "Erkek, kadın ve çocuk üçlemesinden oluşan hiyerarşik bir aile modeli Aile Bakanlığı'nın logosu olarak seçilmiş." (Hülya Gülbahar)

Kadınların görüşleri alındıysa bile tam tersini yapmak üzere alınmıştı, zira bir önceki "Kadın" ve "Aile" tamlamasına karşı çıkan kadın örgütlenmelerinin karşısına ilave olarak "çocuk, yaşlı ve engelli" yani "bakıma muhtaç insan" kategorisi de çıkmış oldu.

12 Haziran'da kurulan hükümetin Bakanlar Kurulu'nun tek kadın bakanı olarak **Fatma Şahin**, bu bakanlığa atandı. Atanır atanmaz da öyle bir izlenim verdi ki, kadın konusunda radikal değişimler gerçekleştirecek, özellikle de ilgi alanı olarak kadına yönelik şiddette somut adımlar atacak vs. vs. Ama tabii ki öyle olmadı, bakanlığı süresince onlarca fikir attı ortaya, açıklamalar yaptı, yüzlerce kadınla bir araya gelerek önerilerini aldı, sivil kuruluşları (TÜSİAD gibi!) bol bol kabul etti... Yani arı gibi bir şeyler yaptı ama buna çalışma diyemeyeceğiz, zira bugüne kadar bir sonuç görmedik.

İşte 2011 yılında "Aile ve Sosyal Politikalar" Bakanı olarak Fatma Şahin'den seçmeler:

* Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin, Genelkurmay Başkanı Necdet Özel'le görüşerek, asker eğitimlerinde yaygın olarak kullanılan geleneksel söylemlere son verilmesi konusunda önerilerde bulundu.

Şahin'in ilk önerisi, askeri eğitimlerde tempo tutarak söylenen "Esmer, kumral, sarışın fark etmez, topçular affetmez" gibi kadını küçük düşüren ve cinsiyetçi söylemlerin asker geleneğinden çıkarılması.

SONUÇ: Düzenlenmesi hiç de zor olmayan bu konuda tek bir adım atılmadı, "topçular hala affetmiyor!!!"

* Habertürk'ün sürmanşetini taşıdığı sırtından bıçaklanmış kadın görüntüsü bütün ülkenin hafızasına kazındı. Bunun üzerine, **Fatma Şahin**, "Kadın ve Aile Bireylerinin Şiddetten Korunmasına İlişkin Yasa" tasarısına bir madde ekledi. Madde'nin başlığı, "Yayın Hizmet İlkelinin İhlali. Taslağın son haline son anda eklenen bu madde,

şiddete maruz kalan kadınlarla ilgili düzenlemeye, televizyonların yanı sıra yazılı basına da kontrol mekanizması ve cezai yaptırım getirmeyi öngörüyor.

Çağdaş Gazeteciler Derneği Genel Başkanı **Ahmet Abakay**: "212 sayılı Basın Kanunu'nun içinde zaten şiddetle ilgili düzenlemeler var; Fatma Şahin bir buluş yapmadı. Yasa var ama uygulamada sorun var; bunun işler hale getirilmesi gerekirken yeni baskı mekanizmaları kurmak doğru değil. Basın, hükümetler tarafından denetlenemez, buna Fatma Şahin de dâhildir, Başbakan da dâhildir."

* Fatma Şahin, belediyelerin sığınma evi açmasını düzenleyen yasa tasarısında değişiklik yapılabileceğini açıkladı. Yapılacak değişiklikler arasında en önemli başlık, belediyeler ve sivil toplum örgütleri tarafından açılacak sığınma evlerinin **tek bir modele** göre şekillenmesi oldu.

Bu modeli kimin belirleyeceği, neye göre belirleyeceği ise malum. Şu anda zaten çok kısıtlı olan sığınma evlerinde kadının sorunlarından çok, ailenin sorunlarının çözümü esas alınırken, yani kadının kocasıyla barışması üzerine yoğunlaşılırken bu modelin pek de hayra alamet olmadığı açık.

* Fatma Şahin, Van'a yaptığı ziyarette açıkladığı projelerine bir yenisini ekledi. Şahin'in yeni projesi, "**aile sosyal destek projesi**."

Ceren Kadın Derneği Yöneticisi Filiz Aras, kadını aile içine sınırlamaya çalışan projenin, kadını kendi hayatının öznesi olmaktan alıkoyduğu görüşünde. "AKP hükümetinin anlayışı aileyi devletin bir protipi olarak görme eğiliminde. Kadın-erkek vurgusu yapmak yerine yine **ailenin bütünlüğünü** ön plana çıkarıyorlar... Devlet politikası olarak aile bütünlüğünü sağlamak, toplumun ihtiyaçlarını dinlemeden tepeden inmece bir anlayıştır."

* Fatma Şahin eşine şiddet uygulayan ve evden uzaklaştırma cezası alan erkeğin "elektronik kelepçeyle teknik izleme sistemi" ile takip edileceğini söyledi. Şahin, uygulamanın yasal alt yapısının da hazır olduğunu söyledi ancak bu alt yapı hakkında bir açıklama yapmadı.

Akla gelen sorulardan bazıları: Elektronik kelepçenin getirdiği koruma yalnızca şiddet görmüş evli kadınlara sağlanan bir koruma mı olacak? Evli kadınların da şiddetten korunabil-

mesi için mutlaka şiddet görmesi ve eşine evden uzaklaştırma cezası verilmesini mi beklemesi gerekiyor? Evli olmayan çiftlerin, aynı evde yaşamayan çiftlerin arasındaki şiddete karşı bu uygulama bir koruma sağlayabilir mi? Kadınların eş olmayan diğer hane halkı erkeklerinden gördükleri şiddet -baba, akraba vs.- elektronik kelepçe kapsamına alınacak mı?

* Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ve Diyanet İşleri Başkanlığı kadına yönelik şiddetle mücadelede toplumun bilinçlendirilmesine yönelik bir işbirliği protokolü imzaladı. **Fatma Şahin**, Diyanet İşleri Başkanlığı'nda düzenlenen imza töreninde, kadına yönelik şiddet ve cinayetlere dinin yanlış yorumlanmış halinin referans gösterildiğini, **Diyanet'le birlikte** bu algıyı kırmaya çalışacaklarını belirtti.

Şahin bunları söyledi ama imzalanan protokolde kadının adının geçmemesi özellikle dikkat çekti.

* Şahin, N.Ç davasında alınan insanlık dışı karara karşı şunları söyledi: "N.Ç'nin yaşadığı istismar ömür boyu onarılması güç travmalara neden olacak iken mahkemelerin ve yüksek mahkemenin aldığı kararlar kamu vicdanını yaralamıştır. Yargı makamlarının öncelikli görevinin mağduru ve cinsel istismara uğrayanın hakkını korumak olduğunu hatırlatmak isterim."

Şahin, bu çok öfkelenildiği kararı da elbette 1 hafta içinde unuttu, hayat devam ediyor...

* Fatma Şahin, başbakanı Erdoğan'ın izinden ayrılmadı, kadınları kuluçka makinesi olarak gördüğünün en somut ifadesi olan düğünlerde gelinin kulağına fısıldanan "üç çocuk" temennisine Şahin bir de bilimsel açıklık getirdi, Türkiye nüfusunun yaşlanmaya başladığını, "en az üç çocuk anlayışının muhafazakar bir erkek anlayışı değil, kaliteli genç bir nüfus oluşturmak için bilimsel bir yaklaşım" olduğunu iddia etti.

BDP'li vekil Hasip Kaplan'a göre AKP'li kadın milletvekillerinden sadece 5'inin üç çocuğu var. (Merak edenler için not, Fatma Şahin onlardan biri değil.)

2011'DE YARGI KARARLARI KADINLARIN CANINI YAKMAYA DEVAM ETTİ

2011 yılı boyunca yargıya taşınan başta kadına yönelik şiddet davaları olmak üzere birçok davada alınan kararlar, tüm kadınlara ağır darbeler vurdu. İstisnayı bozmasa da kimi zaman örnek kararlar da alındı. İşte 2011 yılı boyunca görülen davalardan örnekler...

11 Ocak:

Çağla Arın' "aşkına karşılık vermediği" için 47 yerinden bıçaklayarak öldüren Hüseyin Zengin'in ömür boyu hapis cezası, ilginç bir indirimle 25 yıla düştü. Sanığa verilen ömür boyu hapis cezası "geleceği üzerinde olası etkileri" ve sabıksız olduğunu dikkate alınarak 25 yıl hapse indirildi.

26 Ocak:

Türkiye'de ilk kez bir mobbing (psikolojik taciz) davası ağır cezalı oldu. Öğretmeni F.İ.'yi başka okula göndermek için mobbing yaptığı iddia edilen okul müdürü, dört öğretmenin 12 yıla kadar hapsi isteniyor.

7 Şubat:

Yargıtay, "seks işçiliği" yapan kadını vahşice öldüren sanığa verilen hapis cezasında, kadının mesleğinden dolayı yapılan tahrik indirimini kabul etmedi.

23 Şubat:

Sincan'da geçen yıl kaçırdıkları üniversite öğrencisi kadına tecavüzdən yargılanan ve 7 aydır tutuklu iki tecavüzcü, Adli Tıp raporlarının geciktirilmesi nedeniyle serbest kaldı. İki tecavüzcünün tekrar tutuklanmalarını istemi ise kabul edilmedi.

7 Mart:

Gözaltında işkence ve tecavüze uğradığı belgelenen **Muhabbet Kurt'**ün müebbet hapis cezası onandı. Kurt'un kendisine tecavüz ettiği ortaya çıkan polisler hakkındaki şikayeti ise işleme bile konulmadan rafa kaldırıldı.

9 Mart:

Küçük yaşta bir kız çocuğuna cinsel istismarda bulunduğu gerekçesiyle ceza-

evinde tutuklu bulunan Zaman Gazetesi yazarı **Hüseyin Üzmez** tahliye edildi.

11 Mart:

Şenay Gör'ü öldürdüğü için yargılanan koca Kadir Gör'e verilen ağırlaştırılmış müebbet mahkeme haksız tahrik indirimi uyguladı.

17 Mart:

İzmit'te tecavüz iddiasıyla tutuklu yargılanan G.K.'nin avukatı, tecavüze uğrayan kadının, olay günü kot pantolon giydiğini ve kot pantolon varken tecavüz etmenin mümkün olmadığını ileri sürdü ve müvekkilinin beraatını istedi.

29 Mart:

YÖK, Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi İslam Hukuku Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. **Orhan Çeker**'in, "dekolte giyinen kadının tacizle karşılaşmasının sürpriz olmayacağı" yönündeki sözleri hakkında başlatıldığı inceleme sonuçlandı. YÖK, açıklamayı "akademik ifade özgürlüğü" olarak değerlendirip, suç unsuru bulunmadığından, soruşturmaya gerek olmadığına karar verdi.

16 Nisan:

Antalya'da karısını bıçaklayarak öldü-

ren N.Y, önce ağırlaştırılmış müebbet, sonra da duruşmalardaki "iyi hali" nedeniyle müebbet mahkum edildi.

12 Mayıs:

2005 yılında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemine saldıran ve "orantısız güç" kullandıkları iddiasıyla yargılanan 54 polisten 48'i beraat etti. 6 polis ise çeşitli cezalara çarptırıldı.

12 Ağustos:

Alman asıllı "Türk vatandaşı" kadının sevgilisinden şiddet gördüğü için koruma istediği mahkemeden ret kararı geldi. Mahkeme, tarafların evli olmadığı gerekçesiyle koruma kararı verilmesi talebini reddetti. Kadının "İşte şimdi Türk oldum" sözleri tarihe geçti.

16 Ağustos:

Engelli bir kadına tecavüz etmekten yargılanan Mehmet Altun, savcı hakkında 20 yıl hapis isteyince, genç kadına mahkemede ağlayarak evlenme teklifinde bulundu.

16 Eylül:

HSYK organize edilen "yargının hızlandırılması ve sorunların tespit edilmesi" amacıyla yapılan toplantılarda hâkim ve savcılar ilginç ve tartışmalı önerilerde bulundu. Öneriler arasında tecavüze uğrayan kadının tecavüzcüsüyle evlenmesi halinde davanın düşürülüp "işgücünün azaltılması" da yer alıyor.

29 Eylül:

Başsavcı, Ankara'da katıldığı Hopa'daki gözaltıları protesto eyleminde polisin tartaklaması üzerine kalça kemiği kırılan **Dilşat Aktaş**'la ilgili Erdoğan'ın "Kız mıdır kadın mıdır... Bilemem" sözlerini görevi gereği söylemiş olduğuna hükmetti.

6 Ekim:

İstanbul'da yaşanan sel felaketi sırasında, pencereleri olmayan servis aracında mahsur kalarak ölen 8 kadın işçinin patronuna, "taksirle birden fazla kişinin ölümüne sebebiyet"ten sadece 5 yıl hapis cezası verildi.

31 Ekim:

Yargıtay, 13 yaşında satıldığı 26 kişinin tecavüzüne uğrayan N.Ç.'nin davasında, küçük kızın, bu kişilerle rızasıyla birlikte olduğu yorumunu yaptı!

3 Kasım:

Ordu'nun İkizce İlçesi'nde sınıf öğretmeni 40 yaşındaki **Hürmet Atar**'a, 10-13 yaşlarındaki 15 kız öğrencisini taciz edip hürriyetlerini kısıtladığı gerekçesiyle toplam 176 yıl 9 ay hapis cezası verildi.

4 Kasım:

Bursa'da 2009 yılında eski eşi Sefaniye Altın'ı öldüren polise mahkeme heyeti, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verdi. Sanığın mahkemede "iyi halini" göz önünde bulunduran heyet, ceza müebbet hapis cezasına indirdi.

27 Kasım:

Siirt'te geçen yıl iki kız öğrencinin başlarından geçenleri anlatmasıyla ortaya çıkan toplu cinsel istismar olayıyla ilgili 19 aydır "aranan" ve bu sürede emekli olan okul müdür yardımcısı **Fahrettin Kuzu** Batman'da yakalandı.

6 Aralık:

Bakırköy 4. Ağır Ceza Mahkemesi, Münevver Karabulut cinayetiyle ilgili Cem Garipoğlu'nu "çocuğu tasarlayarak, canavarca hisle veya eziyet çektirerek kasten öldürmek" suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırdı.

8 Aralık:

Ankara 11. Aile Mahkemesi Hakimi Mustafa Karadağ, istisna niteliğinde bir karar verdi: İlk kez nikahsız eşine şiddet uygulayan adama 6 ay süreyle eve yaklaşmama cezası verdi.

12 Aralık:

Başka bir kadınla yaşamasına rağmen, "erkeklerle birlikte olduğundan" şüphelendiği "eşini" öldürmeye çalışan **Alpaslan Ç.** iki ay tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakıldı.

21 Aralık:

Yargıtay'ın cinsiyet değişikliğiyle ilgili davalarda sabıka kaydı istemesi şaşkınlık yarattı. Kararı değerlendiren Prof. Şahika Yüksel kararın "transfobik anlayışın göstergesi" olduğunu söyledi.

BU YIL ŞİDDETİN YILI OLDU, 2012 KADININ YILI OLSUN!

- Devletten koruma talep ettiği halde öldürülen kadınlar

Ankara'da yaşayan **Necla Yıldız** kızının sevgilisi tarafından tehdit edilmiş ve kızıyla birlikte suç duyurusunda bulunmuştu. Korunma talebi yanıtızsız kalan Yıldız, bir ay sonra öldürüldü. Yıl boyunca birçok kadının aynı kaderi yaşadığı gerçeği göz önüne alınarak kadın örgütleri 4320 sayılı yasa ve TCK'da değişiklik önerdi.

- Gözaltında tacizler bitmedi

27 Ocak'ta Erzurum'da gerçekleştirilen Başbakan gençlik buluşmasını protesto etmek için Dolmabahçe'de toplanan öğrenciler polis şiddetine maruz kalmıştı. Öğrenciler taciz edilip tecavüzle tehdit edildi. Devletin kadın bedeni üzerindeki denetimi kadın düşmanlığının da tezahürü niteliğindedir.

- Kadınlar 7/24 şiddete karşı nöbette!

Türkiye'nin her yerinde kadınlar ka-

dın cinayetlerinin önlenmesi ve sorumluların yargılanması için nöbete başlamıştı. **Ayşe Paşalı**'nın karar duruşması öncesinde örgütlenen eylemde kadın cinayetleri politiktir diye haykırıldı.

- Mart ayının kızılığ...

Mart ayında 24 kadın öldürüldü, 11 kadın yaralandı. 20 kadın ve iki çocuk tecavüz mağduru oldu. Fakat her şeye rağmen kadınlar 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde büyük bir coşkuyla alanlardaydı. Şiddetin gölgesinde de geçse yalnız olmadığımız ve birlikte hareket etmenin önemi anlaşıldı.

- Medyanın kadına yönelik şiddeti de hiç bitmedi

Bu yıl dizilerde sıkça gözümüze sokulan ve özendirilen tecavüz sahnelerini izledik. Habertürk gazetesinin de kocası tarafından öldürülen kadının çıplak bedeninin manşetten verilmesi gazetecilik etiğinin iş kadınlara gelince hiç sökmeye-

diğini göstermiş oldu. Erkek egemen medyanın köşe yazarlarının kaleminden cinsiyetçilik aktı.

- LGBTT bireyler de erkek şiddetinin hedefindeydi

Ötekinin de ötekisi LGBTT bireylerin dramı da bitmiyor. Gaziantep'te bir trans kadın tedavi gördüğü hastanede herkesin gözü önünde ağabeyi tarafından öldürüldü. Cinayetin ardından ağabeyi "namusumu temizledim" dedi.

- **Ocak:** 17 kadın, bir kız çocuğunu öldürüldü. 34 kadın ve 7 çocuk tacize, 4 kadın ve 15 çocuk tecavüze maruz kaldı.

- **Şubat:** 28 kadın, bir çocuk öldürüldü. 14 kadın ve bir çocuk yaralandı. Kadınlardan en az 15'inin maruz kaldığı şiddet biliniyordu.

- **Mart:** 26 kadının öldürüldüğü bu ayda, 2'sinin intihar ettiği iddia edildi.

- **Nisan:** 16 kadın öldürüldü. 11 kadın, 39 çocuk ve 1 travesti tecavüze uğradı. Şiddet saldırılarında 13 kadın yara-

landı.

- **Mayıs:** Erkekler bu ay içerisinde 20 kadın öldürdü. 12 kadın, üç travesti, bir transseksüel, bir çocuk yaralandı.

- **Haziran:** 24 kadın öldürüldü, 13 kadın tecavüz, 20 kadın tacize uğradı.

- **Temmuz:** 26 kadın öldürüldü. 21'i tecavüze, 9 kadın tacize uğradı. 32 kadın yaralandı.

- **Ağustos:** 24 kadın öldürüldü, 17 kadına tecavüz edildi, 51 kadın yaralandı.

- **Eylül:** 25 kadın öldürüldü. 15 kadına tecavüz edildi. 30 kadın yaralandı.

- **Ekim:** 20 kadın öldürüldü. 22'si yaralandı. 7 kadına tecavüz edildi.

- **Kasım:** Durmak bilmeyen şiddetle, mücadelenin yanyana geçtiği bir ay daha geçti. Kasım ayında 28 kadın öldürüldü. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele günü dolayısıyla Yeni Demokrat Kadın'ın çeşitli alanlarda etkinlikleri oldu.

Trexta'da kadın işçilerin direnişe yol alan mücadelesi

Geçtiğimiz günlerde Tekirdağ'ın Çerkezköy ilçesinde bulunan ve Nokia, BlackBerry gibi büyük cep telefon ve fotoğraf makinesi markalarına kılıf üreten Trexta Tr isimli fabrikadan çoğu kadın 23 işçinin sendikası oldukları için işten çıkarıldıklarını gazetemizde aktarmıştık.

Bu fabrikanın en önemli özelliği fabrikada bulunan 600'den fazla işçinin % 75'inin kadın işçilerden oluşması... Güvencesiz, çok daha kolay sömürebilen, "boynu bükük" bir emek olarak görülen kadın emeğidir bu fabrikayı özel kılan. Saatlerce mesaiye bırakılan işçilerin, mesai paralarını 2 sene boyunca ödememe "rahatlığı" daha çok kadın emeğinin "değersiz görülmesi"nden kaynaklanmaktadır.

Bu ayı zamanda kadın işçileri aşağılayan uygulamaların da "rahat" bir şekilde yaşama geçirilmesine neden olmaktadır. Mesela Trexta'da kadın işçilere 5 dakikadan fazla tuvalette kalmak yasak! Daha önce yine kadın işçilerin çoğunlukta olduğu Novamed ve DESA'da da benzer uygulamalara şahit olmuştuk. Trexta direnişe doğru yol alıyor. Kadın işçilerin direnişe yol alan bu istikametinde Yeni Demokrat Kadınlar olarak onları yalnız bırakmamalı ve kadın işçilerin direnişiyle bütünleşerek, bu direnişten öğrenmeliyiz.

Deri-İş, Trexta patronunu son kez uyardı!

16 Aralık Cuma günü Çerkezköy'de bulunan Petrol-İş Sendikası'nda bir basın toplantısı düzenlendi. İlk olarak Deri-İş Sendikası Eğitim ve Uluslararası İlişkiler Uzmanı **Eren Korkmaz**, Trexta'da işçilerin çok uzun saatler boyunca zorunlu mesaiye kalmak zorunda bırakıldığını, buna rağmen mesai ücretlerinin 2 senedir ödenmediğini, işçilerin neredeyse tama-

mının asgari ücret aldığı, kreşin bulunmadığını, işçilerin büyük bir kısmını kadın işçilerin oluşturmasından kaynaklı "**ses çıkarmaya-cakları düşünülerek**" insan haklarına aykırı yasaklar konulduğunu aktardı.

Ağustos'tan bu yana fabrikada örgütlenme çalışmalarının sürdüğünü kaydeden Korkmaz, işten atılmaları karşı uluslararası çalışmalar başlatıldığını anlattı. Fabrikada bulunan işçiler üzerindeki baskıların sona erdirilmesi ve işten çıkarılan işçilerin geri alınması için 3 aylık bir çalışma başlattıklarını belirten Korkmaz; bunları şöyle sıraladı:

1- Uluslararası temelde: Çin, Finlandiya, Japonya, Kanada gibi ülkelerde bulunan fabrikanın müşteri firmaları ile görüşmek ve buralarda örgütlü sendikalarla iletişim olmak.

2- Ulusal temelde: Sendikalar ve kadın örgütleri başta olmak üzere tüm emekten yana olan kurumlarla çalışma yürütmek.

3- Yerel temelde: Fabrikanın bulunduğu Çerkezköy başta olmak üzere, işçilerin yaşadığı Saray, Kapaklı, Çorlu gibi ilçelerde de eylemler, açıklamalar yaparak bölge halkından destek almak.

Korkmaz'ın ardından fabrikadan atılan işçiler söz aldı. İşçilerden **Gülcan Bilim**; fabrikada yaşadıkları sorunlara değindi. Tuvaletlerin

sürekli kilitli olduğunu ve lavaboya gitmek için bile izin almak zorunda kaldıklarını söyleyen Bilim, lavaboda 5 dakikadan daha uzun süre kaldığında ise kendilerinden savunma istendiğini anlattı.

Baskıların yoğun olduğunu ve bu yüzden de fabrikada sendikal çalışmaların başladığını belirten Bilim, patronun "**Erkekleri atarsak, kadınlar seslerini çıkaramaz**" düşüncesiyle hareket ettiğini ve bu yüzden de önce erkek işçilerin atıldığını söyledi. "**Biz de 'Ummadık taş, baş yarar' diyerek sendikaya üye olduk**" diyen Bilim, işini severek yapmasına ve çok çalışmasına rağmen özellikle "performans düşüklüğü" nedeniyle işten çıkarılmasına çok içerlediğini aktardı.

Diğer işçilerden **Esmâ Tuna** "Fabrikaya ne girişimiz ne de çıkışımız belliydi" dedi ve fabrikada "mavi yakalılarla", "beyaz yakalıların" ayrı muamele gördüğüne, mola yerinde dahi **birlikte gezmelerinin yasak** olduğuna ve bu yüzden aralarına **kırmızı çizgi çizildiğine** değindi.

Son olarak konuşan Deri-İş Sendikası Genel Eğitim ve Teşkilatlandırma Sekreteri **Hasan Uluşan** da fabrika patronunu son kez uyardıklarını ve eğer talepler kabul edilmez ve işten atılmalar devam ederse fabrika önünde çadır kuracaklarını söyledi.

Dersim'de kadınların direnişi...

Dersim: Dersim Belediyesi, Dersim'i Yeniden İnşa Cemiyeti ve Avrupa'da yaşayan Dersimlilerin ortak projesi sonucu ilde yaşayan kadınları istihdama katmak amacıyla açılan Gökkuşluğu Ekmek Fırını'nın kapatılmasının ardından işsiz kalan kadınların "**İş İstiyoruz**" şiarıyla başlattıkları faaliyeti ve yaşadıkları sorunları okurlarımızla paylaşmak için bir röportaj gerçekleştirdik.

- İş yerinizden ve çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?

- Başlangıçta on kadın çalışıyorduk, işten çıkan ve çıkarılanlarla beraber altı kişi kaldık. İlk üç ay izin yapmadan 14-15 saat çalıştığımız oluyordu, daha sonra iki vardiya sistemine geçildi. Gökkuşluğu Fırını'nın açılma nedeni, burada durumu kötü olan kadınlara iş olanağı ve Dersim'de iş istihdamı yaratmaktı. Daha çok yurtdışından gelen katkılarla olanak sağlandı. Asgari ücret ve yemek ücreti alıyorduk.

Son iki yıl zarardayız denildi bize, üretilen ekmek ile satılan ekmekler karşılaştırılmadan hesap tutuluyordu. Fırının iflas etmesinin nedeni yöneticilerin denetimsizliklerinden ve sorumsuzluklarıdır. Yöneticilerin daha önce fırınla ilgili bir tecrübesi olmaması aynı zamanda yöneticilik deneyimlerinin bulunmasından kaynaklanıyor.

- Çıkarıldığınız iş yerinden iflas haberini nasıl aldınız?

- Sabahleyin arkadaşım aradığında iş yerinin kapatıldığını söyledi, fırına gittiğimde arkadaşlarla bir araya geldik. Bize herhangi bir açıklama yapılmadı, biz de açıklama yapılana kadar burayı terk etmeyeceğimizi söyledik, daha sonra belediye başkanı geldi ve "**hadî gözünüz aydın fırın kapandı**" dedi. Başka şirkete bağlı olup da bizim iş yerinden maaş alan olduğu söylentiler de var. İşten çıkarıldığımızda dair sadece zarardan dolayı iflas denildi, onun dışında hiçbir açıklama yapılmadı. İş yerinde çalışan erkek bir arkadaş evlerimizi dolaşarak bizden imza istedi, bize tazminat verileceğini söyledi. Öncesinde bize tazminat ile ilgili hiçbir şey söylenmedi, içerde kalan ücretlerimizi ödemek için olduğunu öğrendik.

- İşten çıkarılmanıza karşın neler yaptınız ya da yapacak mısınız?

- Öncelikle bir avukata danıştık ve haklarımızın neler olduğunu öğrendik, daha sonra bir imza kampanyası başlattık. Belediyeden gelen bir yetkili bize "imza kampanyasını durdurun, bir şekilde size çözüm bulacağız, iki gün sonra çözeceğiz, bize güvenin" dedi. Çözüm olarak bize marketlerde iş bulduklarını söylediler, ama marketlerdeki işlerin geçici olduğunu biliyoruz. Zaten markette çalışmak istesek biz kendimiz de müracaat edip çalışabiliriz. Çünkü marketlerde çalışma süreleri çok uzun ve sürekliliği olmayıp herhangi bir iş güvencesi de yok, bundan dolayı uzun süre markette çalışanlar yoktur. Bizim yerimizde erkekler olsaydı gidin markette çalışın derler miydi? Kadın olduğumuz için bize bunu rahatça söyleyebiliyorlar. İmza kampanyası ile amacımız; bize düzenli bir iş bulmaktır. İmza kampanyası ile beraber ayrıca dava açmayı düşünüyoruz.

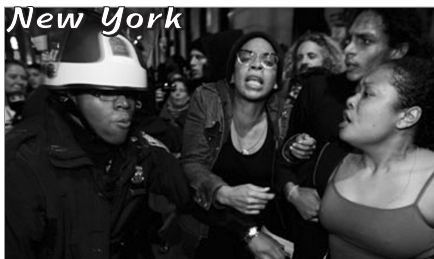
Söyleyene mi bakalım, söyletene mi?

YORUMSUZ

TC Başbakanı R.T. Erdoğan: "Tahrir meydanında iki gün önce tekmelerle dipçiklerle dövülen hanım kardeşimiz için bu ıstırapı duymuyorsak, hep birlikte kendimizi sorgulamak zorundayız."

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, Mısır'daki olayların şoke edici bularak, halk ayaklanmalarında

kadınlara yönelik tutumun "ülkenin şerefine ve birliğine leke düşürdüğünü, bunu halkın hak etmediğini" söyledi.

Bir yılın gençlik bilânçosu: Saldırı, soruşturma, tutuklama...

Geride bıraktığımız bir yıl içerisinde birçok konu gündeme taşındı, tartışıldı ve hayata geçirildi. Ağır bir bilânço olarak masaya yatırabileceğimiz bu konular gençlik açısından da durumun vahametini gözler önüne seren bir hale işaret etmektedir. "İleri demokrasi" aldatmacasının tavan yaptığı, tarihe baskı ve saldırı noktasında önemli notların düşüldüğü bir yıl olarak 2011, halk gençliği üzerinde sürdürülen politikaların daha da katlandığı bir yıl oldu.

2011'i 5 Ocak'ta, ODTÜ'de "**BAŞKALDIRIYORUZ**" diyerek eylemli bir şekilde karşılamıştık. Bu eyleme devletin cevabı taziykli su, biber gazı oldu ve 117 öğrenci hakkında dava açıldı, "mala zarar vermek" ve "polise direnmek"ten 1 yıl 9 aydan 10 yıl 6 aya kadar hapisleri istendi. Kökleri 2010'un sonlarında Ankara Üniversitesi'nde AKP'li Burhan Kuzu'nun ve CHP'li Süheyl Batum'un yumurtalarla protesto edilmesine dayanan eylem yeni yılın ilk günlerinde ege-menlerin saldırılarına bir cevap olmuştu.

Ocak ayının sonlarında YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın öğrenci konseyi başkanlarıyla öğrenci sorunları üzerinden bir araya geldiği toplantıyı protesto eden öğrencilere yine polis saldırısı çok sert oldu.

Ve sonrasında binlerce liseli sokaklara dökülen **YGS şifresi**... Sistemin nasıl bir ikiyüzlülükle hareket ettiğini kanıtlamada belge haline dönüşen "şifre skandalı" başbakanın, kısa bir süre önce koltuğunu devreden, üstün başarısından doğru Çankaya Köşkü'nü'nün yollarını tırmanmaya başlayan eski YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın hepsi birbirinden "çarpıcı" açıklamalarıyla eğitim sistemlerinde liselilere nasıl baktıklarını görmeyen gözlere göstermiş, işitmeyen kulaklara fısıldamışlardı. Türkiye'nin dört bir yanında alanlara dökülen binlerce lise öğrencisinin öfkesi, zaten eşit olmayan koşullarda girilen sınavlara bir de şifre gibi bir skandal

eklenince had safhaya ulaştı.

27 Mayıs'ta YÖK'ün düzenlediği "yeni yönelişler ve sorunlar" konulu Uluslararası Yükseköğrenim Kongresi'ni protesto eden öğrencilere polis gaz bombalarıyla, coplarla, panzerlerle karşılık verdi. Eylemin ardından 10 öğrenci gözaltına alındı.

3 Kasım'da Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencilerinin, gelişini protesto etmeye hazırlandığı YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan "yoğunluğu nedeniyle" programını değiştirerek gelmedi. Daha sonra Anayasa Mahkemesi Başkanı Haşim Kılıç'ın geleceği öğrenildi. Etkinliğin yapıldığı salona giren üniversite öğrencileri, sloganlar atarak Haşim Kılıç ve Yargıtay üyelerini protesto etti. Okula polisin alınması ve öğrencilerin ÖGB tarafından engellenmek istenmesi, "Üniversiteler bizimdir, polis defol" sloganıyla protesto edildi. Protestolar nedeniyle üniversite-deki etkinliğe katılmayan Haşim Kılıç ve Yargıtay üyeleri fakülteden ayrıldı.

1980 Askeri Faşist Cunta'yla gelen ve üniversite gençliğini sistemin birer ferdi gibi yetiştirmek isteyen YÖK, her yıl olduğu gibi bu yıl da ülkemizin çeşitli yerlerinde protesto edildi. Öğrenci eylemlerinin hemen hemen hepsinde YÖK'e değinilmeden geçilmez. Geçmiş yıllarda 6 Kasım protestoları militan, kitlesel ve coşkulu geçmesine rağmen bu yıl protestolarda öğrenci gençliğin ilgisi açısından yeterli bir ivme yakalanamadı.

1998'de yürürlüğe konulan katsayı uygulaması kaldırıldı. YÖK'ün ve AKP hükümetinin imam hatip lisesi öğrencilerinin önünü açmak için aldığı bu karar, halka meslek liselerinin de önü açılıyor mesajı veriyor. Meslek liseli öğrenciler 4 yıl boyunca sadece kendi meslek derslerini alıyor ve üniversite sınavlarında çıkacak dersleri neredeyse hiç görmüyorlar. Ders saatleri yetmezmiş gibi 13-14 saat staj sömürüsüne maruz bırakılan meslek liseli öğrencilerinin sorunları bu eşit-

siz koşullarda katsayının kalkmasıyla da çözülmeyecek. Yıllardır AKP'nin gündeminde olan katsayının kaldırılması, YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın görev süresinin dolmasına 1 hafta kala kesinleşti.

Devletin kırmızı çizgilerinin esas halkasını oluşturan Kürt sorunu çerçevesinde birçok Kürt genci bu kırmızı çizgilerden "nasibini" almıştır. 10 Şubat 2010'da İstanbul'da yapılan bir eylemin ardından, durakta bekleyen **Cihan Kırmızıgül** o an boynuna takılı bulunan puşisi nedeniyle gözaltına alınmış ve hakkında 45 yıla kadar hapis cezası istenmişti. Aralık'ta yapılan 7. duruşmasında mahkemesi ertelenmişti. Bunun gibi komik denebilecek şeyler bahane edilerek sürdürülen gözaltı ve tutuklama furusu, başta Kürt gençler olmak üzere, bütün muhalif kanada yöneltilmekte ve böylece de hapisaneler parasız eğitim, anadilde eğitim isteyen öğrencilerle doldurulmaktadır.

Şoven damarların kabarmasının da ötesine geçmiş hali, saldırganlığı da bir üst boyuta taşımış ve Kürt gençler sokak ortasında yürürken dahi "tehlikeli bir unsur" olarak görülümekte ve gösterilmektedir. Katliamlarına her geçen gün yeni katliamlar ekleyerek yoluna devam eden egemenler son olarak üniversite öğrencisi olan **Murat Elibol**'u öldürmüş ve bir kez daha şovenizm zehrinin damarlarda nasıl bir şekilde dolaştığı görülmüştür. "Kürt" kelimesine dahi tahammülü olmayan devlet, yeni saldırı metotlarında Kürt gençliğini de unutmamış ve gereken önemi vererek gözaltına almış, tutuklamış, katletmiştir.

Çanakkale'de gözaltı terörü

24 Aralık Cumartesi günü 15.00'de Halk Cephesi tarafından yapılan "**Füze kalkamı değil demokratik lise istiyoruz**" kampanyası çerçevesinde gerçekleştirilen eylemin basın açıklamasında çeşitli kurumlardan 20 kişi gözaltına alındı. **Gençlik Muhalefeti**'nden Barış Lokumcu, **Halk Cephesi**'nden Meltem Kılınc, Hanife Yılmaz, Ali Aytaç, Mehmet Durgun, Faruk Akdemir, Ömür Açıkgöz, Helin Böler, Eser Hürmeli, Onur Kaya, Fırat Kıl, Sema Tala, Eser Talay, Ceyda Şahin, Ayfer Hacıoğlu, **YDG**'den Ufuk Kalaç, **DGH**'dan Ali Yenel, Yusuf Kaya, Serdal Topkaya, **Ekim Gençliği**'nden Gamze Özdemir gözaltına alındı.

Gözaltına alınıp ardından hastaneye kontrole götürülenler araçlara bindirilirken ve araç içinde darp edildiler. Bu sırada hastane önünde arkadaşlarını bekleyenler ve çevik kuvvet arasında arbede yaşandı. Ardından arkadaşlar emniyet müdürlüğüne götürüldüler. Şu an hala gözaltında bulunmakta olan arkadaşlar için basın açıklaması yapıldı. (**Çanakkale YDG**)

Öğrenciler Starbucks'tan Sesleniyor!

Kasım ayının ortalarında Boğaziçi Üniversitesi'nden bir grup öğrencinin başlatmayı planladığı **Starbucks işgali** 6 Aralık 2011 günü başladı. Bu işgal Boğaziçi'nde başladıktan sonra diğer üniversitelerde de etkiye yol açtı ve Boğaziçi'ndeki eylem İstanbul'daki diğer üniversiteler tarafından desteklendi.

Üniversitede yapılan bu işgalin temel sebeplerinden biri uygun fiyata yemek satan kantinlerin kapanıp yerine kapitalizmin **simgeleşmiş** isimlerinden olan Starbucks'ın açılması oldu. Bu işgalle birlikte öğrenciler Boğaziçi Güney Kampüsü'ndeki Starbucks'ta sürekli olarak kalmaya başladı ve alana tamamen yerleşildi. İşgale rağmen satışlar sürdürüldü. Fakat normalde sürekli işleyen ve uğrak mekânlardan biri olan Starbucks'ın, işgalden sonra satışları büyük aksaklığa uğradı. Öğrenciler, kahve almaya gelen arkadaşlarına da eylemin amacını anlatıp bildiri dağıttılar. Starbucks çalışanları da zamanla yapılan aktivitelere ilgi göstermeye başladı. Şirketin geceleri spot ışık-

larını sürekli açık tutarak işgalcileri bunaltmaya çalışmasına karşı işgalci öğrenciler de bu yıpratma politikasına alternatif önlemler aldılar ve baskılar boşa çıkartıldı.

Zor şartlar altında geçen işgal ilk olarak Starbucks'ın içine halı serip alana yayılmalarıyla başladı. Starbucks'ın karşı tarafına kurulması düşünülen **Wonderland** alanı da eylemin kitleselleşmesiyle işgal edildi. Bu kitlesel hareket kendi içinde pek çok aktivite yapmaya başladı. Film gösterimleri, tartışmalar, derslerin o alanda işlenmesi, Wonderland'in alması düşünülen mutfakta yiyecek içecek ihtiyaçlarını karşılamaları, gerçekleşen toplantıların internet ortamında canlı olarak iletilmesi gibi pek çok faaliyet gerçekleşti ve bu faaliyetler hala devam etmektedir.

İşgalin dokuzuncu gününde Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nden öğrenciler destek amaçlı o akşamki yemeği yaptılar. Öğrenciler kitlesel hale bürünen bu işgalle birlikte güncel meselele-

re de el attılar. Eylem sadece Starbucks ile kalmadı, yemekhane de işgal edildi. Fiyatı 4.20 lira olan yemeklere karşı bir gün boyunca kendi yaptıkları yemekleri ücretsiz olarak öğrencilere dağıttılar ve Starbucks işgaline çağrıda bulundular. Boğaziçi Üniversitesi'nde okuyan **Şeyma Özcan** Devrimci Karargah örgütüne üye olmak ve onun faaliyetlerini gerçekleştirdiği iddiasıyla tutuklandı. Bunun için imza kampanyası başlatan Starbucks işgalcileri, diğer tüm tutuklu öğrenciler için de imza toplamaya başladılar. Bununla birlikte HES'lerle dayanışma içine girdiler. MSGSÜ'de yapılan Wan'a yardım konserine de destek verdiler. Bunun gibi güncel meseleler öğrencilerin düzenlediği toplantılarda gündeme getirildi.

İşgalin duyulması sadece İstanbul'la

sınırlı kalmadı. Türkiye'deki diğer üniversitelerden de eyleme destek geldi. ODTÜ'de halihazırda süren kantin boykotu çeşitlendi ve hareketlendi. ODTÜ'lüler Boğaziçi Üniversitesi'ne destek için okuldaki Burger King, Starbucks ve Rektörlük gibi yerlerde 5 dakika boyunca oturma eylemi yapıp durumu diğer öğrencilere anlatmayı düşünüyorlar.

Yapılan bu eylem haklı ve gerekli olarak yapılsa da kafaları kurcalayan birkaç soru da mevcut. Wonderland'in almayı düşündüğü mutfakta yapılan öğrenci yemekleri ileride sağlık durumlarını etkileyecek mi? Öğrencilerin sınavlara girme problemi nasıl aşılacak? Eylemin devamlılığı nasıl sağlanacak? Yapılan eylemler bunlarla mı sınırlı kalacak? İşgalcilerin ileriye dönük planı ne? Bunlar için ciddi çözümler bulunabildi mi? Asıl ulaşmak istenen hedef gerçekleşti mi ya da hala gerçekleştirmeye çalıştıkları hedefe başka yollardan nasıl ulaşmaya çalışacaklar? Bu tür sorular insanın kafasını meşgul etmekte ve yapılan haklı eylemin gidişatı yönünde ne yazık ki endişelendirmekte.

(**Mimar Sinan Üniversitesi'nden Bir YDG'li**)

Arap isyanları ya da Halkların Baharı!

2007'de, gelecek 30 yıl içindeki küresel eğilimleri değerlendiren bir İngiliz Savunma Bakanlığı raporu şöyle di-yordu: **"Mutlak yoksulluk ve göreceli dezavantajlı olanlar, beklentileri yerine gelmeyenler arasında haksızlık olduğu görüşünü körükleyecek ... ve ayaklanma şeklinde sonuçlanacak biçimde kendini gösterecek, gerginliği ve kararsızlığı arttıracaklardır. Bunlar kapitalizm karşıtı fikirlerin yeniden çıkmasına neden olmakla kalmayacak, aynı zamanda popülizmin ve Marksizm'in dirilişine neden olacaktır."** 2008'in Aralık ayında ise IMF, hükümetleri **"sokakta şiddetli huzursuzluklar"** olabileceği hakkında uyarıyordu. IMF başkanının uyarısı, **"Malî sistemde küçük seçkin bir kesimin çıkarı yerine herkesin çıkarını gözeten bir yeniden yapılanma olmadıkça dünya çapında ülkelerde şiddet içeren protestolar olabilir"** şeklindeydi.

Emperyalistlerin bu korkularının gerçeğe dönüştüğü bir yıla tanıklık ettik. Tunus'ta fitili ateşlenen isyan dalgası, kısa süre içinde deyim yerindeyse domino etkisi yaparak, yerkürenin ezilen, hor görülen, baskı altında yaşayan, sosyal adaletsizliğin pençesinde kıvranan; işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin yüreğini kuşattı. İsyanın fırtına merkezi Kuzey Afrika ve Ortadoğu'yu ama yarattığı sinerji; denizleri, kıtaları aşarak okyanus ötesine uzandı. Önceki yıldan tarihe unutulmaz izler bırakacak büyük bir isyan dalgası devralan 2011'nin yapıları neredeyse bu direnişin özneleri tarafından yazıldı.

Bölgenin adeta bir diktatörler ve tiranlar hanedanlığı tarafından yönetildiği gerçeği, Tunus'ta toprağa düşen isyan kıvılcımını daha anlamlı kıliyordu. Firavunları aratmayacak bir geçmişe sahip bu diktatörlerin yönetimi altında halkların "kaderi"; koyu bir karanlığa, işsizlik, açlık ve sefalet üçgenine hapsedilmiş korkunç bir yaşama ve her şeyin garantörü olarak orta yerde duran şiddet, zor ve katliam aygıtına teslim edilmişti. Ne ki tarihi yazan yığınları ve bu şaşmaz bir kuraldı.

Yığınların kahredici gücünü; yıkan, değiştiren, dönüştüren gücünü görmek istemeyenler 2011'de büyük bir hüsrana uğrayacaktı. Oysa her şey yasalarınca işlemişti. Tunus'tan Mısır'a, Ceza-yir'den Fas'a, Ürdün'den Libya'ya, Yemen'den Wall Street'e halkların biriktirdiği öfke dışa vuracak, yatağını arayacak, önüne çıkan bendleri yıka-caktı: **artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı!** Bu, ne mucize ne de bir tesadüftü. Kıvılcım, tutuşmaya hazır direnişi ateşlemişti! Rüzgâr, eken fırtına bilecekti.

Bir Kıvılcım Tüm Bozkırı Tutuşturabilir!

Direnişi tetikleme onuruna sahip Tunus, zaten bir süredir kaynayan kazandı. Temmuz 2009'da Tunus Amerikan Elçiliği'nden gönderilen bir rapor **"Birçok Tunuslu politik özgürlükleri olmadıktan şikâyetçi, Devlet Başkanı ve ailesinin yolsuzluklarından, yüksek işsizlik oranından ve yöresel eşitsizliklerden dolayı da kızgın. Aşırı uçlar daima tehdit etme durumunda ve bununla rejimin uzun süreli den-gede olmasının riski giderek art-makta"** diyecekti.

Aralık 17'de 26 yaşındaki Muham-med Bouazizi kendini ateşe verdiği-yinde yanacak olan yalnızca onun bedeni olmayacaktı. 14 Ocak 2011 Cuma günü, Amerika'nın desteklediği Tunus başkanı Ben Ali'nin 23 yıllık diktatörlüğü yerle bir olacaktı. Ben Ali'nin koltuğuna kuru-lan Muhammed Gannuçi ise rejimin kanlı isimlerinde biriydi. Ve bugünkü ekonomik politikaların mimarıydı. Ne ki o da, halkın kabaran öfkesinden kurtula-mayacaktı.

Geniş çapta bilgi ve internet sansürü kullanan baskıcı diktatörlük, yükselen yiyecek fiyatları ve enflasyon, yolsuzluk, eğitilmiş gençliğin iş bulamaması, sö-mürü, baskı ve insanlık onuru, Tunus halkını ayağa kaldıran ve neredeyse is-yanların ortak bileşkesiydi. Tunus halkı yüzlerce evladını yüreğine gömerek özgür bir gelecek anlamına gelen bu talepler uğruna dövürecekti. Ateş bir kere yakılmıştı ve söndürmek olanaksızdı. Ülke; işsizliğe, gıda maddeleri fiyatları-nın artışına ve yolsuzluğa karşı düzenle-nen sürekli eylemlerle kuşatılacaktı. Tüm halk bir kez ayağa kalkıp **"hayır"** dediğinde, karşısında hiçbir devlet, hiç-bir ordu veya polis gücünün duramaya-cağını, bilmeyenlere bir kez daha anlatacaktı.

Tunus'ta halkın isyanı, düşmanla-ryla kıyasıya bir mücadeleye tutuşmuş-ken Cezayir, yükselen yiyecek fiyatları-nın körüklediği kitlesel ey-lemlere tanıklık edecekti. Ocak ortasına gelindiğinde dire-niş halkasına Ürdün eklenecek, Kral II. Abdullah çareyi şehirleri tanklarla kuşat-makta bu-lacaktı. 1978'den beri Ali Abdullah Sa-leh'in yönettiği, Arap dünyasının en fakir ülkesi Yemen halkı da bu dalgaya sessiz kalamazdı. **"Defol, defol Ali. Dostun Ben Ali'ye katıl!"** haykırıları başkent Sa-

naa'dan yankılanacaktı. Amman, Lübnan, Suudi Arabistan, Bahreyn, Kuveyt, Libya, Irak, Suriye'de, Tunus'ta kırılan fay hattının tetiklediği direnişlere ev sahipliği yapacak, direniş her ülkede farklı biçimlere bürünecek, farklı boyutlar alacak ama istisnasız hepsinde önemli bir sinerji açığa çıkacaktı.

İsyanın sembolü; Tahrir-Özgürlük Meydanı!

"Mısır Tunus değildir...10 milyonla karşılaştırılırsa 80 milyon nüfusu vardır. ..Arap dünyasının doğal lideri ve onların içindeki en büyük nüfusa sahiptir. Ama sokaktaki anlaşmazlıkların çoğu Tunus'ta ayındır. Tunus'ta Kahire arasındaki tek fark büyüklükle-rindedir. Bu yüzden, Mısır patlayacak olursa, patlama da çok büyük olacaktır."

Bu yorumlar Guardian gazetesinden ve emperyalistlerin kaygılarına tercü-man olmaktadır. Meşalesini Tunus halkının direnişiyile tutuşturmakta gecikmeyen Mısır, adeta "Arap Baharı-nın" simgesi haline geldi. Öğrenciler, işsiz gençler, emekçiler, işçiler, entelektüeller, futbol taraftarları, kadınlar; 30 yıllık Mübarek rejimine karşı artık sokaktaydı. Firavunlar diyarı Mısır'da Mübarek, atalarını aratmayacak kanlı ve vahşi bir sicile sahipti. Mısır (İsrail'den sonra) dünyada en fazla ABD askeri yardımını alan ikinci ülkeydi. Dış borcu 35 milyar dolara yakındı ve son on yıldır ülke her yıl 3 milyar dolar borç ödüyordu.

Mısır'da rejim bir milyon iki yüz bin kişilik korkunç bir polis gücüne dayanı-yordu. Ne ki Mısır'da şimşek masmavi bir gökyüzünde bir anda patlamamıştı. Mısır işçi sınıfı, emekçiler 2005'ten 2011'e kadar 2 bin 938 eylem gerçekleştirmişti. Yüksek fiyatlar, eğitim ve sağlık alanına yönelik kamu harcamalarındaki düşüş, devlet yardımla-rındaki kesintiler,

yoğun bir özelleştirme programının uygulanması, işçi sınıfının temel sorunla-rındandı.

25 Ocak'ta başlayan ilk Tahrir ayaklanmasının, direnişin temel omurgasını oluşturan gençlik, radikal sol güçler ve orta sınıfların temel amaçları; demokrasi-nin yeniden inşası (polis/ordu rejimi-nin sona ermesi), halk kitleleri yararına yeni ekonomik ve sosyal politikaların benimsenmesi ve bağımsız bir dış politi-kaydı. Mübarek rejimi, çeşitli katman-lardan 15 milyonu aşkın insanın sokağa döküldüğü Mısır'da, binlerce insanın ka-nını akıtsa da 10 Şubat'ta tarihe karış-mak zorunda kaldı.

Askeri Konsey, 11 Şubat'ta idareyi ele aldığından beri geçen 10 aya karşı devlet kurumlarında yolsuzluk hala çok yaygın, karakollarda insanlar katlediliyor, siviller askeri mahkemelerde yargılanıyor, sokağa çıkanlar kurşuna diziliyor, sosyal adalet yok. Mübarek'i deviren, yargılanması için sokakları zapt eden, taleplerinin peşini bırakmayan bu müca-delede rejimi köşeye sıkıştıran Mısır halkı, pes edeceğe benzemiyor. Kasım'ın 20'sinde başlayan İkinci "Tahrir İsyanı" ile Mısır halkı dövüşmekte kararlı olduğunu tüm dünyaya ilan etti. Rejimin manevra üstüne manevra yapmasına neden olan ve bugün ordu ile hesaplaşmaya girişen direniş, giderek radikalleşiyor. Seçimlerde devrimciler ve sosyalistlerin boykot çağrısına uyan Mısırlıların oranı da yeni yılın eskisini aratmayacağına işaret ediyor. Mısır halkı Mübarek'in bıraktığı enkazın tüm kalıntıları ile hesaplaşmadan evine dönmeyecek!

Tüm dünya halklarının adeta nefesini tutarak dikkat kesildiği; 2011'e damgasını vuran isyanlar zincirinin bugünkü simgesi Tahrir İsyanı, yeni yıla; umudu ve direnişi armağan ediyor!

Kuzey Afrika ve Ortadoğu İsyanlarının Anlattığı; Tek Gerçek Kahraman Kitlelerdir!

Mısır

2011 yılı kuşkusuz, etkisi ABD'den Avrupa'ya uzanan; Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının isyan hareketleri ("Arap Baharı") ile anılacaktır. Zira, son bir yıla sığan gelişmeler, özellikle böyle hareketlerin "yabancı" sayıldığı coğrafyada, tarihsel olma sıfatına layık olmaktadır. Halkların, azgın bir sömürüye, sosyal eşitsizliğe, baskılara karşı göndere çektiği direniş; dünyanın dört bir yanında ezilenler, yoksullar ve yoksun bırakılanlar tarafından büyük bir heyecanla karşılanmış ve yanıtız bırakılmamıştır. Önceki yıldan devraldığı direniş bayrağını yeni yıla devreden Kuzey Afrika ve Ortadoğu halkları ardında, gücünü ve etkisini sokaktan alan zengin bir deneyim bıraktı. Kuşkusuz bu isyan hareketlerinin en ünlü simaları, en öne çıkan kahramanları işsiz gençler ve kadınlardı. Diktatörlere karşı dövüşürken en fazla toprağa düşenler, bayrağı en önce göğüsleyen onlardı. Dünya, isyanı onların dilinden duydu, onların ezgileriyle dinledi ve çoğu zamanda onların gözüyle gördü. İsyancılar bir tesadüf olmadığı gibi kuşkusuz onların bu çıkışının da nedenleri vardı.

Gençlik Geleceği İçin Sokakta!

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da gençler arasındaki (15-24 yaş) işsizlik % 30 veya daha fazla düzeyde seyretmektedir. Arap Çalışma Örgütü'nün (ALO) rakamları Arap Ülkeleri'nin dünyada işsizlik oranlarının en yüksek olduğu -yüzde 5,7 olan dünya ortalamasıyla kıyaslanırsa yüzde 14,5'lük- ülkelerden olduğuna dikkat çekmektedir. Nüfusunun yüzde 65'inin 30 yaşın altında olduğu Arap ülkelerinde, gençler arasındaki işsizlik oranları korkunç düzeydedir. Hatta Cezayir gibi bazı ülkelerde oran, yüzde 75'e kadar çıkmaktadır. **"Tunuslular ve Cezayirliiler açlar. Mısırlılar ve Yemenliler de onları yakından takip ediyor"** diye yazıyordu Birleşik Arap Emirlikleri'nden yorumcu Mishaal al Gergawi Dubai'de çıkan Gulf News gazetesinde. "Her şeyin" başlamasına "neden" olan **Mohammed Bouazizi**'de, üniversite mezunu olmasına karşın iş bulamadığı için seyyar satıcılık yaparken görevlilerin baskılarına daha faz-

Tunus

la dayanamayıp bedenini ateşe vermişti. Tunus'ta genç işsizlik oranı yüzde 30 iken, Irak ve Yemen'de bu oran yüzde 50'leri bulmaktadır. Okulu bitirdikten sonra Ortadoğu ülkelerinde iş bulmak yıllar sürmektedir. Doktor ve mühendis gençler, umutsuzluk içinde ya evde oturmakta veya taksicilik, seyyar satıcılık, inşaat işçiliği, garsonluk gibi bulabildikleri işlerde çalışmaktadırlar.

Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) **"Gençliğin İstihdamında Küresel Eğilimler"** raporuna göre, işsiz genç nüfusun en yoğun olduğu bölge, yüzde 25,7'yle Ortadoğu ve Kuzey Afrika'dır. İsyancı hareketlerine rengini veren gençlik olması da bu yüzdendir. Gençlik (yaklaşık bir milyon aktivist) Mısır'da harekete öncülük etmiştir. Mübarek rejiminin devrilmesinin ardından Askeri Konseye ilk tepkiyi koyan, sokağa çıkan gençliktir. Gençlik, hareketin itici gücü durumundadır.

"Ey Mübarek, özgür Mısır'ı dinle ve defol!"

Tunus'tan Kahire'ye, Manama'dan San'a'ya kadınlar da, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da isyanların en önündedir. Birçok yerde fitili ateşleyen kadınlardır. Yemen'de Tevekkel Keriman adındaki kadın, Sana Üniversitesi'ndeki ilk eylem önderlik etmiş ve 48 saatten fazla hapis hane kalmıştır. Suriye'de tutukluların serbest bırakılması için İçişleri Bakanlığı binası önündeki ilk eylem bir kadın önderlik etmiştir. Bahrein'in İnci Meydanı'nda Zeynep Havaca, ailesinin tutuklanmasını protesto etmek için açlık grevi yapmıştır.

Mısır'daki ayaklanmaya katılan 26

yaşındaki Esmâ Mahfuz, milyonlarca insanın sokaklara döküldüğü 25 Ocak gününün öncesinde, kadınlara **"oturum evinizde, sokaklar sizin için tehlikeli"** diyen erkeklerle şöyle sesleniyordu: "Mübarek'ten korkmayın, Allaha başka hiçbir şeyden korkmayın! Allah, 'bir toplum kendi durumunu değiştirmedikçe, ben onların durumunu değiştirmem' diyor. Ben bir kadının ve 25 Ocak'ta sokağa çıkaca-

cak? Kızımı buraya getirirken hiç korkmadım. Çünkü bu meydandaki herkes büyük bir aile. Burada hepimiz, küçük kız çocukları bile, hakları için isyan ediyor. Onlar bu sayede, haklarını nasıl savunacaklarını ve kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrendiler."

Fırtına Bölgesi Kendi Önderlerini Yaratacaktır!

"Mao, gerçekte var olan (yani doğallığında emperyalist) kapitalizmin üç kıtanın (Asya, Afrika ve Latin Amerika'dan oluşan çeper-dünya nüfusunun yüzde 85'ini oluşturan bir azınlık!) halklarına sunacak hiçbir şeyi olmadığını ve Güney'in bir 'fırtına bölgesi', kapitalizmi aşacak sosyalizme doğru devrimci gelişmeler doğurma potansiyeline (ancak yalnızca potansiyeline) sahip bir sürekli başkaldırı bölgesi olduğunu söylerken hatalı değildi. (Samir Amin-Monthly Review)"

Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının isyan hareketleri bu potansiyelin büyüülmesi adına atılmış önemli bir adımdı. Halklar, yaşadıkları korkunç yaşamdan kurtulmak adına ayağa kalkmış ve tüm bu süre boyunca kapitalizmi aşacak devrimci gelişmeler için önemli bir güç biriktirmişti.

Kuşkusuz nihai zaferi getirecek olan özne bu savaşın içinden doğacak, hareket kendi önderlerini yaratacaktır. Bu potansiyeli zafere ulaştıracak kumandaya onlar geçecektir. Emperyalistlerin egemenliklerinin en korunaklı olduğunu düşündüğü bu alanlarda meydana gelen isyanlar, sistemi ciddi anlamda köşeye sıkıştırmıştır. 26 ve 27 Mayıs'ta Fransa'da düzenlenen G8 toplantısında Mısır ile Tunus'a 20 milyar dolar borç verileceğinin açıklanması bile gelişmelerden duydukları kaygıların bir göstergesidir. Kitleler, kahramanca bir ayaklanma ile eski gaddar hükümdarları devirince, emperyalistler, Tunus'a, Mısır'a acil demokrasi çağrısı yaptıkları yarışta neredeyse birbirlerini ezmektedir. İkiyüzlükleri halkların isyanlarıyla kısa sürede teşhir olmakta, yeni manevralar geliştirmek zorunda kalmaktadırlar.

Bugün tüm çarpıtmalara, karalamalara ve demagojiye karşın yaşanan isyan hareketleri, tek gerçek kahramanın kitleler olduğunu tüm dünyayı parantezine alarak yeniden ve yeniden ispatlamıştır. Sınıf mücadelesinin tarihin motoru olduğu ve bunu ileri taşıyacak yegâne gücün her renkten, her dilden, her kesimden ezilen kalabalıklar olduğu gerçeği, bir kez daha teslim edilmelidir. İsyancı hareketleri kitleleri eğitmiş, bilinçlendirmiş ve yeniden kalıba dökmüştür ki, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı espriside buna dayanmaktadır. 2011'in neredeyse tüm yapraklarına kazınan bu gerçek görünen o ki yeni yılda da aynı yolu izleyecektir.

ğım ve polisten hiç korkmuyorum. Cesaretleri ile övünen erkekler, siz neden sokağa çıkmıyor ve eylemlere katılmıyorsunuz?"

Esmâ, ilk günden itibaren sokağa çıkan ve ayaklanmanın her safhasında yer alan, günlerce Tahrir Meydanı'nda sabahlayan binlerce Mısırlı kadından sadece birisidir. Eylemlerde hep en önde yer aldığı, kitlelere sloganlar attığı ve polis karşısında korkusuzca durduğu için ünü tüm Mısır'a yayılmış durumdadır. Ayaklanmanın sürdüğü 18 gün boyunca Mısır'da Esmâ gibi binlerce kadın, erkeklerle birlikte polisi püskürtmüş, bölgelerini ve ayaklanmayı korumak için ellerinde sopalarla, demir çubuklarla sokaklarda, meydanlarda nöbet tutmuşlardır.

Mısır'da, ayaklanma esnasında katledilenlerin anneleri, halkın talepleri karşılancaya kadar cenazelerini kaldırmayacaklarını ve cenaze töreni düzenlemeyeceklerini ilan etmiştir. Çocukları polis tarafından dövülen, yaralanan veya öldürülen anneler sokaklara çıkmış ve Mübarek defolana kadar evlerine geri dönmemişlerdir. Mübarek'in devrildiği Cuma günü Tahrir Meydanı'ndaki kalabalıkların içinde yer alan Soheir Sadi, yanında kızıyla birlikte cesurca bağırıyordu: **"Ey Mübarek, özgür Mısır'ı dinle ve defol!"** Bu slogan tüm Mısır'da özellikle kadınların attığı başlıca sloganlardan biri olacaktı.

Yoksul bir emekçi kadın olan Sadi, neden meydana olduğunu şöyle anlatacaktı: **"Buraya, tıpkı diğer Mısırlıların yaptığı gibi hakkımı aramaya geldim. Evim kira. Karnum doğru dürüst doymuyor. Çocuğumun geleceği ne ola-**

19 Aralık direnişi ve katliamı unutulmadı!

11 yıl önce 19 Aralık'ta siyasi tutsaklar düşmana hapisanelerde devrimci iradenin teslim alınmayacağına can bedeli haykırdılar. Ve o günden bugüne 19-22 Aralık katliamı tarihe aynı zamanda F tiplerine karşı devrimci direniş olarak kazandı.

19-22 Aralık faşist TC'nin saldırısına karşı hem hapisaneler hem de dışarıya direnişin sergilendiği tarih olarak kayda geçti. Bugün hala sorumluların yargılanması için mücadele devam ediyor.

İSTANBUL

* **Bayrampaşa: Tecride Karşı Mücadele Platformu** (TKMP) bileşenleri Sağmacılar Metro Durağı'nda toplanarak, buradan Bayrampaşa Hapishanesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

Hapishane önünde yapılan açıklamada 19 Aralık katliamı lanetlenerek, tutsaklara yönelik saldırıların bugün de sürdüğüne dikkat çekildi. Eylemde BDP İstanbul milletvekili **Sırrı Süreyya Önder** de kısa bir konuşma yaptı ve etkinlik hapisane önüne kızıl karanfiller bırakılarak sonlandırıldı.

* İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, Tutuklu Aileleri İle Dayanışma Derneği (TUAD-DER) ve TUYAB, 19 Aralık Katliamı'nın yıldönümünde İstiklal Caddesi Tünel Meydanı'nda bir araya geldi. "19 Aralık'ı unutmadık, unutmayacağız" pankartı açan yüzlerce kişi, 19 Aralık katliamında yaşamını yitirenlerin fotoğraflarını taşıdı.

Taksim Meydanı'nda son bulan yürüyüşün ardından konuşan İHD İstanbul Şube Başkanı **Abdülbaki Boğa**, dönemin sorumlularının hala adalet önüne çıkarılmadığını ifade etti. Anma, Adalılar Grubu'nun söylediği marşlarla son buldu.

Okmeydanı: 18 Aralık Pazar akşamı **ESP**, **Partizan**, **DHF**, **Köz** ve **SODAP** üyeleri Okmeydanı Dikilitaş Parkı'nda bir araya gelerek bir eylem düzenlediler. "19 Aralık'ı Unutmadık, Unutturmayacağız" pankartı açarak yürüyüşe geçen kitle, eylemi Sağlık Ocağında önüne geldiğinde yapılan açıklamayla sonlandırdı. (**Okmeydanı Partizan**)

Sarıgazi: Sarıgazi YDG olarak 19 Aralık günü Mehmetçik Lisesi'nde, okul duvarına "Devrim şehitleri ölümsüzdür" yazıldı. Yine aynı gün içerisinde okul binalarından atılan ve "Zulmün olduğu yerde isyan etmek meşrudur" yazılı kuşlamalarla okul çıkışında yapılacak

olan yürüyüşün çağrısı yapıldı. Kuşlamaların ardından okul duvarına asılan "19 Aralık katliamı unutulmayacak-YDG" yazılı pankart okul idaresi tarafından erken görülünce pankartımız amacına tamamı ile ulaşamadı. Okul zili'nin çalması ile okul etrafına gelen Çevik Kuvvet araçları ve onlarca sivil polis, öğrenciler üzerinde psikolojik baskı uygulamaya çalıştı. Okul önünde bir araya gelen grup alkışlar ve sloganlarla yürüyüşe başladı. Açılan pankartta "Bugün günlerden isyan, direniş, zafer! 19 Aralık katliamını unutma" yazıyordu. Eylem Demokrasi Caddesi'nde okunan basın açıklamasıyla son buldu. YDG'nin örgütlediği eyleme Demokratik Gençlik Hareketi de destek verdi. (**Sarıgazi YDG**)

İZMİR

Karşıyaka: 18 Aralık Pazar günü Karşıyaka dolmuş duraklarında toplanan devrimci kurumlar, buradan iskele önüne kadar bir yürüyüş yaptı. Yapılan açıklamanın ardından saygı duruşunda bulunuldu. Son olarak şiir dinletisi ve marşların söylendiği anma etkinliğini **BDSP**, **DHF**, **Alnteri**, Devrimci Hareket, **ESP** ve **Partizan** örgütlerken **DİP**, **EÖC**, **Köz** ve **Kaldıraç** destekçi olarak katıldı.

Buca: Operasyonların yapıldığı hapisanelerden birisi olan Buca Hapishanesi önünde önce basın açıklaması yapan kurumlar daha sonra hapisanenin giriş kapısı önüne giderek "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganı eşliğinde içeriye karanfil attı. Ardından kitle İHD'nin yaptığı basın açıklamasına katıldı.

AMED

* Meşalelerle yapılan yürüyüş ACZ Plaza'nın önünde son buldu. Burada yaptığımız basın açıklamasında Maraş ve 19 Aralık katliamlarının katillerinin yargılanacağı yerde bunları teşhir edenlerin yargılandığından söz edildi. Eylemi devletin F Tiplerinde devrimci, yurtsever tutsaklara ve Kürt halk önderi Abdullah Öca-

lan'a tecrit uygulamakta sınır tanımadığına, bu tecrit politikasını protesto ettiğimizi ve buna karşı her şekilde mücadele edeceğimizi dile getirerek sonlandırdık.

* Dicle Üniversitesi'nde DÜO-DER, DGH, SGD ve YDG olarak düzenlediğimiz 19 Aralık katliamı ve direnişi paneli öncesi 4 günlük boyunca bildiri dağıtımı ve resim sergisi yaptık. 22 Aralık günü, Fen Edebiyat Fakültesi'nde yapılacak panel öncesinde ÖGB'nin engellemeleleriyle karşılaştık. Fakülte öğrencisi dışında kimseyi almayacaklarını söyleyip öğrencileri kimlik sorgusuna maruz bırakmaya çalıştılar. Bu faşist tutumların altında kalmayarak panele gelen arkadaşları içeri almayı başardık. Panel öncesi fakülte içinde sloganlar eşliğinde kısa bir yürüyüşle öğrencileri panele davet ederken diğer taraftan da işbirlikçi ÖGB görevlilerini teşhir ettik.

ANKARA

Sakarya'dan Yüksel Caddesi'ne gerçekleştirilen bir yürüyüşle şehitler anıldı. **BDSP** ve **Partizan**'ın örgütlediği yürüyüşte "19 Aralık Katliam-Direnişini Unutmadık! Unutturmayacağız! **BDSP-PARTİ-ZAN**" yazılı ozalit açılırken, eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Yürüyüş sonunda Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme **Odak**, **DHF** ve **Düşünceye Özgürlük Girişimi** de destek verdi.

BURSA

19 Aralık akşamı Kent Meydanı'nda; **Partizan**, **BDSP**, **ESP**, **SODAP**, **SDP** tarafından örgütlenen, BDP ve EMEP'in desteklediği bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Katliamda yaşamını yitiren devrimci tutsakların fotoğrafları taşındığı eylemde "19 Aralık katliamını unutturmuyacağız: hesabını soracağız" yazılı pankart açıldı.

ÇANAKKALE

17-20 Aralık'ta çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. **Ekim Gençliği**, **DGH** ve **YDG** tarafından örgütlenen bu süreçte bildiri dağıtımı ile kitle çalışması yürütüldü. 20 Aralık günü Belediye Sosyal Tesislerinde sinevizyon gösterimi, İHD adına **Hayrettin Pişkin** ve üç kurumun konuşma yaptığı panel gerçekleştirdik.

YDG olarak hapisanede tedavi sürecinin engellemesinden dolayı kaybettiğimiz **Suzan Zengin** yoldaşımıza değindik.

ESKİŞEHİR

Anadolu Üniversitesi'nde "19 Aralık

katliamını unutmadık, unutmayacağız! Hesabını soracağız!" şiarıyla HDK gençliği, DGH, Ekim Gençliği ve DPG'nin örgütlediği eyleme biz de YDG olarak destek verdik.

Eylem öncesi kampüs girişine "19 Aralık Katliamını Unutmadık unutmuyacağız" şiarlı ozalitimizi asarken, yerleşkede yaygın bir şekilde kuşlama yapıldı.

Saat 12.30'da Yunus Emre Kampüsü girişinden yemekhaneye gerçekleştirilen yürüyüşün ardından yemekhaneye gelindiğinde basın açıklaması okundu ve Eskişehir Hamamyolu'nda gerçekleştirilecek eyleme çağrı yapılarak sonlandırıldı.

Hamamyolu'nda yine aynı şiarla gerçekleştirilen eylemi **Alnteri**, **BDSP**, **DHF**, **EHP**, **HDK**, Eskişehir Halkevi ve **ÖDP** örgütlerken biz de **YDG** olarak eyleme destek verdik. (**Eskişehir YDG**)

BERLİN

Mehrighof Toplantı Salonu'nda **18 Aralık Pazar** günü bir anma toplantısı düzenlendik. **Partizan** olarak düzenlediğimiz anma toplantısını iki bölüm halinde ele aldık. Birinci bölüm film ve ikinci bölümse 19 Aralık sürecinin değerlendirilmesi ve tartışma idi. (**Berlin Partizan taraftarları**)

ULM

Ulm DEKÖP olarak düzenlediğimiz panele Av. Meral Hanbayat, Avrupa Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi temsilcisi, Yek Kom ve ATİF temsilcisi katıldı. (**Ulm ÖG okurları**)

İSVİÇRE-ZÜRİH

Şehitler "19 Aralık Katliamını Unutmadık, Unutmuyacağız" şiarıyla 200'e yakın bir kitleyle anma yaptık. **FEKAR**, **İTİF**, **İDHF**, **İGİF** ve **BİR-KAR**'ın çağrısıyla 18 Aralık günü Zürih Kürt Kültür Derneği'nde düzenlenen anma saygı duruşu ile başladı.

Platform adına yapılan konuşmanın ardından Platform tarafından hazırlanan 19 Aralık sürecinin anlatıldığı sinevizyon gösterimi izlendi.

* 24 Aralık 2011 tarihinde Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi, Avrupa Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi tarafından 19 Aralık ve Maraş katliamı paneli gerçekleştirildi. Maraş katliamının 33. ve 19 Aralık'ın 11. yıldönümünde konuşmacılar bu katliam süreçlerini hatırlatırken, aynı zamanda, özellikle hapisanelerde gerçekleşen direnişleri de hatırlattı.

Galatasaray'da gözyaşının rengi yok!

251. Hafta

İstanbul: Cumartesi Anneleri'nin eyleminin bu hafta Fas'tan Arjantin'e misafirleri vardı. İlk olarak gözyaşları içinde konuşan Faslı **Fatma Elboi**, kendisinin diktatörlük rejimi tarafından gözaltına alınarak 73 gün işkenceye kaldığını ve ailesinin yoğun çabasıyla kay-

bedilmekten son anda kurtulduğunu belirterek, "Gözyaşlarımız aynı" dedi. Konuşmakta güçlük çeken Elboi, "Fas'ta annelerimizin bizim için verdiği mücadeleyi hatırladım. Üzerinde zaman geçse de coğrafya değişse de acılar aynı. Kadınların cesaretidir bu mücadeleyi yüksele" diye konuştu.

Elboi'nin ardından ise yine gözyaşları arasında sözü Arjantin'in darbe döneminde meşhur işkencehanelerinde

Olimpia Garajı'nda işkence gören aktivist **Maria Mendizaba** aldı. Mendizaba, Arjantin'de kaybedilen insanların fotoğraflarıyla Cumartesi Anneleri'nin taşıdığı fotoğrafların birbirine ne kadar benzediğini gördüğünü söyledi.

352. Hafta

Kayıplarını devletten soran anneler, özgür basın emekçilerinin tutuklanması da protesto etti. Bu hafta Aralık

1994'te kaybedilen **İbrahim Bahçeci**'nin fotoğrafları ve çizdiği karikatürler konuldu. Açıklamada, 23 Şubat 1995 tarihinde gözaltında kaybedilen **Murat Yıldız**'ın annesi Hanife Yıldız konuştu. "Sesimiz kulağımız olan gazeteciler gözaltında, derhal serbest bırakılsınlar" diyen Yıldız, "Basın emekçileri 16 yıldır acılarıyla, üzüntüleriyle, emekleriyle Galatasaray Meydanı'nda. Asıl suçlu olan başbakanıdır, Meclis'te oturandır" dedi.

Bir tiyatro oynanıyor!

Neredeyse "adaleti" karşısında "secdeye duracağımız" bir süreçte, devlet yine numarasını yapıp maazallah yaşamamızın olası olduğu "ideolojik sapmayı" en başından bertaraf etmiş oldu! Hopa tutuklularının, onların ardından "kaos timi" adı altında Ankara'da tutuklanan öğrencilerin serbest bırakılmasıyla kendimizden geçip "yaşasın adalet" diye ortalığı inletmeye niyetlenmiştik ki, 7 özel hareketçinin serbest bırakılmasıyla "maskeli baloya" faşizm balansı bir çırpıda yine/yeni/yeniden çekiliverdi!

Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi, Susurluk hükümlüsü Ayhan Çarkın'ın faili meçhul cinayetlerle ilgili itirafı üzerine tutuklanan ve aralarında İbrahim Şahin'in de bulunduğu 7 özel hareketçi için tahliye kararı verdi. Ankara'da 1994 yılında işlenen dört ayrı faili meçhul cinayetle ilgili yürütülen soruşturma kapsamında Susurluk hükümlüsü Ayhan Çarkın'ın ifadeleri doğrultusunda tutuklanan eski özel harekât polisleri **Seyfettin Lap, Enver Ulu, Ayhan Akça, Ayhan Özkan** ve **Uğur Şahin** ile özel harekâtçıların müdürü olan **Ahmet Demirel** ve **İbrahim Şahin** tahliye edildi.

Ancak eli kanlı azıllı faşist İbrahim Şahin'in Ergenekon davası kapsamında hakkında tutukluluk kararı olduğu için tahliyesi gerçekleştirilmedi.

"Kullan-at" maşaların son sürümlerinden Ayhan Çarkın'ın döktürdüğü incilerin en parıldayanlarından olan Mehmet Ağar ve İbrahim Şahin iken; Mehmet Ağar hakkında zoraki yargılama sü-

reci başlatan yargı erki, İbrahim Şahin hakkında ise "**somut delil olmadığı, iddiaların tümünün soyut bir niteliğe haiz olduğuna**" kanaat getirdi!

Duy da inanma! Puşi takmayı örgüt üyeliği için yeterli somutlukta bir kanıt olarak değerlendiren, 40'a yakın avukatın hukuki çerçevede müvekkilleriyle yaptıkları görüşmeleri "illegal" ilan edip, avukatları tutuklayan, yan yana bir parkta oturmayı hiç tereddüt etmeden "kan kokan eylem hazırlığı içinde olma" sayan, saçını kestirmeyi "bir çeşit suçlu psikolojisi olup, kılık değiştirme biçimidir" diye yaftalayan, flama sopalılarıyla tankların tomsomların bir yığın kolluk kuvvetinin, canına kast edilebileceğini düşünen devletin/bu devletin yargı erkinin "Çok Özel Harekatçıların Katliamları" davasında hangi soyut denizin dehlizlerinden kimlerle cilveleşip, ne yanlara göz kırptığı aşikar değil midir?

Devrimci, demokrat ve yurtsever çevrelerden oluşan muhalefetin ve oluşturulan baskının bir sonucu olarak arda verilen tahliye kararlarına adeta misilleme niteliğinde yargı cephesinden yükseltelen "katilleri aklama" kararı devletin özünü su yüzüne çıkarmak noktasında göz doldurdu! Bu kararlar bir yandan devrimci, yurtsever ve demokrat çevrelere "**sizi saldıktan sonra da katillerinizi peşinize yolladık**" mesajı verirken; bir yandan da adeta sistemin karanlık yüzünün sembollerinden olan "Özel Harekat Dairesi" adlı ölüm makinesinin aklanmasıyla, özlerini iştigal

eden faşist dokudan zerre kadar taviz veremeyeceklerini gösterdiler. Ulusal Hareket'e ise bu arenadan tutuklama/katledilme/fişleme dışında bir pay düşemedi! AKP hükümeti bu yargı sürecini de klik çatışmasında bir mevzi kılıp artı puanları hanesine yazmayı yine başardı! "Yargısız infazlar" davasından soyut deliller gerekçesiyle tahliye edilen Şahin'in, Ergenekon davası kapsamında tutukluluğu devam ediyor! Bir taştan yedi artı bir kuş!

Tahliye kararını değerlendiren BDP Ağrı milletvekili **Pervin Buldan**, "**Ayhan Çarkın verdiği ifadelerle karanlık bir döneme ışık tuttu. Belki vicdan azabından belki başka bir gerekçeden ama verdiği ifadeler önemli. Üstelik yaptığı açıklamalarla daha tutuklanması gereken isimler de var. Bunların başında Mehmet Ağar, Tansu Çiller ve Süleyman Demirel geliyor. Basında da sıkça yer aldı. Demirel'in, öldürülecek Kürt listesinden bilgi sahibi olduğu eski siyasetçiler tarafından açıklanıyor. Tahliyelerin olması yerine karanlık dönemin üstüne gitmek için yeni tutuklamalar olmalıydı**" dedi.

Havada uçan her listede mühürle, imzasıyla, açık/zımnı kabulüyle, onayıyla bu devletin olduğu apaçıktır. "**Egemenler, bir tiyatro oynuyorlar**" önermesinin en pespaye, en ele yüze bulaşmış hallerinden birinin süreci ifade ettiği ortadadır.

Son salvolarıyla tümünden ezilen emekçi halkımıza yöntemlerinin farklılaşmakla birlikte, özde hiçbir şeyin değişmediğinin mesajını vermektedirler. Yanıt ise bir bu kadar net olmalıdır; "**barikatlar güçlenecek, karşı koyuş örgütlenecek ve her şey illa ki değişecektir!**"

Taraftar marşı Herne Pêş melodisi çıkınca

Bucaspor'un **Poşulular** adlı taraftar grubunun sözlerini yazdığı ve söylendiği ilk günden bu yana Bucaspor tribünlerinin dilinden düşürmediği "Vasiyet" adlı marşın melodisi, sözlerini Kürt şair Cigerxwin'in yazdığı, bestesi Şivan Perwer'e ait ve birçok sanatçı, grubun seslendirdiği "Herne Pêş" adlı marşın melodisi çıkınca diğer bir taraftar grubu Sıçanköylülerin lideri ve Bucaspor Taraftarlar Derneği

başkanı Evren Yiğit, takımın facebook sayfasında, Vasiyet'in bundan sonra Bucaspor tribünlerinde söylenmeyeceğini açıkladı. Açıklamada "**Bucaspor'umuzun tribününde yeni bestelenmiş olan Vasiyet adlı bestenin Kürdistan denilen ama hayatta var olmayan ve de olmayacak olan yerin marşına çok yakın olduğu için yasaklanmıştır ve bir daha söylenmeyecektir**" gibi ifadelerle marşın yasak-

lanmasının ırkçı sebebini belirtti.

Dernek başkanı Yiğit, marşın yasaklanmasıyla ilgili açıklamayı yaparken bazı gerçekleri fark edememiş görünüyor. Bir Kürt ve Kürdistan gerçekliğinden bahsettiğimizde artık öyle çok uzaklara gidip, "rüyanızda görürsünüz" heyecanıyla tepki verilmesine gerek yok, çünkü Herne Pêş'in melodisini Vasiyet'te kullanan taraftarlar çeşitli sebeplerle yerinden yurdundan edilmiş ve İzmir'de yaşamaya çalışan Kürt gençleri.

"Para değil, sesimize kulak ver!"

Kartal: Başlarına ne geldiği, nasıl sokaklara düştükleri bilinmez. Kimilerine **kor-kunç**, kimilerine **zavallı** görünür sokak çocukları. Herkesin olduğu gibi sokak çocuklarının da başı devletin polisiyle dertte. Kariyer adına puan toplamak için sokak ortasında infazı meşru gören katiller, sokak çocuklarına sokakta yattıkları için ceza kesiyor. Konuya ilişkin Şefkat-Der sokak çocukları ile birlikte bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Çocuklar, puantaj sistemiyle çalışan polisin kredi doldurabilmek için her fırsatta kendilerini gözaltına aldığını dile getirdi.

Şefkat-Der Başkanı **Hayrettin Bulan**, sokak çocuklarının bazılarının toplam 20-30 bin lira cezasının bulunduğunu ifade etti.

Bir kez daha "adalet"!

Kartal: Kürt illerinde taş atan çocuklara yaşlarının on katı ceza verilirken, Hrant Dink'in katili Ogün Samast'a da "**suça sürüklenen bir çocuk**" olduğu için önce ağır ceza muafiyeti sağlandı sonrasında ise örgüt üyeliği cezasından tahliye edildi.

Çağlayan'daki İstanbul 2. Çocuk Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmaya katılan Dink ailesi ve avukatları mahkemede 5 yılda bir silinmekte olan TİB dinleme kayıtlarına tedbir konulmasını talep etti. Ancak mahkeme heyeti bu talebi reddetti. Samast'ın avukatı

Samast hakkında 4 yıl 11 aydır tutuklu bulunduğunu, örgüt üyeliği suçundan ceza verilse dahi yatacağı sürenin tutukluluk süresinden fazla olmayacağını öne sürerek tahliyesini talep etti. Mahkeme heyeti de bu talebi itirazsız kabul etti. Öte yandan mahkeme 2004 yılında Hrant Dink'i İstanbul Valiliği'ne çağırarak **tehdit eden MİT** elemanları Özel Yılmaz ve Handan Selçuk hakkında Dink ailesi tarafından açılan davayı "**kovuşturmaya yer olmadığı**" gerekçesi ile iptal etti.

Festus Okey davası sonuçlandı

İzmir: 20 Ağustos 2007'de gözaltına alınan ve Beyoğlu Polis Merkezi'nde öldürülen Festus Okey ile ilgili dava sonuçlandı.

Okey'in ölümüne sebep olan polis 4 yıl 2 ay hapse çarptırıldı. Ancak bunun üçte ikisini hapiste geçirecek olan **Cengiz Yıldız**, 33 ay sonra serbest kalacak. Mahkeme karara şerh düşerek cezanın para cezasına çevrilmesini ve ertelenmesini de istedi.

Duruşmanın ardından Okey ailesinin avukatlarından **Alptekin Ocak** ve **Göçmenlerle Dayanışma Ağı** bir açıklama yaptı. Verilen cezanın yetersiz olduğunu belirten Ocak, olayın sorumlusunun bir polis olmadığını, Okey'in devlet denetimi altında öldürüldüğünün altını çizdi. Ve ailenin devletten özür beklediğini kaydetti. Aile ve avukatlar davayı AİHM'e taşıyacaklarını belirtti.

Tam da bu gelişmenin yaşandığı günlerde ortaya bir de kamera kaydı çıktı. Ki bu kayıt Festus Okey'in yürüyerek girdiği Emniyet'ten sadece 19 dakika sonra sedye ile çıkışını gözler önüne seriyordu. Kayıtlarda sedyede ki Okey'in başında ise katili Cengiz Yıldız görülüyor.

Yozlaşmaya karşı örgütlenelim!

Devlet baskısıyla, zulümüyle, katliamcı yüzüyle bizi parçalamaya çalışsa da başarılı olamadı. Şimdi de yozlaştırma politikalarıyla teslim almaya, halkın birliğini, dayanışma duygusunu bozmaya çalışıyor. Halkın ve devrimcilerin dayanışmasıyla kurulan mahallemizde son yıllarda giderek artmakta olan yozlaşma tüm çıplaklığıyla gözler önündedir. Biraaneler yaygınlaşıyor, uyuşturucu ve hırsızlık durmadan artıyor. Çeteleşme, mahallemizde halkın günlük yaşamında karşılaştığı önemli sorunlardan biri haline aldı. Gençlerimizde özenti geliştirilmekte, çeteleşme ve çürümenin bataklığına çekilmek istenmektedir.

Mahallemizde yozlaşmayı, uyuşturucuyu, hırsızlığı, fuhuşu yaratan da koruyup kollayan da **devlettir**. Yozlaştırma saldırısı bir devlet politikasıdır. Devlet böylece halkın birliğini bozmaya, kişiliksizleştirerek kendisine karşı çıkmayan insanlar yaratmaya çalışıyor.

Mahallemize iyice yerleşmeye çalışan uyuşturucu satıcılarını, hırsızları ve çeteleri barındırmayalım. Dükkanlarımıza almayalım. Bilelim ki bugün bunları barındırırsak yarın daha kötüsüne kapı açmış oluruz. Mahallemize sahip çıkalım, devletin yozlaştırma politikasına karşı duralım!

Bir kez daha haykırıyoruz ki tarihinin kültürüne ve haklı mücadelemize sahip çıkacağız! Yozlaşmaya ve çeteleşmeye geçit vermeyeceğiz!

(**Gülsuyu ÖG okurları**)

Devrimci tutsaklar da açlık grevinde

Hapishanelerde bulunan 8 bin PKK ve PAJK'lı tutsağın 1 Aralık'tan beri başlattığı dönüşümlü süresiz açlık grevine devrimci tutsaklardan destek eylemleri örgütleniyor. Hapishanelerde bulunan TKP/ML, MLKP, MKP ve TKEP/L davası tutsakları da süresiz açlık grevine destek vermek amacıyla 3 günlük açlık grevi yaptılar.

PKK ve PAJK'lı tutsaklar tarafından "1- Önder Apo üzerindeki tecride son verin; 2- Önder Apo'nun, özgür hareket, sağlık ve güvenlik şartlarını yerine getirin; 3- Savaş suçu olan ve tüm dünyada yasaklanmış olan, kimyasal silah kullanımına son verin, savaş hukukuna uyun; 4- Sivil-savunmasız insanlarımız üzerinde gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklama terörünü sonlandırın; 5- Kurumlarımız ve insan hakları savunucuları-aydın ve yazarlar üzerindeki süre avından vazgeçin" şeklindeki taleplerle 1 Aralık'ta tüm hapishanelerde başlatılan dönüşümlü süresiz açlık grevi devam ediyor.

Bu talepleri desteklediğini belirten devrimci tutsaklar da 15 Aralık'ta 3 günlük açlık grevine başladıklarını duyurdular. Tüm hapishanelerde bulunan TKP/ML, MLKP, MKP ve TKEP/L davası tutsakları askeri ve siyasi operasyonların son bulmasını ve PKK lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin sonlandırılmasını talep ediyorlar.

Erzurum'da da destek eylemi: Erzurum H Tipi Hapishane'den gazetemize ulaşan bilgiye göre TKP/ML tutsağı **Mulla Çakaroglu** ve beraber kaldığı Abidin Kahraman, Mehmet Yamaç, Ali Abbas Yılmaz ve CebraİL Çakto da 19 Aralık katliamına denk gelen günlerde, katliamı kınamak ve PKK ile PAJK tutsaklarının yaptığı açlık grevinin taleplerine destek vermek için 3 günlük açlık grevi yaptılar.

Yasaklar diyarı hapishaneler

İstanbul: Türkiye'deki hapishaneler adeta yasaklar diyarına döndü. İkinci battaniye, kırmızı renk, çiçek yetiştirmek, kitaplık ve daha bir sürü şey yasak. İHD İstanbul Şubesi bu yasaklara 17 Aralık günü Galatasaray Lisesi önünde "**Kanayan yaramız hapishaneler**" konulu performans gösterisi yaparak dikkat çekti. Gösteride tutsakların dışarıya mektuplar yazarak anlattıkları yasaklar canlandırıldı. Tiyatroda yayınlarla, renklere, top atarak haberleşmeye, sevkler, çiçek yetiştirmenin yasak olduğuna ve bu durum karşısında tutsakların aldığı tavra vurgu yapıldı.

Örgütsel haberleşme kanısıyla...

Tutsakların en önemli iletişim ve sosyal paylaşım aracı mektuplar-fakslara hapishane idareleri tarafından keyfi, hukuksuz engellemeye takılıyor. İşte bu keyfi "kanı"ya bir örnek: Tekirdağ 2 Nolu F Tipi'nde kalan **Muhammed Akyol**'un gazetemiz çalışması **Toğay Okay**'a yazdığı fakstaki "sadece biraz karnımız aç" ifadesi, idarenin "örgütsel haberleşme" paranoyasına takıldı. İdare hızını alamayacak bu ifade ile "örgütsel propaganda" yapıldığını da iddia etti.

DEĞİŞEN YILLAR, DEĞİŞMEYEN UYGULAMALAR...

F tipi tecrit hapishanelerle 11 yılı aşkın bir süredir devrimci tutsaklara dayatılan kimliksizleştirme, teslim alma ve katletme politikası hızından bir şey kaybetmeksizin sürdürülüyor.

F tipi tecrit saldırısının ortaya çıkarıldığı bilanço; iletişim ve görüş yasaklarıyla, yayınların verilmemesiyle, disiplin cezaları ve tedavi hakkının engellenmesiyle, sürgün sevkler, işkence ve keyfi uygulamalarla ağırlaşarak devam ediyor. Bütün bu saldırılar sadece devrimci tutsakları hedef almakla kalmıyor tutsak yakınlarını da doğrudan etkiliyor.

2011 yılı boyunca da devrimci tutsaklar açısından F tipi tecrit uygulamalarının oluşturduğu tabloda bir değişiklik yaşanmadı. "**Örgütsel iletişim**", "**örgütsel amaçlı haberleşme**" vb. gerekçelerle tutsakların gönderdiği ve tutsaklara gelen çok sayıda mektup ve faks keyfi bir şekilde verilmedi ya da karalanarak okunamayacak hale getirildi. Tutsakların bu keyfi uygulamaları konu ettikleri dilekçeler ya kaybedildi ya da reddedilerek sonuçsuz bırakıldı.

Telefon hakkı "mesai bitti" vb. gerekçelerle gasp edildi. Görüş yasakları ve onur kırıcı aramalar da keyfi uygulamaların değişmez tablosunu oluşturdu. Açık görüş, telefon görüşmesi, haftalık kapalı görüşme, mektup alma-gönderme, kütüphane, arkadaş görüşü gibi tecridin etkisini azaltacak imkanlar, disiplin uygulamalarıyla kısıtlandı, disiplin cezaları keyfi olarak verilmeye devam etti. Tutsaklar dergi, gazete, kitap ve talep ettikleri çeşitli ihtiyaçlardan yine keyfi gerekçeler oluşturularak mahrum bırakıldı.

Basın savcılığınca "tedbir altına alınmamış", hakkında yasaklama veya toplatılma kararı verilmemiş yayınlar bile hapishaneye keyfi biçimde alınmadı. Genel aramalarda -ki çoğuna jandarmanın da iştirak ettiğini ve fiziki saldırıların olduğunu unutmadan- tutsaklar havalandırmaya zorla çıkarıldı, eşyalarına el konuldu ve hücreler dağıtılarak yıldırma ve sindirme politikası her fırsatta hayata geçirilmeye çalışıldı.

Yeni tutuklananlar, hapishaneye girişte çırlıçıplak soyularak arandı, arama-

da fiziksel güç kullanıldı, tutsaklar tehdide ve hakarete maruz kaldı. Tutsakların hücreleri zorla değiştirildi ve bu keyfi uygulamalara karşı koyan tutsaklar hakkında soruşturma açıldı, disiplin cezaları verildi. Dilekçe hakkı engellenerek infaz idaresine, savcılığa, mahkemelere veya parlamento komisyonlarına verilecek dilekçelere ya sansür uygulandı ya da dilekçeler kayboldu, akıbetleri hakkında bilgi verilmedi. İnfaz hakimleri de hapishane idaresinin tüm uygulamalarını **onayladı**, tutsakların başvurularını **reddetti**.

2011 yılında da tutsakların sağlık hakkı gasp edilmeye devam etti. Hastane doktorları kapsamlı muayene yapmadı, hastalarla doktor yalnız bırakılmadı, tutsakların kelepçeleri açılmadı. Durumu ağır olan tutsaklar **ölüme terk edildi**, tahliye edilmedi. Hücrelerde yaşamını tek başına sürdüremeyecek durumda bulunan hasta tutsaklara hücre cezaları verilerek tek kişilik hücrelerde tutuldu ve ölüme davetiye çıkartıldı.

Ağırlaştırılmış müebbetliklerin tek kişilik hücresinde yaşamı yeniden örgütlenme çabası "zor"la karşılık buldu. Sohbet hakkı gasp edilmeye devam edildi.

Fiziki şiddet ve işkence devam etti. Hem hücrelerde hem de mahkeme dönüşlerinde sık sık saldırılar meydana geldi. Birçok F tipinde disiplin cezası olan "**süngerli oda**" uygulamasında da fiziki şiddet kullanıldı. Nakil ve sevk esnasında kullanılan ring araçları sağlıksız ve insan nakline hala elverişli değil. Tutsakların saatlerce bu araçların içerisinde tutulmasında da değişiklik olmadı.

Yatacak yer kalmadı!

2011 yılında hapishaneler cephesinden değişen bir durum yokmuş gibi görünebilir. Fakat yukarıda saydığımız tüm yapılan ve yapılmayan şeyler bu sene daha bir ivme kazandı. Sürgün sevkler arttı, tutsaklar istekleri dışında başka

yerlere götürüldüler. Devlet bu sene öyle bir pervasızca saldırıp tutukladı ki, artık hapishanelerde yatacak yer kalmadı. "KCK Operasyonu" adı altında aydınlar, sanatçılar, öğrenciler, akademisyenler, avukatlar, insan hakları savunucuları tutuklanarak hapishanelere kondu. Nisan ayında açıklanan verilerde 120.000 tutsak görünürken, yılın son aylarına geldikimiz şu günlerde bu sayı 140.000'nin üzerine çıktı.

2011 yılında hapishanelerde 31 tutsak yaşamını yitirdi. Hapishanelerden işte çarpıcı birkaç örnek:

* 16 Eylül'de Van'dan İstanbul'a tutsak nakli gerçekleştiren hapishane nakil aracı park halindeyken yandı, 5 tutsak ring aracı içerisinde yanarak yaşamını yitirdi.

* Hiçbir delil olmaksızın 2 yıl hapishanede tutulan, bu süreçte rahatsızlanan ve tedavi hakkı sürekli olarak engellenen **Suzan Zengin** tahliye olmasından kısa bir süre 12 Ekim'de yaşamını yitirdi.

* Kanser hastası **Mehmet Aras**, tahliye edilmeyerek, tedavi hakkı engellenerek 18 Aralık'ta öldürüldü.

* Yıllardır özel bir tecrit uygulamasına maruz bırakılan **Abdullah Öcalan**, 5 ayı geçkin bir süredir, keyfi bir şekilde avukatlarıyla görüştürülmüyor.

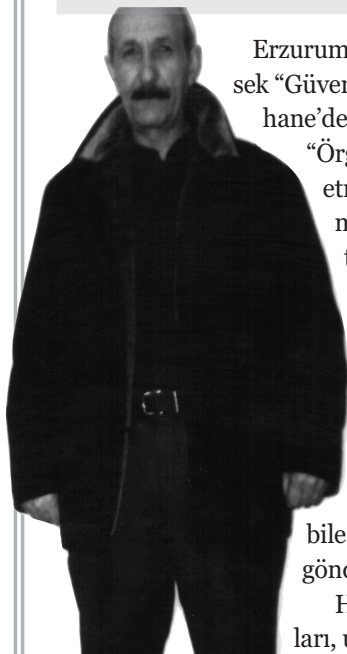
* Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishane'de kalan ve yargılandığı davadan aldığı 10 yıllık cezaı yatan hükümlü **Cem Kılıç** tahliye edilmedi. Gerekçe olarak da hapishanede söylediği türküden dolayı karara bağlanmayan disiplin cezası gösterildi.

deren Önder, Aras'ın tahliye edilmesi için Adli Tıp Kurumundan 4 kez aldığı "**Hapishanede kalmasına sağlığı elverişli değildir**" raporunu Adalet Bakanlığına göndermesine rağmen Aras'ın raporları farklı gerekçelerle reddedilmiş, kısaca tüm girişimlere ve çağrılara rağmen Aras, tahliye edilmemişti.

Adalet Bakanlığı'na bağlı Ceza ve Tevkif evleri Genel Müdürlüğü resmi verilerine göre sadece 2011 yılında hapishanelerde ölen tutuklu sayısı son olarak 30'u bulmuştur. Aras bu yıl içinde hapishanede yaşamını yitiren 31. tutsak oldu.

Mehmet Aras'ın cenazesi Iğdır'da doğduğu köyde binlerce kişinin alkışları ve sloganları eşliğinde son yolculuğuna uğurlandı. Aras'ın cenazesi, daha önce korucular tarafından öldürülen eşi ve 5 çocuğunun yanına defnedildi.

TECRİT ÖLDÜRMEYE DEVAM EDİYOR!

Erzurum H Tipi Yüksek "Güvenlikli" Hapishane'de 12 yıldır

"Örgüte yardım etmek" suçlaması ile tutuklu bulunan **Mehmet Aras**, tahliye edilmeyerek ölmelerine göz yumulan diğer arkadaşları gibi bile bile ölüme gönderildi.

Hastane raporları, uzman doktor teşhisleri, insan

hakları savunucularının çağrısı, tüm girişim ve çağrılara rağmen tahliye edilmeyen Aras, **18 Aralık** günü önce mide kanaması geçirmiş ardından kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirmiştir.

Aras için avukatları ve insan hakları savunucuları tarafından Cumhurbaşkanlığı ve Adalet Bakanlığına serbest bırakılması talebiyle defalarca yapılan başvurular sonuçsuz kalmıştı. 4 Ekim 2010 tarihinde Aras'ın avukatı Şaziye Önder tarafından Cumhurbaşkanlığına tahliye edilmesi için yapılan başvurudan yaklaşık 4 ay sonra kaldırıldığı hastanede gırtlak kanseri teşhisi konulmuştu. Cumhurbaşkanlığına hastalık raporları ile birlikte tahliye edilmesi için yapılan başvuru eksik evrak olduğu gerekçesi ile reddedilmişti. Dosyadaki eksiklikleri gi-

19 Aralık'ta Ümraniye'de direniş -3-

Bir mermi de benden aslanım..

19 Aralık'a bugün dönüp baktığımda bizim için tek geçerli yasa **direniş** olarak görülür.

içerde dumanın içinde yoldaşı buluyorum "öleceksek beraber, yan yana ölelim yoldaş" diyorum. Hemen kapının önünde karşılaştığımız MKP'li arkadaşın durumu iyi görünmüyordu. Kafasında patlayan gazdan kötü etkilenmişti. Diğer yoldaşları içerde görmeyince çıktıklarını sanarak bende dışarı çıktım zafer işareti yaparak. O çamurun içinde daha önce çıkanlara, on-on beşer kişilik bekletildikleri yerlere götürene kadar tekme, yumruk ve dipçikle saldırlıyordu.

Kazanan biz olacağız!

İlk ringe binen en fazla copu yiyen oluyor. Her yeni ringe bindirilen tutsak olduğunda tekrar tekrar; sayı 12'ye ulaşana kadar en az on iki sefer "sayım alıyorum" diyerek coplarla vurarak güya sayım alıyorlar. Nöbetleşe oturuyoruz. O gün ringin camının kırık olması, o soğuğa rağmen bir şanstı. Var olan haliyle kendinden geçen dostlar olmuştu.

Dostlardan biri ringde o zor koşullara daha fazla dayanamıyor kendinden geçiyor. Kandıra F Tipi'nin önüne vardığımızda ringden incek olan dosttan askerler önce İstiklal Marşı okumasını istediler. Asker bu sefer bana "İstiklal Marşı'nı okumaya başla" diye emir veriyordu. Geride kalan yoldaşların ve dostların duyacağı bir sesle "İstiklal Marşı'nı da okumam sloganı da atmam" dedim. Soyun dediler, kabul etmedim. Saldırarak kendileri çıkardılar. Sonra saçlarımız kırpma makinesi ile iş-

kence edilerek kafalarımızda yaralar oluşacak şekilde sıfıra vuruldu. Karın yağdığı bir 22 Aralık akşamı o şekilde hücreye atıldım. Dört gün geçmişti. En uzun süren direniş Ümraniye'de yaşanmıştı bu şekilde.

19 Aralık'a bugün dönüp baktığımda bizim için tek geçerli yasa direniş olarak görülür. Öyle ki kendini, bilincini kaybedenler; kendini Paris Komünarlarıyla veya Stalingrad'ta barikatlarda Hitler faşizmine karşı savaşıyor ya da Çin'de işgalcilere karşı Uzun Yürüyüş'te sanacaklardı. Baygınlık geçiren yoldaşlar ve dostlar; örgütlerinin isimlerini bağırıp bu kararlılıklarını göstereceklerdi. Bu şekilde 19 Aralık'ta, ÖO'larında mevzilerimizi kaybetmeler, somut bir kazanım alamamışlarsa da devrimci-komünist iradenin teslim alınamayacağını; ideolojik olarak yenilmezliğini pratikte, direnişimizle bir kez daha göstermiş olduk. Direnişimiz sürüyor ve sonunda kazanan biz olacağız. Çünkü haklı ve meşru olan biziz. Doğru ve yenilmez olan bizim ideolojimizdir. Tarihi yapan halkın örgütlü mücadelesi ve direnişidir. Son nokta olarak sözü büyük ustaya Lenin'e bırakalım:

"Tarih son sözünü söyleyecektir. Gelecek bizimdir."

(Bitti)

(Bir tutsak Partizan)

Uyku bastırıyordu, uyuyan oldu mu gözleri şişiyor, bir daha neredeyse gözlerini açamaz duruma geliyordu. Ağrı ve şişkinlik oluşuyordu. Üst katta, yoldaşlarla konuşup uyutmamaya çalışırken, P-C'li dostlardan bir arkadaş yaralıydı, ara sıra inleyip sayıklıyordu. Her an bayılacak, uyuyacak gibiydi. Yoldaşlarla sohbet edip uyutmamaya çalışırken, yanımdaki bu dostun başını da bacağımın üstüne almış, onunla da konuşup ilgilenmeye-uyutmamaya çalışıyorduk. Sessizlik anında Ahmet Telli'nin "bir mermi de benden/ bir mermi de benden aslanım..." şiirini okumuştum. Şiiri okuyup bitirdiğimde dostlardan İdris de beni coşkuyla gülümseten bir şiir okumuştum. Yanlış anımsamıyorsam bunlar orada okuduğumuz son şiirler olmuştu...

Gazdan, ıslak elbiseden, nefessizlikten, üç buçuk günlük açlık, susuzluk ve uykusuzluktan ayakta durmak çok zordu. Bunca şeye rağmen ayakta duranlar gazdan etkilenmeyenler, bedenleri daha dayanıklı ve daha çok iradesini zorlayanlardı, su biriktiriyor, tedavi ediyorlardı. Kısa bir süre sonra tepemizde dört ya da sekiz delik açıldı. Üç buçuk gün boyunca sürekli "teslim olun" anonsu yapılıyordu, bizler de bunlara "asıl siz teslim olun, askerler; emperyalizme ve işbirlikçilerine hizmet etmeyin sizi kandırıyorlar, emirlerine uymayın" gibi çağrılarla yanıt veriyorduk.

Dört gün boyunca en çok duyduğumuz sesler halay, marş ve özellikle "bu meydanda cengimiz var/er olan meydana gelsin" marşının coşkulu tınısı ve bir de kulaklarımızda sürekli eksik olmayan iş makinelerinin ve askerlerin silahlarının sesiydi.

Son mevzide, bir ara bayılırken öleceğini sanarak olmalı

"Yaşasın partimiz TKP/ML..." şeklinde örgüt sloganımızı atan bir erkek yoldaş, son mevzide biraz daha canlanmıştı. Delikten atılan kartlardan birini sesli okumaya başladı. Bir ana tutsak kızına yazmıştı "ne olursa olsun direnişinizi destekleyip yanınızda olacağım" diye. Kitlede müthiş bir alkış koptu "çok yaşa", "helal olsun" diye bağırıyorlardı. İşte halkımız yanımızdaydı.

"Konuşmak yasak!"

Çatıdan açılan delikten önce gaz bombaları atıldı. Bu yanıcı madde öyle bir şeydi ki vücudumdaki tüm sinirler; damarlar sanki şişmiş, artık dışarı çıkmak vücudumu terk etmek istiyor. Sinirler, damarlar, isyana kalkmıştı sanki...

Slogan atanlar, yere yatanlar, nefes almaya çalışanlar... Nefes almaya çalışan, kapıya yakın olan dostlar ölümden kurtulmak için dış kapıyı açıp kendilerini dışarı atmaktaydılar. Ve ilk çıkanlardan Alp Ata Akçagöz deldikleri çatıda bekleyen zebanilerin korkuyla üstüne açtıkları ateş ile şehit düşüyor. Ve bu şekilde artık kapı açılmıştı, direniş başka mevzilerde devam edecek dışarı çıkılıyor. Dışarı çıkmadan, kapıdan habersiz

Tarihten kısa kısa...

✘ 31 Aralık 1961: İstanbul'da yaklaşık 100 bin işçi grev hakkı için miting yaptı.

✘ 31 Aralık 1962: İşçi sınıfı tarihine kazınacak olan Kavel Fabrikası direnişi başladı.

✘ 7 Ocak 1963: Cibali Tütün Fabrikası'nda 3500 işçi yemek boykotu yaptı.

✘ 11 Ocak 1969: Singer Fabrikası'nda işçilere polis saldırdı; 14 işçi yaralandı. Fabrika bir gün önce (10 Ocak'ta) işçiler tarafından işgal edilmişti.

✘ 1 Ocak 1987: Çin'in Tiananmen Meydanında on binlerce öğrencinin katıldığı büyük bir gösteri düzenlendi. Çin devletinin eyleme yanıtı vahşet oldu.

✘ 4 Ocak 1996: Ümraniye E Tipi Hapishane'de devlet, dört DHKP-C tutsağını katletti.

Evrensel Bakış

31 Aralık 2011: ABD'nin Irak'taki yenilgisinin tarihi

ABD'nin 14 Nisan 2003'te ilan ettiği zaferin ve 1 Mayıs'ta dönemin ABD Başkanı Georghe Bush'un savaşın bittiğini açıklamasının üzerinden yaklaşık 9 yıl geçti. 9 yıl kadar önce kamuoyuna hâkim olan düşünce kolay ve sorunsuz bir zafer kazanıldığı idi. Ancak aradan geçen 9 yılın gösterdiği ABD'nin "kazandığı zafer" in hiç de kolay olmadığıdır.

Her ne kadar bu çekilmeyi Demokratlar "verdiğimiz sözü tutuyoruz" şeklinde açıklarken Cumhuriyetçiler ise "ABD güçlerinin bir kısmının eğitimci olarak kalmasının bir ihtiyaç olduğunu", buradan yola çıkarak Obama'yı "beceriksizlikle" suçlayarak açıklıyorlar. Gerçek ne verdikleri sözü tuttıkları ne de beceriksiz olduklarıdır.

Haziran 2003'te lokal düzeyde ve küçük çapta başlayan direniş, ABD'nin bölgeye dair planlarını etkileyen bir noktaya yükseldi. Her ne kadar Obama "operasyonun" başarıyla sonuçlandığını söylese de hemen hiç kimse buna inanmazken, kendi ülkesinde dahi işgalin tüm yaşananlara değip değmediği tartışılıyor.

ABD'nin resmi rakamlarına göre işgal süresince 4487 ABD askeri ölümlen, 31921'i çatışmalarda olmak üzere 40350 ABD askeri de yaralanmıştır. Buna ABD hükümetine bağlı olarak çalışan "güvenlik şirketi çalışanı" olarak adlandırılan ölen 2097 paralı askeri de eklemek gerekiyor. Tablonun Iraklılar tarafı daha vahim. İşgal süresince çeşitli şiddet olaylarında ölen Iraklıların sayısı 100 bin civarındadır. Her zaman olduğu gibi Irak'ta da bütün resmi rakamlar gerçek rakamların altındadır. İşgalin ABD'ye maliyeti 805 milyar dolar olarak açıklanırken, ABD'nin ekonomisine etkisinin 1 trilyon doları geçtiği rahatlıkla ifade edilebilir.

İşgal süreci de göstermiştir ki ABD esasta başarısız olmuştur. İşgalin başında ülkenin "demokratik" ve "istikrarlı" olacağı vurgularını hatırlayan pek yok. Petrol üretimi ise işgal öncesi seviyeye 9 yılda ulaşamamıştır. Ülkenin savunmasının ise Iraklı kuvvetlerle gerçekleştirilemeyeceğini ülkenin genelkurmay başkanı da ifade etmektedir.

ABD, askerlerini çekmek zorunda kalmıştır. NATO'nun yaptığı açıklamalarda misyonlarının tamamlanmadığı açıklanmış, anlaşmazlıkların çözümünü bekledikleri vurgulanmıştır. ABD, askerlerinin Irak'ta kalması için dokunulmazlık talep etmekte ancak bu talepler Iraklıların reddine çarpmakta. Zaten anlaşmazlığı da bu konu oluşturuyor. Elbette Iraklıların ABD askerlerine ayrıcalık tanıması onların bağımsız bir çizgi izlediğinin kanıtı değildir. Aksine işgal sonrası bölgede artan İran egemenliğinin doğal sonucudur. Bu kesime göre artık ABD askerlerine en ufak bir ayrıcalık tanınmayacaktır.

Maliki'nin Ekim 2011'de Washington ziyaretinde Obama tarafından 2011 sonrası için istenen kalıcı üsler kabul edilmemiş, aynı şekilde ABD'nin bütün girişimlerine rağmen Suriye aleyhine hiçbir açıklama Maliki tarafından yapılmamıştır.

ABD askerlerinin Irak'tan çekilmesinin ABD'nin Irak'ta hiçbir etkisinin olmadığı sonucu çıkarılmamalıdır. Kaldı ki ülkeden silah yoluyla kovulmayan emperyalistler ülkenin siyaseti üzerinde etkisini sürdürecektir. Aynı şey ABD için de geçerlidir. ABD bir yandan askerlerini çekerken öte yandan ABD Büyükelçiliği'nde görevli 15 bin civarındaki sivil personelin Irak hükümetine "danışmanlık yapmak" ve "destek sağlamak" amacıyla Irak'ta bulunması da vurgumuzun haklılığını gösteriyor. Buradan hareketle askeri işgalin, yerini "sivil işgal" e bıraktığını vurgulayabiliriz.

Sonuç olarak ABD, 9 yıllık işgal sürecinde hedeflerine ulaşamayarak esasta başarısız olmuştur. Askerlerinin geri çekilmesinde esas etken de budur. Ancak buradan ABD'nin Irak üzerinde hiçbir etkisi kalmadığını yorumlamak büyük bir hata olacaktır. Irak üzerinde hegemonya mücadelesi önümüzdeki süreçte daha keskin bir şekilde devam edecektir. İran'ın artan egemenliğine karşı ABD de hala önemli noktalarda "sivil" konumlanmasını devam ettiriyor.

Emperyalistlerin çıldırarak mahvoluşa doğru sürüklendiği yıl olarak 2011

"Ortak para birimi şu sıralar büyük bir farkla en önemli risk, üstelik sadece Alman ekonomisi için değil. 2011 yılı büyük olasılıkla euronun kader yılı olacak. Önümüzdeki altı ila dokuz ay içinde İspanya savunulur, kurtarma mekanizmasının inandırıcı olduğu kanıtlanır ve Avrupa İstikrar Paketi içinde gerekli reformlar hayata geçirilirse, euro bir kez daha başarmış olur. Eğer bunlar olmazsa, Almanlar 2011 yılı ile ilgili bütün olumlu ekonomik tahminleri unutabilirler." (Süddeutsche Zeitung, 03.01.11.)

2011 yılı ile ilgili bütün olumlu ekonomik beklentileri unutan, unutmakla kalmayıp gündüz gözüyle kâbuslar gören sadece Almanya olmadı. Bütün emperyalist ülkeler krizden hisselerine düşenden nasiplendiler.

2011'in başlarında burjuva ekonomi uzmanları tarafından her ne kadar kriz vurguları yapılsa da (Euro bölgesi 2011'in ilk 3 ayında burjuva ekonomistlerin beklemediği bir şekilde güçlü büyümesi kısa süreli de olsa egemenleri umutlandırmıştı) esasta 2011 Mayıs'ı ile birlikte bütün dengeler bozulmaya başladı. 2011 emperyalist ülkeler açısından hiç de iyi başlamadı. Birçok ekonomi uzmanının ABD ekonomisi için beklediği yüzde 4'lük büyüme, 2011'in ilk üç ayında yüzde 1.8'de kalarak, 2011'de kendilerini neleirin beklediğini göstermekteydi.

Aynı dönem AB'yi oluşturanlar açısından da pek parlak değildi. HSBC'nin öncü bir gösterge olarak değerlendirdikleri "Avro Bölgesi Satın Alma Müdürleri Anketi" Nisan ayında 57.8 düzeyinden bir ay içerisinde sert bir şekilde 55.4'e gerilerken, benzeri bir durumun Çin açısından da kendisini gösteriyordu. Benzer bir gösterge aynı tarihlerde Çin'in imalat sanayisini 52.3 olan uzun dönemli ortalamanın altına 51.1 olarak iniyordu. Buna Japonya ekonomisinin resesyona girmesi de eklenince "dünyanın efendileri" açısından tablo iç karartıcı oluyordu. Bu aylar süresince gelişmiş ekonomilerin borsalarının endeksi olan MSCI Mayıs ayında yüzde 4.2 değer kaybederken Dow Jones yüzde 3.5, Asya borsaları ise yüzde 3 oranında değer kaybetti.

"Ekmek ayaklanmaları" korkusu kendisini gösteriyor

Dünya ekonomisinin toparlanmasındaki yavaşlamanın ezilenlere yansımaları da yoksulluk ve işsizlikte sıçramalar olarak kendisini gösterdi. Bunun karşısında BM "ekmek ayaklanmaları" olabileceği uyarısını yaparken, The Guardian gibi gazeteler de işçilerin fabrikaları yönettikleri takdir-

de daha verimli olabileceği yönlü makaleleri sayfalarına taşıyordu. Öte yanda ise ABD'li firmaların 960 milyar dolar nakit paranın verimli yatırım olanaklarının olmaması sonucu atıl kaldığı saçmalıklarını gördük. Bütün bunlar artık dipten gelen dalganın kendisini hissettireceğinin, rüzgârın ezilenlerden yana eseceğinin göstergeleriydiler.

Haziran ayında dünya ekonomisindeki problem dünyanın en büyük ekonomisi olan ABD'de kendisini göstermeye başladı. Dünya hâsılasının yaklaşık yüzde 29'unu üreten ABD ekonomisi ciddi bir resesyona riskinin içine girdi. ABD'de tüketim harcamaları Haziran ayında bir sene önceki Hazirana göre yüzde 50 oranında azalarak yüzde 2'ye gerilerken, konut sektörü de 2007 yılının yüzde 75'i düzeyinde kalyordu. Böylelikle ABD ekonomisinin yüzde 90'ında resesyona yaşamıyordu. "Satın Alma Müdürleri Endeksi" sert bir şekilde Nisandan Mayıs'a 60.4'ten durgunluk anlamına gelen 50 sınırına çok yakın bir şekilde 53.2'e düşüyordu. Mayıs ayında ABD'nin önde gelen ekonomistleri ABD'nin tarım dışı sektörünün 125.000 yeni iş yaratmasını beklerken bunun 54.000'de kaldığı acı bir şekilde öğreniyorlardı.

Büyük korku kendisini gösteriyor: "Büyük Depresyon No:2"

Haziran ayında ABD borsaları düşüşünü sürdürerek tam 6 hafta

boyunca sürekli düştü. Bu 6 hafta, 2002'den bu yana en uzun süreli gerilemeyi göstermesi bakımından anlamlıdır. Nisanın sonundan Haziran ortalarına kadar ABD menkul kıymetler piyasalarının kaybı bir trilyon doları geçiyordu. Haziran ortalarındaki endekslerdeki gerilemeler şöyle yavaş buluyordu: ABD'de yüzde 1.4-1.65, Fransa 1.9, Almanya 1.55, İngiltere 1.2. Bu dönemi en iyi açıklayanlardan birisi olan "deneyimli" yatırımcı Richard Russel, piyasaların son durumunu 1929-30'u hatırlattığını belirterek, piyasaların kalıcı bir şekilde düşmeye devam etmesi halinde "Büyük Depresyon No: 2'nin başlangıcını görebiliriz" düşüncesini aktarıyordu.

Haziran ayında açığa çıkan bir başka nokta da Oxfam'ın "Kaynakları Sınırlı Bir Dünyada

Gıda Adaleti" raporu oldu. Oxfam'ın belirlemelerine göre dünya bugün açısından yaşayan herkesi doyuracak kaynaklara sahipken her gün yaklaşık 1 milyar insan aç kalıyor. FAO'nun gıda malları fiyat endeksinin (2002-2004=100) gelişmesi de aynı durumu farklı açıdan gösteriyor. Endeks 1990-2004 arası 90-100 aralığında seyrederken, 2004'ten sonra endeks yükseliyor ve 2008'de 200'e, 2009'da gerileyerek 157'ye ve 2010 yılında artmaya başlayarak 2011 Şubat'ında 237'ye yükseliyor. Buradaki artışın nedeni tekel durumunda olan şirketlerin yaptığı spekülasyon hareketleridir. Böylelikle bir yandan ekonomik kriz derinleşip, işsizlik artarken, gıda tekelleri (ve tabii ki bankalar) gıda fiyatlarındaki spekülasyon artışından faydalanarak kârlarına kâr katarlarken, gelirlerinin yüzde 50'si ile yüzde 80'ini gıda harcamalarına ayıran yoksulların sofralarına göz dikiyorlar.

2007 yılında toplam 12 trilyon doları bulan kurtarma paketleri de egemenlerin krizden çıkmalarına yetmiyordu. Bu son kriz bir türlü bitmek bilmiyor, egemenler bir türlü rahatlayamıyorlardı. Bu süreçte ABD'nin borçları, kendi yasal tavanına dayanarak 14 trilyon doları geçti. Bunun karşısında tavanı yukarı çeken ABD, krizden çıkmak için harcamaları iyice kısımaya başladı. Elbette burada bahsedilen harcamalar halkın yararlandığı kamu harcamalarıdır (eğitim, sağlık vs).

Temmuz ayında da kriz hafiflemeyip, aksine daha fazla ağırlaştı mali kriz ABD'de yeniden derinleşirken, kemer sıkma politikaları, İrlanda, Portekiz, Yunanistan ve İspanya'da borç yükünü artırdığı gibi bu ülkelerde ekonomik durgunluk derinleşti. Bu dönem egemenler cephesinden yaşanan bir başka tartışma da Yunanistan'ın "kontrollü iflası"nın sağlanması gerekliliği idi. Her ne kadar Yunanistan'ın iflası yerine kurtarılması kararlaştırılsa da bu da dertlere çare olmayacaktı. Hatırlayalım, Yunanistan'ın kurtarılması kararını mali sistemin uçurumun kenarından dönmesiyle açıklayanlar çok kısa bir süre sonra umutlarını yitirerek karamsarlaşacaklardı. Aynı dönemlerde İrlanda ve Portekiz bonoları kredi kurumları tarafından "junk" (işe yaramaz) olarak adlandırılıyordu. Ekonomistlerde egemen olan hava, sırada İspanya'nın ve İtalya'nın olduğu yönlüydü. Ve yanılmadılar. Gerçekten İtalya borsası 1-10 Temmuz arasında yüzde 10 değer kaybederek kriz İtalya'nın kapısını çalıyordu. Euro bölgesinin % 20 üretimini gerçekleştiren AB'nin üçüncü büyük ekonomisi olarak İtalya'nın toplam devlet borçları 2.45 tril-

yon dolara ulaşacaktı. İtalya'nın "kurtarılmayacak" kadar büyük oluşunun, İtalya için anlamı krizde tek başına olmasıydı. İtalya da kemer sıkma politikalarına sarıldı ancak ekonomisini küçülterek borçlarını ödemesi mümkün değildi. Ancak Alman ve Fransız bankalarının derdi İtalya'nın kurtarılması olmayıp, sadece kendi alacaklarının kurtarılmasıydı (İtalya'nın uluslararası borçlarının yüzde 84'ü Fransız ve Alman banklarına).

Kalp krizinden kurtulamayan piyasalar

Ağustosun ilk haftası ise, piyasalar açısından kötü giderken bu sefer 2008'den bu yana en kötü hafta belirlemesi damgasını vuruyordu. Aynı hafta içerisinde 24 ülkeden 6 bin hisse senedini izleyen MSCI'nin yüzde 10 gerilemesi krizin iyiden iyiye yayıldığını gösteriyordu. Devletlerin borçlarını ödeyebilmesi için büyüme, büyüme için de yeni kaynakların yaratılması gerekiyor, ancak emperyalistler tam da kemer sıkma politikalarını devreye sokarak ekonomik anlamda küçülecek adımları atıyorlardı. Bu adımlar ekonomik toparlanma umutlarını iyice azaltırken ABD Hazine Bakanlığı'nda müsteşarlık yapmış olan **Craig Roberts**'in bu ortamda savaş ihtiyacının kaçınılmaz haline geldiği açıklamalarını okuduk. Yılın ikinci üç aylık dönemde büyüme hızları ABD'de 1.3, Euro Bölgesi'nde 0.8, Almanya 0.5, Fransa 0, Japonya -1.2 ile büyüyen bu ülkeler 1.5-3 (uzun dönemli

trend kabul edilen) aralığın çok altında kaldılar. Krizden çıkış için Keynesyen politikalarına geri dönüş tartışmaları da kendisini gösterdi. Ancak Keynesyen politikaların uygulanmasını sağlayacak bir hegemonyanın yokluğu ciddi bir sorun olarak karşımızda duruyordu. İkinci olarak da bu politikanın yaşam bulması sermaye hareketlerinin kontrol edilmesi ve korumacılık eğilimlerinin bütünde yaşam bulmaydı. Ancak neo-liberalizmden geriye dönmek ve **tarihin sonundan gerçeğin çölüne dönmek** emperyalistler açısından imkânsıza yakın bir durumdu. Yukarıda vurguladığımız emperyalist savaş tartışmalarına bu gözle de bakmakta fayda vardır. Bu anlamda dünya ekonomisinin çok korkutucu bir döneme girmiş olduğunu söyleyebiliriz.

Aranan ve bulunamayan orkestra şefi

Haziran-Temmuz ile Ağustosun ardından bu sefer Eylülün ilk haftası da Ekim 2008'den bu yana en kötü haftayı yaşayacaktı. IMF Başkanı Lagarde toparlanma yolunun 2008'e göre daha dar olduğunu açıklayarak "dünya ekonomisinin tehlikeli bir safhaya" girdiği açıklamasını yapıyordu. Artık dünya ekonomisi iki parçalı görünüyordu. Bir yanda "Batı" sürekli bir ekonomik durgunluk ve daralma yaşarken, gelişmekte olan ülkeler olarak ifade edilen bazı yarı-sömürge ülkeler 2007'den bu yana yüzde 10'lar civarında bir büyüme temposuyla devam ediyorlardı. Ancak oyunun kurallarını "Batı" ülkeleri koyuyordu. Orkestranın bir bölüme parçaları çalmayı reddederken, öte tarafı kendisini dayatıyordu. Ancak orkestranın bölümleri arasında uyumu sağlayacak olan orkestra şefi ortalarda görünmüyordu. Bir yandan da ekonomistler arasında ekonominin düze çıkması açısından savaş tartışmaları devam ediyordu. Ancak yeni bir sermaye birikim rejiminin ufukta olmadığı koşullarda çıkacak savaş, kapitalizmi yapısal krizden kurtarmayacağı gibi, daha büyük bir yıkım ve daha derin bir kriz anlamına geliyor. Elbette özellikle yarı-sömürgelerde daha yoğun faşizm uygulamalarıyla bu tabloyu tamamlamak lazım.

Avrupa'da "doğmakta olan" Almanya'nın egemenliği

Kriz bir yandan derinleşirken öte yandan halklarda büyük bir kıpırdanma meydana getirdi. "Küresel bir ruh hali" kendisini gösterdi. Halkların baharı baharında Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da yankılanan eylemler, Madrid'teki Porto del Sol işgaline, Yunanistan'daki eylemlilikler, İngiltere'deki ayaklanmalara, Hindistan'daki kitlesel eylemliliklerden ABD'deki Wall Street işgaline kadar bu "küresel ruh hali" kendisini gösterdi. Gelir dağılımdaki adaletsizliğe karşı, temsili demokrasinin yerine doğrudan demokrasi uygulamalarının revaçta olduğu talepler sistemi ciddi bir istikrarsızlığa düşürdü. Bununla birlikte dağılımdaki adaletsizlik "süper zenginleri" de harekete geçirerek bu konuda "fedakâr-

lık" yapabileceklerini açıkladılar. Ancak hareketin istekleri çok farklı noktaya kayarken (taleplerden birisinin eşitlik olduğunu göz önünde bulunduralım) egemenler bu tartışmaların önünü kesmeyi (Samuel Brittan, "Eşitsizliğe karşı Haçlı seferlerine son veriniz", ortaya çıkan hareketleri basturmaya çalıştılar. Kapitalizmin başarısız olması halinde alternatiflerinin çok kötü olduğu yönlü makaleler burjuva basında kendilerine yer buldu. Bütün bunlar egemenlerin korkularını göstermesi bakımından anlamlıdır.

Bu dönem AB'deki borç krizi kendisini daha fazla göstererek temel tartışmayı da ABD'den kendi üzerine alıyordu. Bu dönem Almanya'nın AB üzerindeki hegemonyasının güçlendiğini, Yunanistan, Portekiz gibi küçük ülkelerin değil İtalya gibi ülkelerin de ulusal egemenliğinin zayıfladığı görülüyor. Yunanistan, Portekiz gibi ülkelerin zaten ne kadar ulusal egemenliğe sahip oldukları tartışmalıdır ancak dikkat çekici olan potaya İtalya'nın da girmesidir. Bütün tartışmalar Almanya'nın egemenliğinin güçlendiğidir (Le Figaro, 26.10.11).

Mali kriz zamanına yetişemeyen demokrasi gittikçe rafa kaldırılıyor

Kasım ayında, Yunanistan ve İtalya örneğinde gördüğümüz gibi teknokratlar başa getirilirken bütün bunlar artık demokrasicilik oynamanın çok tehlikeli olduğu bir dönemde olduğumuzu gösteriyor. Sistemin istikrarı o kadar zayıfladı ki, bilhassa Yunanistan örneğinde olduğu gibi (Yunanistan'da "kurtarma" paketinin referandumla götürülmesine emperyalistler çok sert tepki gösterdi) halk oylamasının beklenmedik sonuçlar doğurması karşısında tepeden müdahale edildi. Müdahale askeri darbe olmamakla birlikte "Merkozy"nin verdiği siyasi "muhtıra" ile Yunanistan'daki "darbe" yaşandı. Yunanistan'da başa Papademos geçerken, İtalya'da ise Monti başa geçiyordu.

"Yüzde 99 yüzde 1'e karşı"

2011 yılı büyük bir kriz içerisinde geçerken krizden halkların payına sefalet düşerken, bazılarının payına da daha büyük bir zenginlik düşüyor. Dünyada tüm mali piyasalardaki işlemlerin yüzde 95'i üzerinde hakimiyeti olan 14 aile ya da firma var. 14 ailenin de içinde olduğu 50 büyük yapılımanın toplam varlıkları 50 trilyon doları geçiyor. En büyük 2 bin şirket 500 milyon insanı çalıştırırken, 100 trilyon dolarlık varlık üzerinde hakimiyetleri var.

Önümüzdeki dönemde dünyayı iyi bir yıl beklemiyor. Tarihteki iki büyük depresyonun ardından üçüncüsüne tanıklık ediyoruz. 1873 depresyonu 23 yıl sürmüş ve ardından 1896'da İngiltere'nin hegemonyasının sarsılmasının ardından paylaşım kavgaları başlayarak emperyalist bir dünya savaşıyla sonuçlanmıştı. İkincisi de 1929-31 döneminde yaşandı. Bunun da sonucu ilkiyle aynı oldu. 2030'lardan önce bitmesi beklenmeyen uzun bir üçüncü depresyon dalgasında ABD'nin hegemonyası zayıflarken tarihin benzerliğinin devreye gireceğini düşünebiliriz. Yüzde 1'lerin refahı için dünyamız felakete sürüklenirken, halkların eylemlilikleri her zamankinden daha fazla bize umut veriyor. İçinde bulunduğumuz yıl yüzyıl yüzde 99'ların kazandığı bir yüzyıl olacak.

►► ÇİN

Wukan-Çin: Toprak gaspı ve yozlaşmaya karşı isyan

Güney Çin'in Guangdong eyaletinde şiddetli bir isyan yaşanıyor. Wukan köyü yozlaşmış Çin Komünist Partisi'nden yetkilileri kovdu. Bazı kaynaklara göre köy, partinin kontrolünden tamamen çıkmış durumda. Yakın kasabalardan köye gıda ve erzak şeklinde dayanışmada bulunulduğu da ifade ediliyor. Aylardır, Wukan köylüleri ticari amaçlarla hükümetin topraklara el koymasını ve genel olarak yozlaşmayı protesto ediyor. Köylüler aynı zamanda devlet tarafından kaçırıldıktan sonra ölen **Xue Jinbo** isimli köylünün cesedinin de kendilerine verilmesini istiyorlar.

1970'lerin sonlarından itibaren Çin halkı sosyalist dönemde elde ettiklerinin kapitalist geri dönüşle birlikte ortadan kaldırılmasının acılarını yaşıyor. Wukan isyanı köylü ve işçi kitlelerine bu durumun böyle devam etmeyebileceğini göstermesi açısından önemli bir örnek olarak yaşanıyor. Mao Zedung'un dediği gibi: "İsyan etmek meşrudur!"

►► HİNDİSTAN

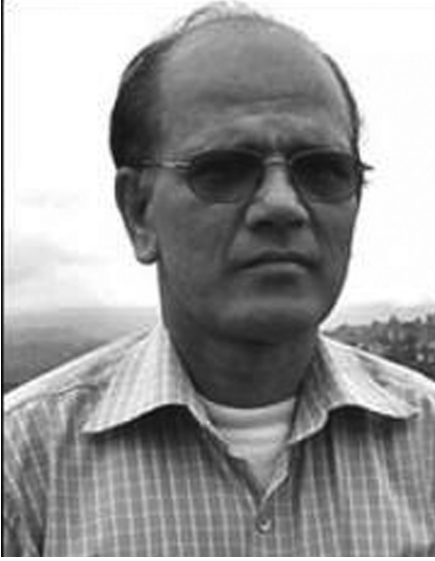

Rao yoldaşın katledilmesine karşı grev

Hindistan Komünist Partisi(Maoist)'in Merkez Komite üyesi Rao yoldaşın Batı Bengal polisi tarafından katledilmesinin ardından Hindistanlı Maoistler tarafından yapılan grev çağrısına Andhra Pradesh'te büyük katılım oldu. Rao yoldaşın memleketi olan Peddpalli'de polisin işlediği bu cinayeti protesto etmek ve ailesiyle dayanışmak için grev yapıldı. Kasabada tüm dükkanlar, işyerleri ve diğer kurumlar tüm gün boyunca kapalı kaldı, polis ise dükkan sahiplerini tehdit ederek kepenklerini açmadıkları takdirde haklarında dava açılacağını söyledi. Ancak dükkanlar öğleden sonraya kadar açılmadı.

“Çizgi doğru ise, barışçıl mücadele, şiddetli mücadelede ulaşılan düzeyden sıçramak için gerekli gücü biriktirmeyi sağlar.”

15 Aralık 2011 Indra Mohan Sigdel 'Basanta' – Politbüro – Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist) Üyesi

- Yeni yapılan anayasa bağlamında bir sınıf mücadelesi olduğunu söylediniz. Nepal'deki sınıfların hangisinin gerici, hangisinin ilerici olduğu hususu, yeni anayasada nasıl ifade buluyor, açıklayabilir misiniz? Farklı partilerde ne şekilde temsil oluyorlar? Hangi partiler tamamen gericileşmiştir?

Basanta yoldaş: Anayasa, verili bir ülkede devlet şeklindeki iktidarın nasıl yönettiğine rehberlik eden siyasal bir metindir. Devlet iktidarı gibi anayasa da ezen ya da ezilen sınıfa göre değişiklik arz eder. Halk Savaşının bir noktasında, Kurucu Meclis, Nepal'de yeni demokratik devrimin tamamlanmamış görevlerini yerine getirmek için politik bir taktik olarak gündeme geldi. Halk Savaşı sırasında askeri biçimde savaşan sınıflar, Kurucu Meclis içerisinde ideolojik ve politik bir savaşa tutuşmuşlardır. Sınıf mücadelesinin yüzü açıkça değişmiştir ama kesinlikle özü değil.

Monarşinin yıkılmasıyla birlikte, feodalizm Nepal'de zayıflamıştır. Komprador burjuvazinin devlet iktidarında eli güçlenmiştir. Ne var ki, bu, devletin karakterini değiştirmeye yetmemektedir. Bir yanda ezilen sınıf, ulus, bölge ve cins(iyet)lerin oluşturduğu kamp ile diğer yanda devlet iktidarına sahip olan komprador ve bürokratik burjuvazi kampı arasındaki çelişki asli çelişkidir. Bu durum, şimdi Kurucu Meclis içerisinde tezahürünü bulmaktadır. Nepal'in yarı-sömürge, yarı feodal koşullarının sonucu olan asli çelişkileri çözme yolunu döşemek anlamında olan yeni bir anayasa yapmak ve devlet iktidarını yeniden yapılandırmak görevini partimiz Kurucu Meclis üzerinden halletmeye çalışıyor. Ne var ki, iki çizgi mücadelesi anayasa bağlamında keskin bir hal almış görünmektedir.

Aslolan parti değil sınıftır, Kurucu Meclis'te bununla yüzleştik. Elbette bir partinin ideolojik ve politik hattı belirli bir sınıfa temsil eder. Bu bağlamda partilerle de mücadele etmek zorundayız. UML (Unified Marxist Leninist – Bir-

leşik Marksist Leninist)'nin seksiyonlarından biri olan Nepal Kongresi ve Madhesh bölgesinden bazı partiler, Nepal'de komprador ve bürokratik burjuvazinin ve feodalitenin çıkarlarını savunmaktadır. Bu yüzden Kurucu Meclis'te bunlarla büyük çekişme içerisindedir.

- Biraz önce Lenin'den atıf yaparak bir ihtilâl için partinin değil, sınıfın, ileri sınıfın asli olduğunu belirttiniz ve halkın devrimci ayaklanmayı sağlayabilmesi için düşmanların bocalama anının gözetilmesi gerekiyor. O halde yeni taktiklerinizin içinde, kendi özgücünüzün dışında kalan diğer partilerde temsiliyet bulan sınıf kompozisyonlarından sızabilecek olası bir destek sağlayacağınız anlamını çıkarabilir miyiz? Sizin ülkenizde durum nasıl yansımaktadır?

- Fikrimce, Lenin'in RSDİP (B) Merkez Komitesi'ne yazdığı mektupta bahsettiği, ihtilâlin üç koşulu; ileri(ci) sınıf, devrimci kabarma ve düşman kampta güçlü bir bocalama–evrensel önemdedir. Lenin'den alıntı yaparken, onun mektubunda bahsettiğinden farklı bir şeyi kastetmiyorum. O nedenle, buradan partimizin yeni bir ihtilâl taktiği formüle ettiği gibi bir anlam çıkaramayız.

Şüphesiz, devrimci ve iyi disipline olmuş bir partinin varlığı bulunmaksızın, ilerici sınıf zafere ulaşamaz. Lenin'den alıntı yaparak şunu vurgulamak istiyorum: Yalnızca, gerçek bir komünist parti ve onu destekleyen kitleler bir ihtilâl için yeterli değildir. Dahası, ilerici sınıflar, proletarya, düşmanı alt etmek için hazırlıklarını sürdürmeli ve düşman, mevcut durumunu sürdüremez bir hal içerisinde olmalıdır. Bu ihtilâlin olası olduğu başka bir ülke için ne kadar geçerli ise bizim ülkemiz için de o kadar geçerlidir. Lenin'den atıf yaparken bunu kastetmişim.

- Hindistan devrimine yönelik başlatılan yeşil av operasyonuna ve Sri Lanka'da Tamillere yönelik soykırma karşı tepkiniz geç ve cılız kaldı. Bu parlamenter revizyonist akımın bir ifadesi miydi?

- Bu doğru, partimiz, Hindistan'ın yayılmacı hâkim sınıflarının yürüttüğü Yeşil Av Operasyonlarına ve Sri Lanka'da Tamillere yönelik soykırım saldırısına ilişkin acilen tepki koymalıydı. Ama bunu yapmadık. Bu hususa ilişkin olarak da partimiz içerisinde keskin bir iki çizgi mücadelesi sürmektedir.

- Güney Asya'ya gelince, dediniz ki, objektif olarak devrimci bir durum olmasına rağmen subjektif güçler zayıftır. Ve ABD'nin kuklası/işbirlikçisi olan Hindistan yayılmacılığı devrimci akıma

karşı çalışmaktadır. Bunun Hindistan devrimcileri ve Nepal Devrimi üzerindeki etkilerini nasıl görüyorsunuz? Kontra Hindistan yayılmacılığına karşı nasıl bir dayanışma etkinliği öngörüyorsunuz?

- Güney Asya'da objektif durum yeni demokratik devrimin başarılacağı yönünde olumlu seyretmektedir. Ne var ki, devrimci güçler arasında birliğin sağlanamadığı yerler zayıftır. ABD emperyalizmi, Hindistan yayılmacılığı ve diğer ülkelerdeki diğer kukla devletler, Nepal dahil, bütün bölgedeki devrimi ezmek için birlik olmuşlardır. Bu yüzden, her bölgede devrimci partilerin subjektif güçlerini artırmak, bütün bölgelerdeki birleşik cephelerin üç veçhesini sağlamak için, daha sıkı bir çalışma yürütmek gerekmektedir.

İlkin, her ülkede yerli gericiğe karşı olan bütün devrimci, ilerici, demokratik güçler ile ulusal kurtuluş hareketlerinden oluşan bir birleşik cephe; ikinci olarak, bölgede Hindistan yayılmacılığına karşı olan devrimci güçlerin birleşik cephesi; üçüncüsü, dünya çapında bütün anti-emperyalist güçlerin birliğinden oluşan anti-emperyalist cephenin kurulması, bölge devrimci hareketlerinin ihtiyacı olan şeydir. Bu, Güney Asya ülkelerinde yeni demokratik devrimleri yakın kılacak olan subjektif durumun güçlendirilmesinin yoludur.

- Hindistanlı Maoistler, kentlerde ayaklanma, kırsal alanlarda uzun süreli halk savaşı olarak formüle ettiğiniz füzyon (kaynaştırma) teorinizi ve ayrıca hâkim sınıflarla seçimler vasıtasıyla barışçıl rekabet ve iktidarı yıkma anlayışınızı eleştirdiler. Şimdi, iki yıllık parlamenter deneyimden sonra durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Füzyon teorisi ve barışçıl mücadele anlayışı hala geçerliliğini korumakta mıdır?

- Füzyonu bir teori olarak ileri sürmedik. Bu, kentlerde kitle eylemleri ile köylük alanlarda uzun süreli halk savaşının birbirini karşılıklı olarak geliştirmesini öngören bir anlayıştır. Başkan Mao'nun çok doğru olarak söylediği gibi mücadelenin bu biçimleri birbirini dışlayan değil tamamlayan niteliktedir. Mao, halk savaşı başlatılmadan evvel kentlerdeki kitle eylemlerinin köylük alanlardaki halk savaşını destekleyici olduğunu, halk savaşı başladıktan sonra da bunun kitle eylemlerini geliştirdiğini söylemiştir. Burada kastedilen, halk savaşı ve kitle eylemlerinin birbirinin tamamlayıcısı olduğudur, şüphesiz birincisi yarı-sömürge, yarı feodal ülkelerde asli biçim olur.

Mao'nun bu hususta anlatmak istediği, UKH (Uluslararası Komünist Ha-

reket) içinde daha önce de kavranmamıştı, halen de kavranmış değildir. Anlatılmak istenen üçüncü dünya ülkeleri için halk savaşının bir model olduğu, ayaklanmanın destekleyici olduğudur.

UKH içinde bir akım, bu iki model arasına Çin Seddi çekmeye çalışmaktadır. Üçüncü dünya ülkeleri bakımından uzun süreli halk savaşının asli, ayaklanmanın tali olduğu doğrudur. Fakat kanaatimizce, bu ikisi arasına ayrıncı bir sınırın çekilmesi doğru değildir. **Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, bürokratik kapitalizm büyük oranda gelişmektedir ve bunun sonucu olarak bu tip ülkelerdeki sınıf ilişkileri de önemli oranda değişime uğramaktadır.** Kanaatimizce, objektif durumda hasıl olan bu değişim, halk savaşını esas alacak şekilde, mücadele yöntemlerinin ikisini de eş zamanlı olarak uygulamayı gerektirmektedir. Bunu anlatmak için **füzyon** terimini tercih ettik. Füzyon terimiyle, üçüncü dünya ülkelerinde, Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisinin içine ayaklanma stratejisinin bazı taktiklerini yerleştirmek gerektiğini ifade etmek istedik.

Şimdiye kadar bu konsept tek başına geçerli değildir, konseptin geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Aynı zamanda, kapitalist ülkelerdeki yoldaşlarımızı da kendi genel ayaklanma çizgilerine Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisinin bazı taktiklerini dahil etmeleri yönünde teşvik ettik. Zira kapitalizm de hatırı sayılır değişiklikler geçirmekte, burjuva parlamenterizmi de başındaki kadar demokratik kalmamaktadır. İki tip ülkelerdeki komünist partilerin, kendi ülkelerindeki sınıf mücadelesini geliştirmeleri için bu yeni füzyon konsepti üzerine çalışmalarını öneriyoruz. Ancak, iki türdeki taktiklerin füzyonu ifadesi, bazılarında eklektik olma kaygısına neden olmaktadır.

Devrimin, barışçıl ve şiddetli sınıf mücadelelerinden müteşekkil zigzaglı bir hat izlediğini düşünüyoruz. Bu, bütün şiddetli mücadeleler devrimcidir, barışçıl olanlar reformisttir, şeklinde anlaşılmalıdır. Bunu verili partinin çizgisi belirler. Çizgi doğru ise, barışçıl mücadele, şiddetli mücadelede ulaşılan düzeyden sıçramak için gerekli gücü biriktirmeyi sağlar; ama çizgi yanlış ise, güçlü şiddetli mücadele, ancak reformlardan daha büyük pay alabilmenin pazarlık aracı hâline gelir. Yani, çizgi, mücadelenin bir biçimi değildir, belirleyici olandır. Fakat bu, barışçıl geçişi savunan bir argüman olarak okunmamalıdır. Nihayet, proletaryanın silahlı gücü, iktidarın, burjuvaziden proletaryaya devrini sağlayacaktır. **Kaynak: New Democratic People's Front – Yeni Demokratik Halk Cephesi (www.ndpfront.net)**

Nepal: Köylülerin Toprak ve Devrim Mücadelesi

17 Aralık 2011
Dharmendra Bastola (Yoldaş Kanchan)

Köylüler, ele geçirilmiş topraklar ve iade hareketi

[Yoldaş Kanchan ile başkent Kathmandu'da henüz Bardia ve Kailali'den dönmüşken konuşma şansını yakaladık. Bardia ve Kailali ülkenin en çok topraksız, evsiz ve yoksul köylülerinin ikamet ettiği bölgeler. Yoldaş Prachanda, iki hafta kadar önce bu bölgede köylülere ve yerel yönetime aynı anda hem emir hem rica içeren muğlak bir tonda seslenmişti. Yoldaş Kanchan faaliyetlerin direkt tanığıydı ve toprak sorununun çözümüne katılıyordu. Ona sorularımızı sorarken vücut dilinden anladığımız kadarıyla Yoldaş Prachanda bölgedeyken, köylülerin protestoları ve yerel yönetimin faaliyetleri yeni-çetelerle birlikte akıldan bir film şeridi gibi geçiyordu.]

Mevcut gerçeklik

Köylü kitleleri çok mutsuzlar. Bunun nedeni ise hükümetten topraksız, evsiz ve yoksul halk için bir çözüm beklmeleri. Buna karşın hükümet bu çözümü sunmadı. Temel sorun hükümetin vaatlerinde geri adım atıyor olmasıdır. Özellikle partimiz ve özelden parti önderliğimiz geri adım atıyor, vaatlerini küçültüyor, yani halka daha önceden vaat edilen anlaşma ve taahhütleri uygulamıyor. Hükümetle parti ve siyasi partiler arasında birçok anlaşma yapılmıştır. Anlaşmalara ve anlayışa göre hükümetin toprakları devletin yetkisi altından alarak topraksız, evsiz ve yoksul halka dağıtması gerekiyordu. Maoistler ele geçirilen

toprakları hükümete vermeli ve bu topraklar bilimsel toprak reformu hükümine göre yukarıda bahsedilen insanlara dağıtılmalıydı. Fakat ne oldu; topraksız köylülere toprak dağıtma problemine bir çözüm getirilmeden ve bilimsel toprak reformunu uygulamadan, hükümet şimdi tek taraflı olarak köylüleri bastırmak için devletin yerel mekanizmalarını işletiyor ve onları işledikleri topraklardan çıkartıyor.

Bu, köylüler için oldukça sinir bozucu bir durum. Bu nedenle, köylüler çok öfkeli ve yoğun bir tepki gösteriyorlar, hükümete karşı direniş ruh halindedirler.

İlkesel ve politik bakış

Bununla birlikte tek taraflı bir söylemler halk içinde yayılmakta: UCPN(Maoist)'in sadece bir grubu toprakların iade edilmesi anlaşmasına karşı durumda. Bu propagandanın üzerine gitmek için dikkatlerimizi toprak sorunu üzerine ilke ve görüşlerimize yoğunlaştırmalıyız. Şu bir gerçek ki, Yoldaş Kiran'ın şemsiyesi altında birleşen devrimci fraksiyon konuyu çok ciddi bir şekilde gündeme getiriyor. Bu bir gerçek.

Fakat diğer yoldaşlar, sadece eski gündemlerini terk etmiyorlar, aynı zamanda problemde de uzaklaşıyorlar. Onlar sadece çelişkilerden kaçıyorlar. Bu nedenle, bir yandan teslim oluyorlar diğer yandan da burjuvazi karşısında diz çöküyorlar. Bu çok doğal olmayan ve talihsiz bir durum. Fakat aynı zamanda onlar devrimcileri farklı

suçlarla suçluyorlar.

Buna karşın, şu bir gerçek ki merkez komite, asla köylülerin uygun bir yerleşimini yapmadan toprakları toprak ağalarına teslim etme kararı almadı.

Diğer yandan toprak ağalarına verilmesini savunan bu yoldaşlar toprakları toprak ağalarına değil sahiplerine verdikleri bahanesinin arkasına saklıyorlar. Fakat pratikte, toprakları toprak ağalarına geri veriyorlar. Onlar Kiran fraksiyonunun yolda engel çıkarttığı söylentisini yayıyorlar.

Diğer bir gerçek de eğer tüm parti toprak dağıtımı ile ilgili problemi bırakırsa sorunlar çözülecektir. Fakat Nepal köylüleri toprak ele geçirmeyi veya toprak ağaları ve burjuvazinin çıkarlarını savunan hükümete karşı isyanı durdurmayacaktır. Çünkü şu anda toprağın kendisi üretimin temel aracıdır. Ve üretim araçları esas olarak bürokrat burjuvazinin elindedir. İnsanlar ekonomik alanda geri kalmışlardır. Bu, ülkenin ilerlemesinin önündeki engeldir. Bu anlamda, köylüler farklı bir mücadele tarzı yaratmaya zorlanacaklardır. Tüm partiler ve kapitalistler feodallerin ve bürokratların önünde diz çökmüşlerdir. Sorunu çözmek zordur. Bu, siyaseti istikrarsız hale getirmektedir. Diğer politik partilerin devrimcilere yönelik suçlamalarının altında böyle bir arka plan bulunmaktadır.

Köylülerin mücadeleleri tüm ülkeye yayılabilir

Köylülerin mücadelesi kesinlikle ülke çapında yayılacak. Bunun arkasında bazı objektif ve subjektif nedenler bulunmaktadır. Partimizin önderliği altındaki hükümet bu bağlamda eğer halk karşıtı bir rol oynarsa, halk hükümetin bu rolüne karşı mücadele edecektir. Devrimci fraksiyon her zaman halkla birlikte ve halkın çıkarlarından

yanadır. Onlar her zaman köylülerin, işçilerin, topraksız ve evsiz yoksulların çıkarlarının yanındadır. Bu bağlamda, ülkede gerekli her türlü adımı atmaya da hazırdır. Devrimciler her zaman köylülerin ve aynı zamanda marjinalleştirilmişlerin, azınlıkların, kastların ve etniklerin haklarını garanti altına almaya hazırdır. Hükümet eğer bu bağlamda halk kitlelerini bastırmak için devlet aygıtı ile üstümüze gelirse, hükümet partimizin önderliği altında olmasına rağmen onu protesto etmek gerekecektir.

Bilimsel Toprak Reformu İçin Mücadele

Öncelikle, tüm bunlar hükümetin üstüne gitme sorunu değildir. Bu hükümet partimizin önderliğinde oluşturuldu. Partimizin başkan yardımcısı yoldaş Baburam Bhattarai başbakanıdır. Buna karşın birbiri ardına hatalar işleniyor. Örneğin, bir tür Hindistan'a teslimiyet anlamına gelen Madheshi partileri ile yapılan 4 maddelik anlaşma. Bu yanlıştır. İkili Yatırım Teşviki ve Korunması Anlaşması (BIPPA), bunun devamıdır. Bu 4 maddelik anlaşmanın sonucudur. BIPPA teslimiyetin ikinci kez cisimleşmesidir, çünkü bu anlaşma ile, bağımsız bir ülke olan Nepal'in toprakları Hindistan'a satılıyor. Sonuç olarak, Halk Kurtuluş Ordusu (PLA) teslimiyetçiler tarafından tasfiye ediliyor. Buna karşın, bu ülke özgürleşene kadar PLA tasfiye edilemeyecektir. Fakat onlar tasfiyeyi ilan ettiler.

Bu bağlamda, partimizdeki devrimciler mücadelenin hükümete karşı olmayacağına inanmalıydılar. Olan şey, mevcut hataların düzeltilmesi içindir. Bizim amacımız devrimin tamamlanması olmalıdır. Bizler ülkemizin temel gelişmesini çözmek zorundayız.

İkinci bir nokta, bilimsel toprak reformu partimizin yanı sıra parlamento partileri tarafından dahi kabul edilmiş olmasına rağmen toprak reformu için mücadele bugüne kadar sürmüştür. Eğer hükümet, daha önce yaptığı hataları düzeltmezse, köylüler mücadelelerini farklı bir evreye taşıyacaklardır. Bu, öngörülebilir değildir. Buna karşın bu, hükümetin uygulamalarına bağlıdır.

Devrimci kanat ve toprak mücadelesi

UCPN(Maoist) içersindeki devrimci kanat, ülke çapında toprakların ele geçirilmesine yoğunlaştı. "Kiran hizbi" olarak adlandırılan devrimci kanat, Bara bölgesinde Purwanchal'a ait 22 bigha* büyüklüğünde bir araziye parti bayrağı dikti.

Parlamentonun Maoist milletvekillerinden Ranjit Patel, bu arazinin 2001 yılından bu yana Maoistlerin kontrolü altında olduğunu iddia etti. Jyoti Grup tarafından sahip çıkılan toprak iki yıl önce Purwandchal'a satılmıştı.

Devrimci kanat, parti tarafından imzalanan 1 Kasım tarihli barış anlaşmasının partinin kurallarına ve değerlerine karşı olduğunu ifade etti ve hükümetin devrimci toprak reformunu uygulaması veya toprakları kullanan kişiler için alternatif düzenlemeler yapması gerektiğini söyledi. Devrimci kanat ayrıca hükümet eğer ele geçirilen toprakları zorla geri almaya kalkarsa, misilleme yapılacağı konusunda da uyardı.

* Nepal, Bangladeş, Hindistan gibi ülkelerde kullanılan bir arazi ölçüm birimi. 1 bigha'nın kaç metre kare olduğu konusunda birçok farklı rakam mevcut. Bu rakamlar 1,500 metre kareden 6,771 metre kareye kadar değişiyor. En yüksek değer ise 12,400 metre kareyi buluyor.

Pusula

Çalışmalarımıza kolektif akıl yön vermelidir

Devrimci faaliyetlerimizde yoğunlaşacağımız ana noktaların doğru tespiti ve buna uygun olarak güçlerimizin konumlandırılması, sınıf mücadelesinde her daim kilit bir sorundur. Bu yönlü bir konumlanma ve yönelimde başarı elde etmek için kolektif çalışma, militan mücadele olmazsa olmazdır.

Bugün faşist diktatörlük başta Kürt ulusu olmak üzere tüm devrimci ve ilerici güçlere karşı pervasız bir saldırı içindedir. Gerillaya dönük imha operasyonları, açık alanda demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlarını genişletme mücadelesi içinde olan her sesi susturmak için yürütülen tutuklama furyası, egemen sınıfların bugün ve yakın gelecekte izleyeceği politikanın güçlü işaretlerini içermektedir. Bu karşı devrimci saldırı dalgasına karşı uygun bir pozisyon almak kaçınılmaz güncel bir görevdir.

İçinden geçmekte olduğumuz süreçte Kürt ulusal sorunu öncelikli bir sorun olarak varlığını korumaya devam ediyor. Proletarya Partisi'nin bu sorunu kamuoyu gündemine taşıması, ulusal demokratik talepleri sahiplenip savunması, bu eksenli geniş mücadele platformları içinde yer alması sınıfsal niteliği gereğidir; somut durumu doğru bir temelde algılamasıdır.

Egemenlerin genel saldırıları dikkate alındığında gerilla, sınıf, kadın ve gençlik çalışmalarını daha nitelikli hale getirmek için faaliyetlerimizin her sürecine kolektif bir kimlik kazandırmalıyız. Özellikle işçi sınıfı içinde yürüttüğümüz çalışmalarda militan-mücadeleci bir nitelik yakalamaya çalışmalı, faaliyetlerimizin her aşamasında reformist anlayışlarla aramızdaki farkı net olarak ortaya koymalıyız. Farklılıklarımızı net olarak ortaya koymak, bu cephedeki saldırılara karşı geniş ittifaklar oluşturmanın önünde engel değildir.

Sınıf çalışmasına yön veren faaliyetçilerin fiilen çalışmalar içinde yer alması, hem sürecin doğru bir temelde değerlendirilmesine ve daha da önemlisi sınıfın ileri kesimleriyle güvene dayalı bir ilişkinin oturtulmasına yardımcı olur. Keza sınıf içindeki örgütlü veya yakın çeperimizdeki güçlerle süreci tartışmak, sürece dair oluşturulacak politikaları birlikte oluşturmak, pratik olarak sorumlulukları paylaşma söylemini somut bir olguya dönüştürmek anlamına gelir. Yine çalışmalara sistemlilik kazandırmak, aynı zamanda denetim olgusunu daha düzenli bir hale getirir.

Karşı karşıya kaldığımız tüm sorunları ancak kavgadaki iddiamızı büyüterek, mücadeledeki ısrarımızı sürdürerek aşabiliriz. Kavgada ve iddiada zayıflamanın olduğu dönemlerde yürütülen kolektif çabalar istenilen düzeyde olumlu sonuçlar doğurmayabilir. Bu durum kolektif çalışmanın yanlışlığına değil, kavgadaki zayıflıklara yol açan **ideolojik kırılmalara, siyasal geriliklere** işaret eder. Diğer bir anlatımla ileri bir kavrayışın yön verdiği kolektif bir tartışmanın ortaya çıkaracağı devrimci sonuçlarla, geri bir kavrayışın ortaya çıkaracağı sonuçlar arasında ciddi bir fark vardır. Birincisi ilerlemelere, sıçramalara zemin hazırlar. İkincisi ise; yenilenmede ve gelişmede ciddi zaafı içerir. Kendini tekrarlama tehlikesini taşır. Bu da kolektif çalışmaya var olan ilgiyi azaltır. Bu sorunlar aşıldıkça kolektif çalışmaya olan ilgi artar. Bunun için kavrayış derinliğine yol açacak kolektif çabaları önemsemeliyiz. Unutmamak gerekir ki, bir sınıf partisi için kolektif çalışma vazgeçilmez ana prensiplerden biridir. Hiçbir başarısızlık fikrinsel üretimdeki kolektif çalışmayı gereksiz kılmaz. Her halükarda gelişme, militan çizginin yön vereceği kolektif bir çaba içinde hayat hakkı bulacaktır. Süreç tüm faaliyetçilere çalışmalarda kolektivizmi, inceleme ve araştırmada derinleşme görevini dayatıyor. Çalışma alanlarındaki başarıların bu görevlerin yerine getirilme düzeyiyle orantılı olacağı açıktır.

40. Kavga yılında...

Pusuda içli bir ağıt çınlar kulaklarda. Baba yudumlar gözü yaşlı kaçak çayını; pusuda korku ve umut... Anne sessizce bekler, pencerenin önünde; pusuda yalnızlık... Kardeş çeker kaçak tütünün ciğerlerinin derinine; pusuda yanık bir ezgi... Çocuk, ya bir gece yarısı, büyük bir gürültüyle alınmıştır yatağından ya da sabaha karşı vurulmuştur bir dağ yamacında; pusuda faili meçhul hayatlar, hapishaneler ya da ölümsüzlüğe yazılmış bir türkü...

Spartaküs yakmıştı ilk ateşi; "Kardeşlerim, bizler insanız ve insan gibi yaşayamayacaksak, insanca ölmeliyiz" demişti. Ve tarihin bağı o günden sonra sancıyla kıvrılmaya başladı. Spartaküs'ten bugüne devralınan bu ateş, ülkemizde Mustafa Suphilerden, İbrahimlerden, Denizlerden, Mahirlerden, Mazlumlardan ve ismini sayamayacağımız nice devrim şehidinden günümüze kadar yanmakta, işçi, köylü ve emekçi kitlelere yol göstermeye devam etmektedir. Toplumlar ve devrimler tarihinde, sınıf savaşımının gelişimi ve niteliği açısından sürece damgasını vuran, sarsıcı ve tayin edici dönemler ve anlar vardır.

Bu anların izleri toplumların ve sınıfların dokusuna belirgin bir şekilde etki yapar. Ocak ayı da daha çok devrim ve komünizm uğruna hayatını proleter devrimlerin gelişimine adanmış birçok değerli şahsiyetin ölüm tarihini ifade etmesi açısından, diğer aylardan farklı kılınmış ve son haftası **Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası** olarak ilan edilmiştir. Proletarya biliminin usta teorisyeni ve eşsiz önderi, Ekim devriminin mimarı Lenin yoldaşı Ocak ayında kaybettik. Alman proletaryasının kararlı önderlerinden Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i Ocak ayında kaybettik. TKP'nin önderi ve kadroları olan Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı faşist Kemal diktatörlük tarafından Ocak ayında katledildi. Yine, Ocak'ta kaybettik Meral Yakar'ı, Ali Haydar Yıldız'ı. Ve komünist önder KAYPAKKAYA yoldaş Ocak'ta düşmanın eline esir düştü. Bundandır ki tüm Partizanlar için Ocak ayının ayrı bir önemi vardır.

Proletarya Partisi de 1978 yılında yapmış olduğu 1. Konferansı'nda aldığı kararda şehitleri tek tek anmanın mümkün olmayacağını öngörerek Ocak ayının son haftasını "**Parti ve Devrim Şehitleri Haftası**" olarak

ilan etmiş ve şehitleri anmayı bir kampanya temelinde ele almıştır.

Şehitleri anmak onları anlamaktır ve onların bize miras olarak bıraktıkları her mevziyi bir sonraki mevziye kavuşturmak ve bu ilerleyiş iktidarı alana kadar kesintisiz bir şekilde sürdürmektir. Sınıf mücadelesinde devrim perspektifine sahip olanlar; şehitleri anmanın onlara ağıt yakmak demek olmadığını göstererek, aksine ağıt ve kahramanlık öykülerine "sığınma-

dan" uğruna feda oldukları Proletarya Partisi'nin politikalarını halka ve çeşitli bedeller ödeyen şehit ailelerine götürmek, şehit ailelerini sadece şehit kavramına hapsedmemekle politik bir yaklaşım sergilemiş olacaklardır.

Şehitlerimiz büyük bir devrimci cüret ve sarsılmaz bir inançla yaşamlarını devrime armağan ettiler. Onlar, özgür geleceği yaratma kavgasında sınıf düşmanlarımızdan hesap sorma bilincimizi güçlendirdiler. Ve onlar, devrimci savaşımı geliştirme mücadelesinde ölümsüzleşerek, komünizmin yüce bayrağını devrettiler bizlere. Onlar bizi var eden, geliştirip bugünlere taşıyan, devrimimizin teorisi ve siyasi hattımızın bütünleşen diyalektiğidir.

Devrim saflarında yılmınlığın umutsuzluğun, karamsarlığın, güvensizliğin fazlaca olduğu bir süreçte feda ruhunun yükseltilmesi doğal bir ihtiyaçtır. Fedakarlığın bedel ödeme, bedel ödetmenin bilinci ve inancı Dersim topraklarında bir kez daha şehitlerimiz şahsında cisimleşti, gerçek oldu. Bu yıl Dersim topraklarında ölümsüzleşen **Sefagül Kesgin, Nurşen Aslan, Gülizar Özkan, Fatma Acar, Derya Aras ve Yurdal Yıldırım** yoldaşlarımız ve TC hapishanelerinin aramızdan aldığı Suzan Zengin yoldaşımız her türden tasfiyeciliğe karşı birer militan duruş oldular. Onlar, yılmınlığa, kaçkınılığa, karamsarlığa karşı devrim ve Parti bilincinin kararlı militanları oldular. Onlar tıpkı diğer şehitlerimiz gibi canlarını halk savaşına armağan ederken, insanlığın kurtuluş yolunun nerede, nasıl olması gerektiğinin, mütevazı yol göstericileri oldular. Tereddütlerin, sarsılmaların, şüphe ve kaygıların fazlaca yaşandığı bir süreçte ölümsüzleşenlerimiz devrim ve Parti bilincinin yenilmez gücü oldular. Bugün düşmandan, kitlelerden, yenilgilerden öğrenmek kadar şehitlerimizden, devrim tarihinden ve proletaryanın mücadele tarihinden de öğrenmek bir görevdir. Bugün onların devrim mücadelesindeki oynadıkları role, taşıdıkları misyona, yerine getirdikleri görevin ağırlığına, bunları yerine getirme tarzına ve niteliğine bakarak, onlardan öğreneceğiz.

Bu mücadelede şehit ailelerimizin önemini, onların mücadelemizdeki yerini bir kez daha vurgulamak gerekiyor. Şehit ailelerimizin, sistemden en çok zarar gören, en çok bedel ödeyen kesimlerden olması bizler için ayrı bir öneme sahip olmasını da beraberinde getirmektedir. Onların bizlerin mücadelesini sahiplenmeleri, kavgamızın omuzlayıcıları olmaları bizlerin onlarla ne kadar ilişki sürdürdüğümüze, onları mücadelemize ne kadar ortak edebildiğimize bağlıdır.

Bu yıl da geçen yıllarda olduğu gibi şehit ailelerimiz ziyaret edildi/ediliyor. Yıllardır ezen ve ezilenler arasında sürdürülen bu kavgada nice yiğit oğul ve kızlar vermiş olan şehit ailelerimiz "Parti ve devrim şehitlerini anma haftası" için sürdürdüğümüz kampanyamız dahilinde ziyaret edilerek şehitlerimizin bizler için ne ifade ettiği ve genel süreç üzerine sohbetler ediliyor. Kimi eksiklik ve yetersizliklerimiz üzerine eleştiriler getiren ailelerimizle kurduğumuz sıcak diyaloglar, kavgayı nasıl daha da kitleselleştirmemiz gerektiği üzerine fikir alışverişine dönüyor. Eleştirilerini alarak onların da bizlerin yanında olmasının mücadelemizi daha da ileriye taşıyacağı üzerinde ortaklaşıyoruz. Sohbetlerimizi Proletarya Partisi'nin 40. yılında kavgaya, yoldaşlarımıza daha sıkı sarılmamızın öneminden bahsederek **29 Ocak'ta Sarıgazi**'de yapacağımız anma yürüyüşüne ve **5 Şubat'ta Kartal'da** yapacağımız anma etkinliğimize çağrılarımızla bitiriyoruz.

(Bir PŞTA'lı)

Kör karanlığın tanrıları toprağın derinliklerini sarsan, gök kubbeği yırtan bir çığlık kopardılar, oturdukları dağ doruklarından. Sarsıldı yer küre, kayalardan kayalar koptu, ama su yürüdü kendi yolunca. İlk kıvılcımı çakmıştı insan ve o büyüklü alevi, ateşi yakmıştı; aydınlanmıştı kör karanlığı. Anladı karanlıklar prensi sonunun geldiğini, bugün-yarın karışacaktı sonsuz yokluğa ve sahneyi bırakacaktı ateşi yakanlara. Yakılmıştı ilk ateş ve başlamıştı insanlığın ileriye yürüyüşü. Geleceğin büyük ateşini yakacak serüven başlamıştı böylece. Selam ilk ateşi yakanlara, suyun önünü açanlara; selam karanlığın bağrını yırtarak kör tanrıları ebediyete gönderen Prometheuslara; selam geleceğin büyük ateşini tutuşturacak alazları bizlere ulaştıranlara.

Umut yüklü adımlarla yürüyenler attıkları her adımda, toprağa düşenlerle büyütüyor umudu. Özgür bir dünya yaratma adına silah kuşandıkları dağlarda, halk savaşının sancağını elden ele geçirerek ölümsüzleşen yoldaşlarının umutları ve özlemlerinin taşıyıcıları olmuşlardır şehitlerimiz. 2011 yılı çok değerli yoldaşlarımızı almıştı belki aramızdan ama geridekilere yaşamalarını, mevzilerini, gülüşlerini emanet bırakarak ve hediye ederek...

31 Ocak 2011 tarihinde "Parti ve Devrim Şehitleri" anması yapmışlar, kendilerinden önce düşenleri anmışlardı, iki gün sonra ölümsüzleşeceklerini bilmeden. Kadın olma bilinçlerini sınıf savaşımıyla harmanlamış ve kavga gücü vermişlerdi: **Sefagül Kesgin, Nursen Aslan, Gülizar Özkan, Fatma Acar ve Derya Aras**. Kimi çocuğunu bırakmıştı geride kimi sevdiğini, kimi de çocukluğunu. Zorlu koşulların zorlayıcıları olmuşlar ve koşulları lehlerine çevirebilmenin adı ol-

UMUTLARININ SIRTINDA YOLLARA DÜŞENLERE...

muşlardı. Daha 5'lerin gidişini yürekler kabullenmemişken bu kez yeni bir haber geliyor Dersim topraklarından: 29 Haziran 2011'de 2 dağ çiçeği daha toprağa can suyu oluyorlar. HPG gerillası **Mazlum Erenci** ve yoldaşımız **Yurdal Yıldırım**'ın Dersim-Çemişge-

zek'te TC güçleriyle girdikleri çatışmadaki son sloganları cınlıyor hala kulaklarımızda: "Yaşasın..., yaşasın...!" 13 yıl gerilla alanında mücadelesini sürdüren bir partizan düşüyor toprağa ve ardından, yaralı olarak düşmanın eline geçmemek için üzerinde bomba patlatan bir heval ölümsüzleşiyor. Sarıya kırmızıya yeşile hasret hayalleri, bu hayallerini not ettiği yüreği kalıyor geridekilere. Hani zulüm olmaya görsün dünyada, bir de serde isyan... Hani kuşanılır silahlar, yüzler çevrilir dağlara, aşılır ya sınırlar, sınıflar, ırklar, dinler, diller... Hiç tanımadıkları, bilmedikleri insanlarla paylaşırlar ya dağları, ekmeklerini paylaştıkları gibi; düşleri paylaşırlar ya hani, tütününü paylaştıkları gibi... Çünkü dağlar yarın, dağlar özgürlük, dağlar insanlıktır. Yoldaş olurlar, siper dostu olurlar, pusu atlatırlar, yaralar alır kimi esmer kimi beyaz ama kanar, merhem olur dost yoldaş elleri...

Dersim toprakları bir kez daha şehitlerimizin, onurun, baş eğmezliğin, sınıf bilincinin, halka ve devrime bağlılığın umutlarının boy verdiği yer oluyor. Bir kez daha Dersim yeşiliyle, mavisıyla, hırçınlığıyla, sarp geçitleri-baş eğmez dağlarıyla şehitlerimiz önünde selama duruyor. Karadeniz'den Dersim'e uzanan partizanların yiğitliği, baş eğmezliği söz olup dolaşiyor. Dersim halkından Karadeniz halkına; Karadeniz halkından tüm emekçilere...

Tarih 12 Ekim 2011, İstanbul... Bu sefer de bir basın emekçisi yoldaşımız yürüyor güneşe... Komplo sonucu tutuklanan, bütün delil "yetersizliklerine" rağmen 2 yıl tutuklu bulunan, hapse hane koşullarında rahatsızlanan ve tedavi edilmeyen **Suzan Zengin** yoldaşımız katılıyor ölümsüzler kervanına.

Zorlu yolların yolcusuyuz, bu yolla-

rın yükü ağırdır. Çünkü özgür geleceği yaratmanın düşlerini taşıyız omuzlarımızda. Ama şunu da biliriz ki, bu düşlerdir bizi yolların yolcusu yapan ve yükümüzün ağırlığıdır yürüyüşümüzü biçimlendiren. İnancın, bilincin, özverinin, cesaretin ve azmin adı olur düşenler bu kavga yürüyüşümüzde. Kimi zaman duraksasak da yeniden koyuluruz yollara. Biliriz ki menzile varmak için, namludan çıkan bir mermi durmaz, geri dönmez. Düşlerin menziline yürüyenler için de kavga böyledir, bu yollarda düşmek de vardır. **Biliyoruz ki düşlerimizi gerçeğe dönüştürecek yürekler devam ettirecektir yürüyüşü.**

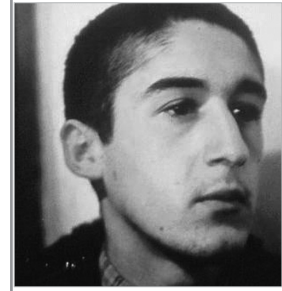
Ölümsüzlük haberlerini duymak tüm ağırlığıyla yüreklerimize otursa da onurluyuz, kıvançlıyız yoldaşlarımızla. Dolu dolu geçen bir mücadele yaşamıdır bizlere bıraktıkları, devrime, kavga ve yoldaşlara bağlılıktır, umuttur yoldaşlarımızdan kalan ve emanet silahları, kalemleri, fotoğraf makineleridir. Bizler de umutlarını umudumuza katkı yapıp devam ediyoruz yolumuza. Biliyoruz ki, düşsek de bu yolda, düşenlerimizle taşınır umutlarımız. Ve yoldaşlarımızla düşüncelerimizi, umutlarımızı taşıyacağız geleceğe.

İçinden geçtiğimiz süreçte dünden daha büyük bedeller ödemeyi göze almanın, demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm rotasında yürümenin, ilkelerde ısrar etmenin, devrime kan, can olmanın yolu şehitlerimizin yürüdüğü direniş yoludur. Ve onları anmanın tek yolu da onların onurlu bir şekilde taşıdığı bayrağı daha da yükseklere taşımaktır. Onları anmak, onların ideallerini pratikte yaşama geçirmektir. Onlar, boşalan mevzilerini bizlere emanet ederek yürüdüler ölümün üstüne. Oysa biliyoruz ki onların söyledikleri ölümsüzlüğün türküsüdür. Ölüm de ölümsüzlüğe ulaşmaktır. Biz bu türküyü söylemeye devam edeceğiz. Çiğdem'in-Ferdi'nin yerine; Sefagül'ün yerine, Nursen'in, Gülizar'ın yerine, Fatma'nın ve Derya'nın yerine; Mazlum Erenci'nin yerine ve Yurdal Yıldırım'ın /Muharrem'imizin yerine ve Suzan yoldaşın yerine de söyleyeceğiz! Onlar için de nefes almaya, onlar için de gülmeye, onlar için de yaşamaya ve savaşmaya devam edeceğiz. Duru bir su gibi, berrak bir gökyüzü, yalın bir destan gibi düşenlerimizden devraldığımız

bayrağı yıldızlara ulaştırmak için onlar için de koşmaya devam edeceğiz. Tohumlarımıza can suyu olacağız.

Umutsuzluğa, yılgınlığa, kaçkınlığa ve teslimiyete, bedenleri ve namlularıyla birer yanıt olarak toprağa düşen şehitlerimiz; mücadelemizin en keskin zirvelerinde, öfkemizin en güçlü patlamalarında ve bütün faaliyetlerimizde en büyük ilham ve cesaret kaynağımız olacaklardır.

Yaşından Büyük Yüreğiyle; Erdal Eren...

Erdal Eren 3 Şubat 1980'de tutuklanmış ve idam edildiği 13 Aralık gecesine kadar

kendi tabiriyle "zulüm günleri"ni yaşamıştı. Olmadık işkenceler görmüştü. O, 17 yaşında bir gençti. Oysa büyüyen yüreği, yaşının çok ötesinde cesaretle, kararlılıkla, pişmanlığa yer vermeden kucaklamıştı ölümü. Çıkarıldığı mahkemelerde yargılanan değil, yargılayan olmuştu. Çoktan verilmiş bir kararın uygulanmasıydı idamı. Yaşı tutmadığı için yaşı büyütüldü "usulüne uygun olarak". Kemik grafisinin çekilmesine izin verilmedi gerçek yaşı ortaya çıkmasın diye! Oysa tavırlarıyla, direngenliğiyle, karşısında küçülen adamların aksine, direnişi büyüyen büyük bir insan oldu halkının bilincinde.

Son sözü hep direnenler söyler diyor tarih. İşte 31 yıl öncesinden sesleniyor Erdal Eren: *"Biz devrimcilerin, Türkiye halkının her türlü baskı ve sömürüden kurtulması dışında hiçbir kaygımız yoktur. Bugün devrimcileri ve onların bir parçası olan beni, aldığımız emirlere uygun olarak yargılayabilir ve ölüm cezası verebilirsiniz. Fakat bu ilelebet sürmeyecektir. Bir gün mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve koruduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir."*

Kavgada ölümsüzleşenler

Hayri Aslan: 1950 Dersim doğumlu olan Aslan, Ocak 1980'de ölümsüzleşir.

Mevlüt Çınar: Proletarya Partisi Halk Ordusu savaşçısı olan Çınar 9 Ocak 1980'de İstanbul'da ölümsüzleşir.

Hasan Doğan: 1958 Mazgirt doğumlu olan Doğan, çalışmak için gittiği İstanbul'da MLSPB'de örgütlenir. Bir

operasyonda tutuklanarak 7 yıl tutsak kalır. Dışarı çıktığında 12 Eylül AFC'sinin etkilerini görenek, Proletarya Partisi saflarına geçer. Birçok devrimciyi katleden Muhsin Bodur'un cezalandırılması ve daha birçok askeri eylemlerde görev alır. Ulaş Badakçı'nın katili Habib Gür'ün cezalandırılması eylemi sırasında çıkan çatışmada, 10 Ocak 1991'de İstanbul'da ölümsüzleşir.

Artvin-Borçka Şehitleri: Kış için barınak hazırlıkları yapan Halk Ordusu gerillaları, Nilüfer Atav'ın nöbette olduğu bir gün düşmanın yoğun kuşatmasını fark edip çatışmaya başlar, düşman geri püskürtülür. Gerilla birliği çatışma bölgesini terk ederken, **Nilüfer Atav** ve **Adem Asal** birlikten ayrı düşerler. Gerilla birliğiyle ilişkiye geçmek için tüm olanaklarını kullanırlar

fakat 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin-Borçka Uğur köyünde düşmanla tekrar karşılaşılır. Çıkan çatışmada Nilüfer Atav ölümsüzleşirken Adem Asal yaralı olarak tutsak düşer ve 9 Ocak 1994 tarihinde işkencede katledilir.

Abdurrahman Meral: Proletarya Partisi taraftarı olan Meral, Aralık 1993'te İstanbul'da iken yakalandığı kanser hastalığına yenik düşti.

SAVAŞTA İDEOLOJİNİN ÖNEMİ

Savaş politik mücadelenin en şiddetli biçimidir. Koşullarımızda aldığı biçim itibarı ile gerilla savaşı küçük, düzensiz, donanım bakımından zayıf olanın, kendinden güçlü, donanımlı ve düzenli olana karşı verdiği mücadeledir. Bu mücadelede donanım bakımından zayıf, sayı bakımından az, nicel olarak güçsüz olanın en büyük donanımı **ideolojisi**dir.

Konumuz özgülünde yürüttüğümüz gerilla savaşında ortaya çıkan ideolojik yaklaşım bozukluklarının savaşı etkileme düzeyi ve ideolojinin nasıl bir rolü olduğunu inceleyeceğiz.

Sınıf mücadelesi sınıf temsilcisi olan en büyük irade gücüne ve donanıma sahip çelik disiplinli bir partinin önderliğinde yürütüldüğünde zafere ulaşabilir. Ve bu parti MLM ideoloji ile donanmış olmalıdır. Bu donanım onu demokratik halk devrimine götürecektir. Ve bunun bugünkü biçimi olarak gerilla savaşına.

Her savaşa bir ideoloji yön verir.

Bu ideoloji kendini savaş alanlarında, çatışma, operasyon, pusu, yaşanan eylem ve her somut pratikte yansıtır. Savaşın sonucu bu ideolojilere ve bu ideolojilerin somutta uygulanma biçimine bağlıdır. Bizim açımızdan MLM ideolojinin yönlendiriciliğinden bahsediyorsak; savaşta araştırma-inceleme yapmanın, düşmanı izleme, yorumlama, çözümleme yapma ve sonuç olarak onu alt etmek bizim ideolojik politik görevlerimizdir.

Kilit mesele proleter ideolojiye yaşam buldurma. Proleter ideoloji savaş alanında yaşam bulmadığında gerileme başlar. Küçük burjuva ideoloji büyür. Nasıl olduğuna gelince bunu biraz somutlaştırmak gerekir.

Kitlelere bakışta, savaş tarzında, mücadele karşısındaki duruşta her yönüyle küçük burjuvazinin yaşam bulması ve onun ideolojik şekilleniş yönü vermesi söz konusu olur. Düşmana karşı girişilen eylemlerin takdir edilmesini beklemek, övülmeyi beklemek kitlenin gerileyen yanları karşısında hayal kırıklığına uğramak, müdahaleye kapalı olmak, haksızlığa uğradığını düşünmek...vs. sıralayabiliriz. Temel mesele düşman karşısında kendine ve temsil ettiği düşünceye biçtiği roldür. Bu rol sınıf karakterinin sonucudur. Sınıf karakteri bireye neyi emrediyorsa, nasıl yönlendiriyorsa, öyle hareket eder.

İdeolojik bakış açısı dünya görüşüdür. Savaşta da eksiklikler, hatalar, olumsuzluklar veya başarılar, olumluluklar ideolojik anlamda ne kadar doğru bir bakış açısına sahip olduğumuzu gösterir. Savaşımızın hedefleri bakış açımızın dünyayı, ülkeyi ve koşul-

ları bunun içinde anımızın koşullarının değerlendirilmesi ve bunu üzerinden önümüze koyduğumuz görevlerimizdir. Yine düşmanla verdiğimiz savaşın içerisinde kendi iç yaşamımızın örgütlenmesi, örgütsel görevlerimizin yerine getirilmesi vb. noktalarında ideolojimiz esas rehberimizdir. Bu düşünce tarzının ne olduğu bellidir: **diyalektik materyalizm**.

Yani partinin ve savaşın yozlaşmasının ortadan kaldırılmasının adı diyalektik materyalist yöntemin uygulanmasıdır. Yengi ve yenilgilerin doğru yorumlanmasından, savaşın gidişatının belirlenmesinden, koşulların doğru gözlenmesinden, doğru askeri taktiklerin yaşam bulması açısından önemli bir yerde duruyor.

Halk Savaşı Stratejisi'nin geçerliliği açısından tarihsel pratik, gerilla deneyimleri, tarihimiz incelendiğinde

savaşın neler yarattığını, gerilemelerin neleri götürdüğü her mantıklı göz görür. Açık sonuçları ortadadır. Fakat Halk Savaşı'nın yürütülüşünü, düşmanı nasıl ele alıyoruz, düşman bilinci noktasında yeterli ve yetersiz yanlarımız nelerdir? Ve bunlarda açığa çıkan sonuçlar hangi ideolojinin ürünü olduğu pratiklerdir? Bu soruları cevaplarken kendi pratiklerimiz içerisinde kendimizi tanıyacağız.

Savaşın iki yönü var. Biri düşmana karşı verilen yönü, yani somut pratik yönü ikincisi ise içimizdeki düşmana karşı verilen yönü. Her ikisinin teka-bül ettiği nokta **düşman bilincidir**. Düşman kin duyulan, hasım olan, hesap sorulması gereken ve tüm kötülüklerin nedeni olan bir olgudur.

Pratik faaliyet içerisinde düşmana vurma, taktiklerini boşa çıkarma, kitleyi düşman bilinciyle donatma görevi ne kadar bilince getirilirse, düşman kavramı o kadar netleşir. Düşman her yönelimini boşa çıkarmak, sonuçsuz bırakmak, dahası ona karşı saldırı yapılmak zorundadır.

Bireyin bireyciliğinin, küçük burjuva ideolojisinin saflarımıza yansması,

aynı zamanda savaşa yansmasıdır. Bu sadece bireyde değil, düşünen hatalı ve zaaf tutumların sürece damgasını vurması, yani sürecin şekillenmiş haline gelmesi tehlikesini barındırır. Gerillada bu tür şekillenişinin sonu savaşta ısrar ve inancın sonu demektir. Böylesi bir tehlike, ancak doğru ideolojik şekillenişle ortadan kalkar.

Biz, konumuzun pratik yansımalarına inelim. Somutta ideolojik şekilleniş bozukluğunu nereden çıkarıyoruz? Eylemde karar faktörünü değerlendirilim. Yönelime uygun hareket etmek, eylemde kararlılığı gerektirir. Eylemde karar; çıkan tüm olumsuzluklara, koşulların elverişsizliğine, gücün yetersizliğine, düşmanın tedbirlerine rağmen karşı tavır alabilmek, inisiyatif takınabilmek ve eylemi sonuca ulaştırabilmek için çaba

içerisinde olmak demektir.

Kararsızlık; ruh halinden tutalım da, duruşa, yaşama birçok noktada olumsuzluklar yaratır. Kararlılık; devrime inanç ve inançsızlık ilkelere proleterya ideolojisinin temsili-dir. Eylemde kararlı olmak, kör bir cesareti değil, eylemin çok yönlü sorulanışını, açıklarının yakalanmasını, oluşacak olumsuzluklara tavır alınmasını öngörmek; böyle bir şekillenişe girmek demektir. Eylemden vazgeçme koşulları yaşanabilir. Bu koşulları belirleyenler, kaybımızın, kazancımızın üzerinde olma ihtimalidir. Fakat kalkışmadan, irdelemeden, yüzeysel bir değerlendirmeye vazgeçmek, kayıp verme korkusu yaşamak, kaygılarımızı eylemin önüne koymak burjuva ideolojinin var olma, yaşama ama ne pahasına olursa olsun yaşama düşüncesinin bir sonucudur.

Böyle düşünen bir güç yaşar ama düşman için tehlike arz etmez. Bu tür kişiliğin hedefi salt dağda yaşamaktır. Başka bir şeye kalkışamaz. Bu zihniyet tasfiyeye götürür. Gerilla savaşı deneyimlerinde bu çokça mevcuttur.

Bu düşmanımızın olduğunu ve hedefimizin onu yok etmek olduğunu dededen bir yaklaşımdır. Düşman bilincinden yoksunluktur.

Gerillanın temel ilkesi "kendini koru, düşmanı yok et"tir. Düşmanı yok etmeliyiz! O halde başına bir şeyler getirecek eylemlerimizi örgütlemeliyiz. Bunu düşünen bir beyin, eylemde kararsızlık yaşamaz, bilir ki bu durumu yarattığı sessizlik, düşmanın güç almasına ve alanını daraltmasına neden olur.

Bu iki ideolojik yaklaşımın çatışmasıdır. Küçük burjuvazinin kendi merkezli yaklaşımının sağlam yorumlanmasıdır. Kendi gücüne, taktiğine, stratejine güvenmemektir. Düşmanın gücünü abartmayı, onu gözde büyütmeyi gösteren bir yaklaşımdır.

Bu tür pratiklerin altında yatan esas nedeni düşman bilincinde ve bu noktadaki ideolojik şekillenişte aramalıyız. Gerillanın hareket tarzından, yaşamı ele alışına, kitleyle ilişkileneşinden eylemine kadar tüm pratikler bir ideolojinin sonucudur.

Hareket halinde olan bir gerilla birliği pusu atılabilecek bir alandan geçerken, öncü grup düşmanın hareketli birliğiyle karşılaşır. Mevzilenip ateş açan öncü yoldaşın ilk atışında yere düşenler olur. Düşman kendini ateş alanının dışına atar. Bağırma sesini alan yoldaş yerde yatan unsura tekrar ateş eder. Ölümünü netleştirir kısacası; net sonuç alma yönünde adım atıyor. Geri çekilmiyor. Kayıp yok. Fakat düşmanın kaybı var. Bu, düşman bilincinin netliğine örnektir. Bu, ideolojik anlamda proleter ideolojinin savaş çizgisinin ifadesidir. Yine düşmana çalışan unsurlara yanıt olmak, uyarı yapmak, vazgeçirmek ve kolektifin tavrını halka göstermek amacıyla yapılan araç yakma eylemleri, düşman politikalarına karşı net bir tavır içermektedir. Bu pratikler net tavrın yansımalarıdır. Yarattığı düşman bilincidir. Halka doğru yolu gösterme noktasında atılan küçük, ama emin adımlardır.

Bizler, düşman bilincinden yoksun yaşamayız, savaşımız doğru bir kavrayış üzerinden şekillenmelidir. Gerillanın bugünkü yönelimi kitleleri örgütlemekten ve savaşı yükseltmekten başka bir yol olmadığının, bunu da MLM'den aldığımız güçle yapacağımızın en somut göstergesidir.

Bu yönelimi yönlendiren ve gerillayı anlamlandıran kolektiftir; kolektif yönelimidir. Kolektif dışı her küçük burjuva yaklaşım, içerde veya dışarıda, savaşı köstekler, devrimi geciktirir.

Buna tahammülü olmayan her birey, yönelime güç vermelidir.

(Dersim'den bir Partizan)

2011 yılında doğa ve yaşam alanlarımıza saldırılardan bazı kesitler

Kendini “çevrecinin daniskası” diyerek “en çevreci hükümet” olarak göstermeye çalışan AKP hükümeti döneminde doğa ve yaşam alanlarımıza yönelik saldırılar 2011 yılında katliam düzeyine ulaştı. Enerji ihtiyacını karşılama adı altında yapılan ama aslında amacın yaşam kaynağımız **suyun ticarileştirilmesi** olan HES’lerin sayıları, artık binlerle ifade ediliyor. Doğamıza yönelik saldırılar elbette HES’lerle sınırlı kalmadı; barajlar, nükleer ve termik santraller, kimyasal fabrika atıkları, yerleşim yerlerinde her gün yükselen baz istasyonları, yakılan ormanlarımız, altın arama adı altında siyanürle delik deşik edilen dağlarımız, kentsel dönüşüm denilerek evinden, yaşam alanlarından sürülen insanlarımız, Kürecik’e kurulmak istenen füze kalkanı ile NATO’ya kalkan yapılmak istenmemiz gibi yüzlerce saldırıyla yüz yüze bırakıldık.

Saldırıları boyutlandıkça yaşam alanlarını savunanlar da her geçen gün seslerini daha güçlü çıkarmaya başladı. Loç’dan, Hopa’dan, Senoz’dan, Karaçam’dan, Munzur’dan, Peri’den, Erzurum’dan, Kütahya’dan, Fındıklı’dan ve daha birçok bölgeden direniş sesleri yükseltildi.

“Yaşam alanlarımızın yok edilmesine izin vermeyeceğiz” diyen köylüler, yerlerde sürüklendi, coplandı, aşağılandı, gözaltına alındı, Peri Vadisinde olduğu gibi üzerlerine ateş açıldı, “eşkıyalar” denilerek tutuklandı, özel yetkili mahkemelerde yargılandı. Bu saldırılarda Hopa’da Metin Lokumcu polislin attığı gaz bombasıyla öldürüldü... “Eşkıyalar her yerde” diyerek direnişlerini her alanda sürdüren yaşam savunucuları, açtıkları davaların çoğunu kazanarak birçok yerde HES yapımını durdurmayı da başardı.

Yıl boyunca yapılan saldırı ve direnişleri hatırlayalım...

Dilovası “kanseovası” oldu

Yapılan araştırmalara göre etrafında boya, kömür, demir-çelik, yağ, atık ve çimento fabrikaları bulunan bir bölge olan Gebze’ye bağlı Dilovası’ndaki fabrikaların bıraktığı kimyasal atıklar nedeniyle anne sütünde ve çocuk dışkılarında ağır metalin oranı çok fazla çıktı. Bölgede anne ve çocuklarda kanser vakalarının arttığı ortaya çıktı. Ve buna karşı devletin aldığı hiçbir önlem yok.

Akkuyu’da Nükleer santrale karşı direniş

Mersin’in Akkuyu beldesinde yapılması planlanan nükleer santrale karşı di-

renişler sürüyor. 2 Nisan’da yapılan mitingde Nükleer Karşıtı Platform tarafından yapılan açıklamada en fazla 50 yıl kullanılabilecek olan santralin atığının binlerce yılda yok olmayacağına dikkat çekildi.

7 Ağustos 2011 günü nükleere karşı bir eylem daha örgütlendi. Mersin Akkuyu Nükleer Santrali Şantiyesi önünde toplanan nükleer karşıtları ve jandarma arasında arbede yaşandı.

Kütahya’da siyanür barajı çöktü

7 Mayıs’ta Kütahya’nın Tavşanlı ilçesinde bulunan Eti Gümüş AŞ’ye ait siyanürlü su havuzunun setlerinden birisi çöktü. Siyanürlü su, içme suyuna karıştı. Bu suyla sadece elini yüzünü yıkayan onlarca köylü zehirlenerek hastaneye kaldırıldı. Maden açılmadan önce 62 hane olan Dulkadirli köyü bugün 7-8 haneye düşmüş. Köyde 50 yaşını gören yok.

Hopa’da “eşkıyalar”ın direnişi

Hopa halkı 31 Mayıs günü HES projeleriyle satılmak istenen derelerine, özelleştirme uygulamalarıyla değersizleştirilen çayına sahip çıkmak ve bu politikaların sorumlusu olan AKP hükümetini protesto etmek için, AKP mitinginin olacağı gün basın açıklaması yapmak istedi. Ancak bizzat Başbakan’ın emri ile polislerin saldırısına uğradılar. Atılan gaz bombaları ve polis terörü sonucunda emekli öğretmen **Metin Lokumcu** hayatını kaybetti.

Daha sonra bu yaşananlar HES şirketlerinin patronlarının sahibi olduğu birçok kanalda, “polise saldırı”, “Başbakan’ın konvoyuna taşı saldırı” gibi çarpıtılarak ortam terörize edildi. Birçok kişi ev basını yapılarak tutuklandı. Yaşama sahip çıkan Hopa halkına gösterilen zulmün aynısı, Hopa’ya sahip çıkanlara da gösterildi.

Peri Suyu’nda köylülere ateş açıldı

Dersim’in Nazımiye ilçesinde bulunan Peri Suyu üzerinde yapımı biten Özlüce ve Seyrantepe barajlarının ardından yapılmak istenen **Pembelik** barajına karşı köylüler direnişe geçti. Direniş boyunca gerek Limak şirketinin kurduğu şantiyenin güvenlik görevlileri gerekse karakoldan sürekli tehdit ve taciz ateşleri açılıyor. Yaptıkları eylemde şantiyeye girerek şirketin bilgisayarlarını ateşe vererek kullanılmaz hale getiren köylüler, direnişlerini kış sürecinde de sürdürüyor.

2. Karadeniz Yaşam Yolculuğu yapıldı

Karadeniz’de ve Türkiye’nin her yerinde yapılan ve yapılması planlanan HES, nükleer, termik santrallere ve yaşamı yok edecek her türlü projeye karşı Karadeniz İsyandadır Platformu ile İstanbul ve çeşitli illerden yaşam savunucuları 8-23 Temmuz tarihleri arasında Hopa’dan Bartın’a 16 ayrı noktada köylülerle görüşerek alan incelemesi yaptı. Munzur Çevre Derneği’nin de katıldığı yolculuk boyunca yaşamı yok eden projelere karşı mücadele eden köylülerle, yerel derneklerle ve demokratik kitle örgütleriyle bir araya gelindi.

Gerze’de halk kazandı

Sinop Gerze’deki Yaykıl Köyü’ne termik santral kurmak isteyen Anadolu Grubunun sondaj çalışması yapması köylülerin direnişiyle engellendi. Santrale karşı çıkan köylüler, sondaj aletini alana sokmayınca, polis ve jandarma saldırısına uğradı. Yine Yeşil Gerze Çevre Platformu’nun çağrısıyla Gerze’de 8 bini aşkın insanın katıldığı bir miting düzenlendi.

Tortum’da HES’lere karşı direniş

Erzurum Tortum’da Bağbaşı, Serdarlı ve Pehlivanlı beldeleri ile Dikmen ve Uzunkavak köylerinden geçen Ödük çayı üzerine üç ayrı HES kurulmasına karşı köylüler iki yıldır mücadele ediyor.

Köylülerine HES yapılmasına karşı 6 Eylül günü eylem yapan yaklaşık 1500 köylü, sloganlar atarak iş makinelerinin köye girmelerini engelledi. Çalışmaya başlayan iş makinesinin önüne oturan 60 yaşındaki Ali Tutkun’a polislin saldırısına köylüler tepki gösterince çevik kuvvet köylülere gaz bombalarıyla saldırdı, saldırı sonrası 2 köylü yaralandı.

Köylülerin bölgeden ayrılmaması üzerine iş makineleri çalışmalarını durdurmak zorunda kaldı. Köylüler, Ödük Vadisi’ne HES yapılmasına izin vermeyeceklerini belirterek gece nöbetlerine devam ettiler.

Ovacık’ta siyanürlü altın istemiyoruz

Dersim Ovacık Cevizlidere köyü arazisinde altın madeni kurmak için kamulaştırma çalışmaları yapan Rio Tinto şirketinin taşeronu Anagold Madencilik şirketi ve devletin politikaları, Ovacık halkı tarafından eylemlerle protesto edildi. Munzur Festivali ve 1-2 Ekim tarihlerinde yapılan **Ovacık Dağ Sarımsağı Festivali** kapsamında köylülerle yapılan bilgilendirme toplantıları, konferanslar ve

çevre yürüyüşlerinde Dersimliler “topraklarımızda siyanür istemiyoruz” diyerek Dersim’in insansızlaştırılmasına izin vermeyeceklerini duyurdular.

Kürecik’te füze kalkanı istemiyoruz

“Türkiye’nin ulusal çıkarları için” Malatya’nın Kürecik İlçesi’ne kurulması planlanan “NATO Füze Kalkanı-Erken Uyarı Radar Sistemi”ne karşı başta Kürecikliler olmak üzere birçok yerden “NATO’ya kalkan olmayacağız” sloganlarıyla protesto eylemleri örgütleniyor. “Topraklarımızı insansızlaştırmak, askeri hedef ve savaş alanı yapmak, kirletmek, kayısı bahçelerimizi füze bahçesi, halkımızı canlı kalkan yapmak istiyorlar” diyen halk, İstanbul’dan Malatya’ya kadar her yerde eylemlerini sürdürüyor.

Solaklı’da halk kazandı

Trabzon’un Solaklı Vadisi’ndeki Karacam ve Köknar köylerinde, Palmet Şirketler Grubuna ait HES’e karşı başlayan köylülerin direnişi sonuç verdi. Şirket yetkilileri bölgeyi terk edeceklerini ve dava sonuçlanana kadar çalışma yapılmayacağını açıkladı. Solaklı Vadisi’nde yapılması planlanan hidroelektrik santraline iş makinelerinin sokulmak istenmesi üzerine 2 Kasım gecesi direniş başlamış, yöre halkı yolu kapatarak iş makinelerinin girişini engellemeye çalışmıştı. Köylülerin direnişine polis, 4 Kasım’da sabaha karşı, cop ve biber gazı kullanarak saldırmış ve iş makineleri vadiye girmişti.

Yılın son günleri yine Karadeniz’in HES’lere karşı direnişine sahne oluyor... Rize’nin Fındıklı ilçesinde 5 yıldır nöbet tutarak vadilerine iş makinelerini dahi sokmayan Fındıklı halkı şimdi de dere ıslahı adı altında yürütülen çalışmaların HES çalışmasının altyapısı olduğunu söyleyerek direniş başlattı.

22 Aralık Perşembe günü dere yatağında iş makinelerinin çalışmasının yapıldığı yerde toplanan köylüler, yapılan çalışmaları durdurduktan sonra pankart açarak ateş yaktı. Çadır kuran grup ne için yapıldığı belli olmayan çalışmalar sonlandırılıncaya kadar gece gündüz burada nöbet tutacaklarını belirtti.

Biraz da “Dedemin İnsanları”na kulak verelim!

Çağan Irmak'ın son sinema filmi “Dedemin İnsanları”, teması ve sıcak anlatımı ile ilgiyi hak ediyor.

Çağan Irmak'ın 12 Eylül'ün yansımalarını aile ilişkileri etrafında çektiği “Babam ve Oğlum” filmi görece düşük bir bütçeyle kotarılmış ve ciddi bir tanıtımı yapılmamasına karşın geniş kesimlere ulaşmış, Irmak'ın tanınırlığını da arttırmıştı. İzleyicisini oldukça iyi tanıyan ve onların duygularına dokunmasını iyi bilen Çağan Irmak, bu yeteneğini son filminde bu defa duygusallığın tonunu biraz düşürerek sergiliyor.

Film, 1923'ten 1990'lı yıllara kadar uzanan, önemli kısmı 1970'li yıllarda geçen gerçek bir hikâyeden yola çıkarak senaryolaştırılmış. Çağan Irmak'ın dedesini, ailesini ve özellikle de çocukluğunu izliyoruz. Başroldeki dede; **Mehmet Bey** (Çetin Tekindor) Girit göçmenidir. Yunancayı unutmamıştır hala. Kızdığı zamanlarda “ilginç” küfürler eder. Doğduğu toprakları ve evi, mektup göndermediği için şişe içine notlar yazıp denize bırakacak kadar derin bir duygusallıkla özler.

Küçük esnaftır. Kasabada herkesin büyük saygı duyduğu bir adamdır. Sözü sayılır. Yoksula, muhtaca kol kanat gerer.

Yoldan geçerken insanlar ayağa kalkar. İtinahı giyinir. Aile ve komşularla süren sakin ve mutlu hayatın, geçmişle karşı karşıya gelmesi hikâyeyi hareketlendirir. Torun **Ozan** (Durukan Çelikkaya) kendisine ve dedesine gavur denmesine şiddetle karşı çıkar, yalnızlaştırılmaktan korktuğu için mahalledeki çocuklarla beraber diğer göçmenlere kafa tutar, onların evini taşlar.

Mehmet Bey, Ozan'a iyiyi kötüyü, doğruyla yanlış ayırt etmesi için yoğun çaba göstermesine rağmen oldukça zorlanır. Torununa “**kime benzedin sen?**” diye çıkışır. Bu arada ülkenin geçirdiği değişim, darbe, aileyi de derinden etkilemektedir. “**Mübadele**” gerçekliğini dede şahsında, onun duygu dünyasına ve torunu ile kurduğu ilişki üzerinden anlatan Çağan Irmak'ın oldukça başarılı olduğunu söyleyebilirim.

Bilindiği gibi Mübadele ile 1.250.000 Ortodoks Hıristiyan Rum Anadolu'dan Yunanistan'a, 200.000 Müslüman Türk de Yunanistan'dan Türkiye'ye göç etmek zorunda bırakılmıştı. Mübadelede Yanya, Selanik, Drama, Kavala, Vodina ve Girit'ten Türkiye'ye gelen nüfus Doğu Trakya ve Batı Anadolu'da Rum azınlığın ayrılışı ile boşalan yerlere yerleştirildi. Tür-

kiye'ye gelen mübadiller de yoğun olarak Adana, Edirne, Balıkesir, Samsun, İstanbul, Tekirdağ, Kırklareli, İzmir, Kocaeli, Mersin, Manisa, Çanakkale ve Bursa'ya yerleştirildi. Film tam da halklara yaşatılan bu ortak acıya odaklanıyor. İzleyicilere haksızlık yapmamak adına ayrıntıları anlatmaktan çok bende bıraktığı etkiyi anlatmak istiyorum.

Her şeyden önce film çok bizden ve gerçekçi. Filmde geçen diyaloglar, tepkiler, ilişkiler hemen herkesin günlük yaşamından kesitler içeriyor. Bu yanıyla filme odaklanmanız fazla zaman almıyor. Yaklaşık iki saat sürmesine karşın zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsunuz.

Çağan Irmak, topraklarından koparmış dedesinin yaşadıklarını anlatırken aslında bizden koparılp alınmaya çalışılan dayanışmaya, sıcak ilişkilere, dostluğa, tüm farklılıklara kucak açan halkların zengin hoşgörüsüne göndermeler yapıyor. Belki de dedenin bu kadar iyi olmasının nedeni de bu.

Filmi izlerken yaşadığımız toplumun aslında çok değerli bir hazineye sahip olduğunu ama bunlardan yeterince bahsetmediğimizi, önemsemediğimizi hissettim. Biz toplumsal kültürümüzdeki eksikleri daha mı çok konuşuyoruz sanki? Bir insanın doğduğu evden, koştuğu, sayısız defa düştüğü sokaklardan, ağacından, suyundan, toprağından koparılp alınması ne kadar da acı! Film boyunca dedeyle empati kurdum. Bir defasında Eruh'tan, korucu olmadıkları için, Kürt oldukları için evleri üç kez yakıldıktan sonra göç etmek zorunda bırakılan Süleyman amcayla yaptığımız sohbeti hatırladım. Köyünden, topraklarından, ağaçlarından söz ederken gözyaşları süzülüyor, kelimeler boğazına düğümleniyordu. Rüyasında; suyunu, toprağı gördüğünü anlatmıştı bana.

Babamı, kardeşlerimi, annemi düşündürdü bana film. Benzer bir şey yaşasalar neler hissederlerdi, ben bunu yaşasaydım nasıl olurdu? Film Mübadele'yi anlatıyor ama sanki çok daha fazlası var. Bir anlamda ötekileştirilmeye çalışanlarla empatinin önemini bana bir kez daha

hatırlattı. Kendimizi, dışımızdakilerin yerine koyabilme becerisi bence bizim duygusal anlamda sosyal gelişmişliğimizin de bir yansıması. Bunun siyasal boyutuyla birçok ismi (demokrasi kültürü gibi) de olabilir. İnsana odaklanan, ondaki güzel, sımsıcak duygulara göndermelerle dolu filmle Irmak önemli bir eserin altına imza atmış oldu. Ermeni olmanın küfür sayıldığı, Rumların, Yahudilerin yok sayıldığı, Kürtlerin aşağılandığı, Arapların, Çerkezlerin, Süryanilerin dışlandığı yani demem o ki hemen herkesin aslında farklı olmasına karşın ötekileştirildiği ülkemizde, böyle filmlere daha fazla ihtiyaç var. Aslında herkesin birbirinden farklı olduğunu anlamak ve bunun doğallığını ve hatta güzelliğini kavramak için.

Gerçeklerin bize anlatıldığı, ezberletildiği gibi olmadığını öğrenmek Anadolu toprağının acılarıyla yoğrulmuş tarihini daha yakından tanımaktan geçiyor gibi. Belki, böylece kendimize ve etrafımızdakilere daha farklı bir gözle bakabiliriz. En azından denemekte fayda var değil mi?

Filmin dede ile torun arasındaki ilişki üzerinden yürümesi de bana bizden önceki kuşakların dünyasından ne kadar uzaklaştığımızı hissettirdi. Bu topraklardaki güzel ve kadim değerler, incelikler, bizim bugün aklımızın ucuna bile gelmeyen ayrıntıların arkasındaki insana ait duyarlılık bence çok önemli. Filmde dedenin torununa yaşadığı derin yaralarla beraber insanı zenginleştiren, güzelleştiren kimi özellikleri de aktarmaya çalışması bu yanıyla çok kıymetli.

Tabii tüm bunlar 12 Eylül gölgesi altında, tane tane ve çocukların masalsi dünyasına etkileriyle işleniyor. Sanırım biraz dağıttım, uzun lafın kısası; film, toprağına, suyumuzda sinmiş ama bugün saklanmak istenen acılara dokunuyor, bunlarla yüzleşiyor. Bununla birlikte bu coğrafyanın havası, ekmeğindeki dayanışmaya, sıcaklığa da bir selam çıkıyor. Bu güzellikleri yeniden hatırlatıyor. Biraz fazla mı abartmış? Belki, ama olsun buna da ihtiyacımız var.

(Bir ÖG okuru)

Mimar Sinan'da Wan Konseri

Wan depreminden hemen sonra Fındıklı ve Bomonti yerleşkelerinde dayanışma masaları açarak yardım toplayan MSGSÜ öğrencileri, 15 Aralık'ta Wan ile dayanışma konseri düzenlediler. Fındıklı yerleşkesinde düzenlenen konserde Eski Bando, Bandista, Pınar Sağ, Mavi Işıklar, Grup Helesa, Zardanadam, Enzo İkah ve Pal Sokağı Çocukları yer aldı. Ayrıca Boğaziçi Üniversitesi'nden Starbucks'ı işgal eden öğrenciler bir konuşma yaptı. BÜ öğrencisi olan ve tutuklanan **Şeyma Özcan** ile dayanışma çağrısı da yapıldı. Konserde Leman dergisinin Wan için hazırladığı özel sayı olan LeVan'ın satışı da yapıldı.

(Mimar Sinan Üniversitesi'nden bir YDG'li)

Yeni yıla Van halkıyla birlikte giriyoruz!

Deprem göçüğü çöktü üstümüze... Ezildik... Boğulduk... Canımız canımızdan ayrıldı... Kış ayında kaldık... Çadırlarda yandık... Dayanışmayla yaralarımızı sardık... Umutlandık... Diredik...

Umudu çoğaltmak; açlığa, soğuga ve ölüme terk edilen Van halkının acısını paylaşmak için halkımızı bir kez daha dayanışmaya çağırıyoruz.

Yeni bir yıla girerken Muzur'dan Van'a bir dayanışma köprüsü kurarak umutlarımızı ve elleri-

mizi birleştiriyoruz. Yok saymaya, yardımların eşitsizliğine ve şov malzemesi olarak kullanılmasına karşı halkın yaralarını ancak halkın saracağına inanıyoruz. Çünkü yok saymak, depremden daha çok üşütür insanı...

MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ olarak sanatçı dostlarımızla birlikte yeni yıla Van halkıyla birlikte giriyoruz. Gelin siz de ellerinizi, ellerimizle birleştirin. Kürdü, Türkü, Arabı, Lazı, Çerkezi, Ermenisiyle her milliyetten oluşan renklerimizle Van'a uzanan bir köprü kuralım...

Katılan sanatçı ve aydınlar

İlkay Akkaya
İsmail İLKNUR
Pınar SAĞ
Tolga SAĞ
Erdal ERZİNCAN
Mercan ERZİNCAN
Mazlum ÇİMEN
Yasemin GÖKSU
Muharrem TEMİZ
Temel DEMİRER
Sibel ÖZBUDUN

MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ

“Beni nasıl yetiştirdiysen hep öyle olacağım, mami!”

Annecim, seninle gurur duyuyorum, senin gibi bir annem olduğu için. Bana hep doğru yolu gösterdin. Ben hep seni, senin yaşantını ve düşüncelerini örnek aldım ve örnek almaya devam edeceğim.

Annem, canım annem, bugün seni kaybedişimin 43 günü. Bugün ilk defa gözlerimi kaçırmadan resmine baktım. O kadar güzelsin ki... Sana ölümü hiç yakıştıramıyorum biliyor musun? Senin bu dünyadan gittiğine inanmıyorum, inanmak istemiyorum! Nerde benim o inatçı, dirençli, güler yüzlü ve bazen de sinirli annem? Bu kadar mıydı yani? Seni bu kadar erken mi kaybedecektim? Ben seninle daha o kadar çok güzel şeyler yaşamak, paylaşmak istiyordum ki. Seninle yine Taksim’de gezmeyi, Kartal’da çay bahçesinde oturup çay içip tavla oynamayı, daha çok şey yapmak istiyordum.

Seninle paylaştığım o kadar çok şey vardı ki. Sen bana o kadar yakındın ki. Sen beni hep anlıyordun, bana hep destek oldun, hayattaki en büyük desteğim sendin mami.

Herkes beni bırakır sırt çevirir ama annem asla diyordum. Ne olursa olsun ama ne olursa olsun sen benim hep yanımdaydın bunu çok iyi biliyorum anne.

Sen benim hem annem hem de en iyi arkadaşımydın. Biliyordum ki sen beni asla yarı yolda bırakmazdın. Senden laf çıkmazdı, her sırrımı sana anlatabiliyordum.

Hatam olduğunda kızılıyordun

ama bana her zaman doğru yolu gösteriyor ve hep yanımda oluyordun. Kendimi bu aralar çok boş ve yalnız hissediyorum anne. Hayat bu aralar bana o kadar anlamsız, boş geliyor ki. Biliyorum şu an bana kızılıyorsun ama sana kendimi nasıl hissettiğimi anlatıyorum. Sen zaten biliyorsun beni, hatta şu an yanımdasın. Seni bazen o kadar güçlü yanımda hissediyorum ki anlatamam. Bazen yanımda oturuyorsun bazen de beni gözetliyorsun. Sanki benim koruyucu meleğimsin, hep yanımdasın anne.

Seni çok ama çok seviyorum ve çok özliyorum ve sensiz ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Çok zor yokluğuna alışmak. Sanki o gün kendi yarımından birini, yani kendi yarımını toprağa verdim ve şu an yarım bir insan olarak yaşıyorum. Sana çok ihtiyacım var anne. Acımı nasıl anlatsam nasıl dile getirsem bilmiyorum. Dünyam alt üst oldu, toparlayamıyorum. Ben senin kadar güçlü değilim.

Bazen ne düşünüyorum biliyor musun? Keşke diyorum annemi kaybetmeden 1 dakika önce ben gitseydim, o zaman ne ben böyle üzülürdüm ne de sen benim gittiğini öğrenirdin. Çünkü biliyorum sen de beni kaybetmeye dayanamazdın. Ben senin üzü-

meni asla istemezdim, biliyorsun ben sana hiç kıyamazdım. Hatırlıyor musun ben daha çok küçükken sen bana ağladığımda şu şarkıyı söylerdin, sen ağlama dayanmam, sen ağlama göz bebeğim, sana kıyamam... Ne tatlı dimi???

Anne seni kaybettikten sonra rüyamda her gün seni görüyorum. Çok mutlu oluyorum. Hep rüyama giriyorsun. Bir keresinde hatta ne görmüştüm biliyor musun? Hani seninle bundan 5 sene önce falan Karacaahmet Mezarlığı’na gitmiştik, haber yapmaya, o gün orada anma vardı. Sen fotoğraf makineni almıştın eline, bana da kağıt ve kalem vermiştin, sen fotoğraf çektin ben de anmada yapılan konuşmalardan atılan sloganlardan notlar almıştım. Ne güzeldi anne-kız habere gitmiştik.

Annecim, seninle gurur duyuyorum, senin gibi bir annem olduğu için. Bana hep doğru yolu gösterdin. Ben hep seni, senin yaşantını ve düşüncelerini örnek aldım ve örnek almaya devam edeceğim.

Sen beni nasıl yetindirdiysen hep öyle olacağım mami.

Sana layık bir evlat olacağım. Seni hep seveceğim mami.

Kızın Pınar

“Halkımıza elimizi uzatalım, eminim ki elimiz boş kalmayacaktır!”

Merhabalar...

Ben Özgür Gelecek gazetesini düzenli bir şekilde takip eden bir okurum. Gazetemizin haberlerini, yorumlarını ilgiyle takip edip çevremdeki insanlara da okutmaya çalışıyorum. Bir ÖG okuru olarak bulunduğum bölgedeki faaliyetimize dair bazı gözlemlerimi paylaşmak istiyorum. Benim de bir parçası olduğum faaliyetimizin ortaya çıkardığı resimdeki eksiklikleri doğru tespit etmenin önemli olduğuna inanıyorum. AKP’den farklı düşünen hemen herkesin baskı altına alındığı, gözaltına alınarak tutuklandığı, KCK adıyla yapılan operasyonlarla binlerce yurtseverin hapishanelere doldurulduğu bir süreci yaşıyoruz hep birlikte. Hâkim sınıflar tüm kesimlere azgınca saldırıyor. Bu saldırılara devam edecek gibi.

Tabii bu işin yalnızca bir yanı. Bence bunun bir yönü daha var. Egemenlerin bu kadar saldırganlaşması aslında ne kadar zayıf, korkularının ne kadar büyük olduğunu da gösteriyor. Bütün toplumu düşman ilan edip karşısına almış bir iktidar ne kadar ayakta kalabilir? Ben çok kalabileceğine inanmıyorum. Ama bu süreyi kısaltmak elbette bizim elimizde. Çünkü düşmana en büyük darbeyi vuracak olan güç, örgütlü olanlardır. Bu olduktan sonra sizi hiçbir şey durduramaz. Bugün hâkim sınıfları bu kadar pervasız yapan da onların bu kadar örgütlü, bizim de örgütsüz olma-

Bence bugün her şeyden önce daha fazla fedakâr, araştıran, çalışkan devrimciler olmamız gerekiyor. Çünkü halkımızın getirdiği eleştiriler hep bunlar üzerinedir.

mız değil mi?

Şu anda halkımız büyük bir örgütsüzlük yaşıyor. Peki, halkımızın bu örgütlülüğü nasıl olacak? Bunu kim sağlayacak? Elbette biz, devrimciler! Çünkü örgütlü olmanın neden gerekli olduğunu biliyoruz. Her şeyin anlatıldığı gibi olmadığını da. Bunun değişebileceğini, halkımızın biraraya geldiğinde dağları yerinden oynatabileceğini tarih bize gösterdi/gösteriyor. Bu bilinci halkımıza taşımamız, onları ikna etmemiz, yaşadıklarının nedenini anlatmamız gerekiyor. Bence biz devrimcilerin bugün yaşadığımız en ciddi eksiklik bu.

Halkımızı örgütleyecek olan bizlerin çok ciddi eksiklikleri bulunuyor. Mesela kendi aramızda konuştuğumuzda Arap isyanlarından söz ediyoruz. Sonra bazı yoldaşlar “ülkemizde niye bir şey olmuyor?” diye sitem ediyor. “Halkımız ne kadar da tepkisiz!” diyor.

Ama halkımızı ayağa kaldıracak olan, örgütleyecek olan bizler değil miyiz? Arap isyanları bizim gündemimize girmeli, buradan ders çıkarmalı ve halkımıza anlatmalıyız ki onlardan bir beklentimiz olsun değil mi? Bence devrimciliğin, binlerce çiçekten polen toplayarak bal yapan arı gibi çalışmak olduğunu bir kez daha hatırlamamız lazım. Devrimciler fedakâr ve çalışkandır. Biz üzerimize düşeni layıkıyla yerine getirelim, eminim ki bunun halkımız üzerinde bir etkisi olacaktır.

Sistemin yarattığı kafa karışıklığını, tortulaşmış düşünceleri, önyargıları, umutsuzluğu kırmak elbette kolay değil. Bir de ben şu anki duruma baktığımda (çok yoğun emek harcayan yoldaşları dışında bırakırsam) genel olarak halkımızla çok temas ettiğimizi düşünmüyorum. Birakalım 70’li yılları bundan 10 yıl öncesine karşılaştırdığımda ortaya çıkan devrimci profilinin zayıfladığını düşünüyorum. Mesela yoldaşlar insanlarımızın yanına gittiğinde onları ikna etmek için ne kadar uğraşıyor? Geleşmeleri ne kadar takip ediyor? Kısacası, halkımızı eleştireceğiz ama önce kendimize bakacağız.

Bence bugün her şeyden önce **daha fedakâr, araştıran, çalışkan** devrimciler olmamız gerekiyor. Çünkü halkımızın getirdiği eleştiriler hep bunlar üzerine. Eğer devrimciyse, devrimi istiyorsak, halkımızın bu zulümden kurtulmasını istiyorsak, tabii ki daha fazla

çalışacağız, gecemizi gündüzümüze katacağız. Biz tavırlarıyla, davranışlarıyla, çalışkanlığı ile örnek birer devrimci oldukça göreceğiz ki halkımızda bizim yanımızda. Çünkü bu saydıklarım halkımızın olumlu gördüğü, saygı duyduğu özelliklerdir. Bizim kültürümüzde bu vardır. Okuyan araştıran, tartışan insanlara saygı duyar. Tutarlı, özü sözü bir insanları sever. Tuttuğunu koparan, atak insanlardan etkilenir.

Peki neden biz öyle olmayalım? Bunun önünde bir engel mi var? Bence var! Hem de büyük bir engel! O da bizim kendi kendimize koyduğumuz, **ka-famızın içindeki engeller!** İlk bakışta görünmeyen ama yaşamımızı etkileyen engeller. Afrika’da yerli halk filleri eğitmek için onları küçük yaştan itibaren büyük ağaçlara bağlamış. Filler yıllarca böyle bağlanırmış. Ama büyüyüp o ağaçları da sökebilecek yaşa gelmesine ve ip de olmamasına rağmen, ip olduğunu düşündüğü için ağacın dibinden ayrılmazmış. Bence sistem de bizim düşünce dünyamıza böyle sınırlar koyuyor.

Bence bizi geri tutan bu engellere karşı mücadeleyi büyütmeliyiz. Ama kavga savaş meydanında verilir. Bizim meydanımız da emekçilerin olduğu yerlerdir. İçimizdeki düşmana karşı savaşmak için halkımıza elimizi uzatalım, eminim ki boş kalmayacaktır!

(Bir ÖG okuru)

Bir kez daha hatırlatmak isteriz:

ÖZGÜR BASIN SUSTURULAMAZ!

20 Aralık sabahı, İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi Savcısı'nın talimatıyla ülkenin dört bir yanında gerçekleştirilen operasyonlarda çok sayıda gazeteci gözaltına alındı. KCK operasyonu adı altında yürütülen saldırı kapsamında 2009'dan bu yana Kürt halkının demokratik siyaset hakkını gasp eden egemenler, buna yeni bir halka ekledi. Abdullah Öcalan'ın avukatlarına yönelik son operasyonlar sırasında yeni bir dalga olacağını ilan eden burjuva-feodal basın, saldırı furcasını "önceden" haber vermişti zaten.

Gün içinde devam eden operasyon kapsamında, Dicle Haber Ajansı'nın (DİHA) Amed, İstanbul, Wan, Ankara, Adana ve İzmir'deki büroları, Özgür Gündem Gazetesi'nin teknik işlerinin yapıldığı Fırat Basım Yayıncılık, Etik Ajans, ETHA, Gün Matbaası ve Demokratik Modernite büroları ile çalışanlarının kaldığı evler de basıldı. Operasyonlar kapsamında 49 kişi gözaltına alınırken Özgür Gündem ve DİHA'nın İstanbul'da bulunan merkez binası polis tarafından arandı, tüm bilgisayarlarla el konuldu.

Savcının gazetecileri KCK operasyonu adı altında yürüttükleri operasyona dâhil etmek adına yönelttiği traji-komik sorular ülkemizde hukukun ne demek olduğunu da bir kez daha gösterdi. Gazetecilere Zaman Gazetesi'ndeki "KCK şeması", Kürtçe müzik, yayın politikası ve "Öcalan'ın talimatları doğrultusunda haber yaptınız mı?" gibi sorular soruldu. DİHA muhabiri Çağdaş Kaplan'ın, kamuoyuna "Puşi" davası olarak yansıyan ve iki yıldır tutuklu olarak yargılanan üniversite öğrencisi Cihan Kırmızıgül'le ilgili neden haber yaptığının "merak edilmesi" AKP'nin "ileri demokrasi"de ulaştığı son mertebeyi anlatıyor olmalı!

Sorgu sırasında muhabirlere fotoğraf makinesi ile çekilmiş fotoğrafları gösterilerek eylemlere katılımı "suçlaması" getirildi. Genel seçimler döneminde BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder'le haber için telefon görüşmesi yapan, DİHA muhabiri Evrim Kepenek'e ise, bu görüşmeden dolayı "örgütle organik bağ" suçlaması yöneltildi. DİHA İngilizce Servisi'nde çevirmenlik yapan Güneş Ünsal'a sorulan sorular ise akıllara ziyandı: 28 Eylül 2009 tarihinde Amed Lice'de hayvan

otlatırken, havan topu ile öldürülen Ceylan Önkol ve 6 Aralık 2009 tarihinde Amed'de polisin açtığı ateş sonucu yaşamını yitiren Dicle Üniversitesi öğrencisi Aydın Erdem'e ilişkin, "Ceylan Önkol ve Aydın Erdem'in BDP belediye başkanları olduğu dönemde bu kişilerle neden röportaj gerçekleştirdiniz?"

Savcının yaratıcı soruları bununla sınırlı değildi. Ünsal'a ayrıca yazar Roni Margulies ve siyasetçi Mahir Sayın ile gerçekleştirdiği telefon görüşmeleri için, "Roni Margulies ve Mahir Çayan'ı nereden tanıyorsunuz ve bu kişilerle ne amaçla görüştiniz?" şeklinde "zekice" sorular da soruldu.

Bu operasyonla birlikte AKP hükümeti eliyle Kürt halkının tüm kazanımlarına, değerlerine, kurumlarına topyekûn bir saldırı konsepti olduğu bir kez daha görülüyor. 2009 yılından bu yana 4 bini tutuklanan 8 bini aşkın yurtseverin gözaltına alındığı ülkemizde, AKP zindanları tika basa doldurmuş durumda. Beşir Atalay'ın; operasyonların süreceği, hazırlıkların yapıldığı, planlandığı açıklamalarına bakılırsa, bu saldırılara yenileri de eklenecek.

Ne ki tüm bu saldırılar nafi! Bugün, yurtsever basın şahsında Kürt halkının sesini kismaya çalışanlar büyük bir yenilgi almaktan kurtulamayacaktır. Zira, Kürt halkı bugüne değin böylesi sayısız saldırıya uğradı. Ve her defasında acılarından umudu büyütmesini bildi. Kimsenin kuşkusu olmasın ki, yüzlerce çalışını gözaltına alınan, onlarca katledilen yurtsever basın geleceği ve devrimci, sosyalist basın da, umudu büyütme ve dayanışmayı güçlendirmek adına Özgür Gündemle yan-

yana, omuz omuzadır. Devrimci ve sosyalist basının gözaltılar duyulur duyulmaz gösterdiği refleks, saldırılara karşı basın cephesinden verilen anlamlı bir yanıtı.

Binler haykırdı; "Özgür basın susmayacak!"

Saat 12.30'da polisin DİHA-Özgür Gündem bürosundaki araması sürerken gerçekleşen tepki eyleminde duyurusu yapılan yürüyüşe katılım oldukça yüksekti. 20 Aralık günü saat 19.30'da Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen kitle Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçti. "Özgür Gündem susmayacak" sloganları ile Azadiya Welat ve Gündem gazetelerini taşıyan kitlenin öfkesi dikkat çekti. Eyleme katılan Karadeniz İsyandır Platformu da DİHA muhabiri Karadenizli Evrim Kepenek için "Evrım Kepenek halkların kardeşliğidir" yazılı pankart açtı. Alkış, ıslık ve sloganlarla basına yönelik baskıları protesto eden binlerce kişi İstiklal Caddesi'ne sığmadı.

"Özgür Basın İçin Nöbetçiyiz!"

DİHA, Özgür Gündem Gazetesi, Atılım Gazetesi, Etkin Haber Ajansı, Mücadele Birliği Dergisi, Emegün Dünyası Gazetesi, Kızıl Bayrak, Yarın Gazetesi, Sendika.org, Alınteri, Özgür Gelecek, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformunun oluşturduğu bileşen tarafından "Özgür Basın İçin Nöbetçiyiz" eylemi başlatıldı.

Gazetecilerin gözaltına alınarak götürüldüğü Vatan Emniyet Müdürlüğü önünde "Basın İçin nöbetçiyiz" şiarı ile basın emekçileri olarak bir basın açıklaması gerçekleştirdik.

Öte yandan gazetecilerle görüşmek isteyen avukatlardan **Azize Deniz Taşdemir**, toplatma kararı olmayan gazete ve dergiye el koyma tutanaklarının nüshasını istediği için 8 polis tarafından darp edildi.

"Özgür insanlarla beraber özgür basın istiyoruz!"

Gazeteci dostlarımızla dayanışmak amacıyla Vatan Emniyet Müdürlüğü önünde tuttuğumuz nöbetin 2. gününde açtığımız stant ve ziyaretçi defterine olumlu tepkiler aldık. Sesli ajitasyon eşliğinde "Özgür basın için nöbetçiyiz" ozalitimizle sabah saat 09.00'dan akşam 18.00'a kadar oradaydık. Gün içerisinde Özgür Gündem gazetesini ziyaret ettik. Ziyaret defterine yazılan birkaç görüşü paylaşmak istiyoruz;

* Özgür insanlarla beraber özgür basın istiyoruz.

* Özgür basına yapılan bu saldırılara ben de bir liseli olarak karşı çıkıyorum, verilen mücadelenin içerisinde destekçi olarak yer almaktayım. Yaşasın basın emekçilerinin verdiği haklı mücadele! Zulüm kalesini yıkarak nöbetçiyiz!

* Özgür basına karşı takınılan bu tavır faşizmin ta kendisidir. (Bir ÖĞ çalışını)

Taksim'de özgür basın eylemi

22 Aralık akşamı saat 19.30'da Taksim Tramvay Durağı'nda buluşarak, meşaleli bir yürüyüş düzenledik.

"Özgür Gündem susmadı, susmayacak", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganlarıyla Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçtik. Burada açıklamayı **Bayram Balcı** yaptı. Beşiktaş Adliyesi için çağrı yapıldı.

Nöbetimizin 3. gününde Adliye önündeydik

Gözaltılar 23 Aralık Cuma günü Beşiktaş Adliyesi'ne çıkarıldığı için, nöbetimizi Adliye önüne taşındık. Sabah saat 05.00'te adliyeye getirilen arkadaşlarımızın savcılık sorgusu akşam geç saatlere kadar devam etti. Saat 12.00'de kurumlar olarak bir basın açıklaması yaptık. Akşam geç saatlere kadar süren mahkeme sonucunda 36 gazeteci tutuklandı.

Özgür Gündem'e destek Ankara

4 Aralık günü Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri olarak Özgür Gündem bürosuna bir destek ziyareti gerçekleştirildi.

Özgür Gelecek, PSAKD Ankara Şube, Düşünceye Özgürlük Girişimi, HDK, Alınteri, DHF gibi gazete ve kurumların temsilcilerinin katıldığı ziyarette, yurtsever basının baskıya rağmen 20 yıldır susmadığı, bütün devrimci, demokrat kesimlerin bu saldırılar karşısında dayanışma halinde olması gerektiği vurgulandı. 90'larda Özgür Gündem bombalanırken gazete yazarı olan **Tayfun İşçi** de, önceden toplu bombalamalarla olan baskıların, şimdi toplu tutuklamalarla sürdüğünü belirtti.

Çanakkale

23 Aralık Cuma günü 14.00'de HDK bileşenleri olarak örgütlediğimiz; Ekim Gençliği, Halkevleri, Öğrenci Kolektifleri ve DGH'nin desteklediği bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Özgür basına yapılan operasyonlar basın açıklaması ile teşhir edildi. Özgür Gündem gazetesinin dağıtımını gerçekleştirmek için Kordon boyunca toplu halde yürümeye başladık. Kitlesel olarak gerçekleştirmeyi hedeflediğimiz dağıtım çevik kuvvet tarafından yolumuzun kesilmesiyle engellenmeye çalışıldı. Küçük çaplı yaşanan arbede sırasında sloganlar atılarak ajitasyon çekildi. Dağıtım akşam yurtsever arkadaşlarla birlikte Kürt mahallelerine ve kahvelere giderek devam ederek sonlandırıldı. (Çanakkale YDG)

